

ένανσμμα

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Τεύχος 59 / Άνοιξη 2023 / 2 €

ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΚΕΡΑΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΕ ΑΓΟΝΕΣ

ΟΙ ΕΡΤΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ! ΝΑ ΚΑΤΑΡΤΗΘΕΙ ΤΟ ΠΔ 85!

Πλήρη σπουδαστικά δικαιώματα
στους σπουδαστές
των καλλιτεχνικών σχολών

Συλλογικές συμβάσεις
εργασίας

Πλήρης
κατοχύρωση
των επαγγελματικών
δικαιωμάτων των
καλλιτεχνικών σχολών

Ασφαλιστικά δικαιώματα κι αυξήσεις
στους μισθούς που να καλύπτουν
το κόστος της ζωής

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 59
ΑΝΟΙΞΗ 2023

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

«Τέμπη: μια προαναγγελθείσα σφαγή»
(Σελ. 13-16)

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

- Αναθεώρηση άρθρου 16 (Σελ. 4-5)
- ΕΦΕΕ: Τι όργανα πάλης χρειάζεται το φοιτητικό κίνημα (Σελ. 6-7)
- Μπροστά στις φοιτητικές εκλογές (Σελ. 8)
- Σχολικές εκδρομές στη Σχολή Ικάρων (Σελ. 9)
- Βία και bullying στα σχολεία (Σελ. 10)
- Εισαγωγική επικόρφωση στους εκπαιδευτικούς (Σελ. 11)
- Για τους πλειστηριασμούς | Για τα επιδόματα (Σελ. 12)
- Ένας χρόνος από τον πόλεμο στην Ουκρανία (Σελ. 17)
- Συνέντευξη με εργαζόμενη στον καλλιτεχνικό κλάδο (Σελ. 18-19)
- Εξέγερση στη Γαλλία (Σελ. 20-21)
- Περίθαλψη: δικαίωμα όχι ευκαιρία (Σελ. 22)
- Για την ιδιωτικοποίηση του νερού (Σελ. 23)
- Σεισμός Τουρκία-Συρία-Κουρδιστάν (Σελ. 24)

ΣΤΗΛΕΣ

- **Κοινωνία:** Βασιλεία στην Ελλάδα (Σελ. 25)
- **Ιστορία:** 80 χρόνια ΕΠΟΝ (Σελ. 26)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των
Αγωνιστικών Κινήσεων
Αθήνα

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

<https://ektostonteixon.gr/>

Θεσσαλονίκη

χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24

<https://www.facebook.com/steki.sfontona>

Πάτρα

στέκι νεολαίας και εργαζομένων Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2

Γιάννενα

Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,
Κουγκίου 23

<http://agonkiniseis-ia.blogspot.gr>

Ξάνθη

Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,
Μ. Βόγδου 20

<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Ηράκλειο, Κρήτη

Ζάλο. Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού
Χαριλάου Τρικούπη 21

<https://zalosteki.blogspot.com/>

Καθώς και σε Βόλο, Χανιά, Αλεξανδρούπολη και άλλες
περιοχές στα τραπεζάκια των Αγωνιστικών Κινήσεων

Εθνική Τράπεζα, Αρ. Λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Σε προεκλογικούς ρυθμούς κινούνται πλέον οι εξελίξεις στη χώρα, χωρίς όμως οι δυνάμεις του συστήματος να μπορούν να πείσουν τη νεολαία ότι μπορούν να προσφέρουν καλύτερο μέλλον! Το έγκλημα στα Τέμπη, η επίθεση στις σπουδές και την εργασιακή προοπτική μας, η ακρίβεια και ο πόλεμος στην Ουκρανία ξεσκεπάζουν τη φύση αυτού του συστήματος και μας γεμίζουν με οργή!

Οι καθημερινές διαδηλώσεις που πραγματοποιούνταν για περισσότερο από δύο εβδομάδες - με τις δύο μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις στις 8/3 και τις 16/3 - για τη σύγκρουση των τρένων στα Τέμπη, που μέτρησε τουλάχιστον 57 νεκρούς, ανέδειξαν αυτή την οργή του λαού και της νεολαίας. Η θλίψη και το πένθος μετατράπηκαν γρήγορα σε αγώνα ενάντια στη δολοφονική πολιτική αυτού του συστήματος που μέσα από την ιδιωτικοποίηση και το ξεπούλημα του ΟΣΕ, αλλά και συνολικά την προτεραιοποίηση του κέρδους πάνω από την ασφάλεια και τις ζωές μας, οδήγησε και σε αυτό το έγκλημα. Είναι η ίδια πολιτική που οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση του νερού, στη δολοφονική διαχείριση της πανδημίας, στις ιδιωτικοποιήσεις των νοσοκομείων και τους αποκλεισμούς από την πρόσβαση στην περίθαλψη, στα δεκάδες εργατικά ατυχήματα, στις υπό κατάρρευση υποδομές σε σχολεία και σχολές, στην εγκληματική διαχείριση φυσικών καταστροφών.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία μετράει πλέον παραπάνω από έναν χρόνο και χιλιάδες νεκρούς. Η αντιπαράθεση μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας ολοένα κλιμακώνεται, αυξάνοντας τους κινδύνους για τη διεύρυνση του πολέμου αλλά και για τη χρήση πυρηνικών! Η εμπλοκή της χώρας μας σε αυτόν τον πόλεμο μέσω της αξιοποίησης των νατοϊκών βάσεων, της αποστολής πολεμικού εξοπλισμού και της πλήρους ευθυγράμμισης στις επιδιώξεις των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, μας θέτει άμεσα σε κίνδυνο.

Ταυτόχρονα, η επίθεση στις σπουδές μας προχωράει με την σταδιακή εφαρμογή πτυχών των νόμων Κεραμέως και του νόμου-πλαίσιο. Οι διαγραφές φοιτητών στα ν+ν/2 έχουν δρομολογηθεί, το δικαίωμα στη διδασκαλία αποσπάται από τα πτυχία των καθηγητικών σχολών, έχουν πραγματοποιηθεί οι πρώτες ηλεκτρονικές εκλογές για τα «συμβούλια των φοιτητών» (αν και χωρίς την συμμετοχή των φοιτητών), η ΟΠΠΙ έχει πλέον σχηματιστεί ως σώμα, ενώ έχουν ξεκινήσει οι επιβολές πειθαρχικών ποινών εις βάρος φοιτητών. Η εντατικοποίηση και η ύψωση ταξικών φραγμών στις σπουδές, μαζί με το συνεχές χτύπημα στο δωρεάν πλέγμα(σίτιση, στέγαση, μεταφορές, συγγράμματα)διώχνουν συνεχώς πολλούς φοιτητές από την τριτοβάθμια.

Είναι ξεκάθαρο το πόσο μετράνε οι ζωές μας σε αυτό το σύστημα αλλά και ποια είναι η ζωή της φτώχειας, της ανεργίας και των πολέμων για την οποία μας προετοιμάζουν. Να ενισχύσουμε τα συλλογικά μας όργανα στα σχολεία, τις σχολές και τους χώρους δουλειάς και να οργανώσουμε την πάλη μας. Ο μόνος τρόπος για να ανατραπεί αυτή η πολιτική και να κερδίσουμε το μέλλον μας είναι οι αγώνες!

Αναθεώρηση του άρθρου 16: Χτύπημα στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση Με τους αγώνες μας απαντάμε!

Θάλεια Τζοβάρια
(Ιατρική Ιωαννίνων)

Μαρία Νίστα

(Μηχανικών Επιστήμης Υλικών Ιωαννίνων)

Καιρό τώρα το σύστημα με κάθε τρόπο εντείνει την επίθεση στα δικαιώματά μας. Πολύ πρόσφατο παράδειγμα είναι το χτύπημα στις καλλιτεχνικές σχολές (ιδιωτικές και δημόσιες) με το Π.Δ.85 που εξισώνει τα πτυχία των αποφοίτων με απολυτήρια λυκείου. Με αφορμή τους αγώνες των καλλιτεχνών και την συζήτηση που άνοιξε περί διαβάθμισης των σπουδών τους, υπουργείο και κυβέρνηση θέτουν ξανά στο τραπέζι την αναθεώρηση του άρθρου 16. Πώς συνδέονται όμως αυτά τα δύο;

Το άρθρο 16 αφορά τη συνταγματική κατοχύρωση της εξ' ολοκλήρου δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Καμία αυταπάτη βέβαια δεν έχουμε, πως η κατοχύρωσή της εξασφαλίζεται μόνο συνταγματικά, αλλά θα αναφερθούμε παρακάτω σε αυτό. Οι τοποθετήσεις Κεραμέως και Μητσοτάκη -λες και δεν είναι οι ίδιοι που διέλυσαν τα επαγγελματικά δικαιώματα του κλάδου- συνδέουν αυτήν την «υποβάθμιση» των πτυχίων με τη μη δυνατότητα ύπαρξης ιδιωτικών ΑΕΙ, λόγω του άρθρου 16.

Η αναθεώρησή του και το χτύπημα συνολικά στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση αποτελούν χρόνιους πόθους του συστήματος και των κυβερνήσεων του. Η επιβολή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στο δωρεάν πλέγμα (σίτιση-στέγαση-μεταφορές-σύγγραμμα), η εισαγωγή διδάκτρων σε μεταπτυχιακά προγράμματα, τα σεμινάρια διδακτικής επάρκειας στις καθηγητικές σχολές είναι λίγα μόνο από τα παραδείγματα που κάνουν όλο και πιο φανερούς τους πολιτι-

κούς στόχους και τις επιδιώξεις τους.

Γιατί τους καίει η αναθεώρηση του άρθρου 16;

Αν θέλαμε κάπως να συνοψίσουμε τι πολιτικά θέλει να θέσει το σύστημα, μέσα από την αναθεώρηση (και όχι μόνο) θα μέναμε σε δύο σημεία. Πρώτα απ' όλα στη φάση που βρίσκεται συνολικά το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, θέλει να ξεμπερδεύει με κάθε έννοια κοινωνικού δικαιώματος του λαού και της νεολαίας. Η απόλυτη ταξική κυριαρχία που θέλει να επιβάλλει σε κάθε πεδίο και πλευρά της ζωής μας δεν μπορεί να αφήνει απ' έξω τον χώρο της εκπαίδευσης. Ένα από τα εργαλεία που έρχεται να εξυπηρετήσει αυτήν την κατεύθυνση είναι οι ιδιωτικοποιήσεις.

Εδώ πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι ούτε μπορούν, αλλά βασικά ούτε θέλουν να έχουν μια πλήρως ιδιωτική εκπαίδευση. Γιατί η εκπαίδευση έτσι κι αλλιώς δεν είναι ουδέτερη αλλά λειτουργεί κάτω από την κυριαρχία της αστικής τάξης και έχει συγκεκριμένο ρόλο.

Ποιός είναι αυτός; Να καταλείψει τη νεολαία στη διαδικασία της παραγωγής και της οικονομίας, δηλαδή στην αγορά εργασίας κι αυτό δεν μπορεί να μην έχει ταξικά φίλτρα. Με λίγα λόγια το παιδί του εργάτη να γίνει εργάτης, το παιδί του διευθυντή μιας εταιρείας να γίνει στέλεχος. Άρα το «προϊόν» της εκπαιδευτικής διαδικασίας είμαστε εμείς οι ίδιοι. Γι' αυτό μια όποια πλήρης ιδιωτικοποίηση δεν έχει να αποφέρει ουσιαστι-

κό οικονομικό κέρδος για το κεφάλαιο και γι' αυτό κιόλας δεν την επιδιώκει.

Οι επιμέρους ιδιωτικοποιήσεις και μία σειρά από ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια που εισάγονται στις σπουδές (βλ. αντίτιμο σε λέσχες, εισιτήρια σε αστικά, ενοίκια σε εστίες κλπ) κάνουν όχι και τόσο... δωρεάν την φοίτηση μας και έρχονται να πετάξουν εκτός πανεπιστημίων τα παιδιά από φτωχά και λαϊκά στρώματα. Διαμορφώνουν, μαζί με τους δεκάδες νόμους που έχουν περάσει, μία παιδεία για λίγους και εκλεκτούς, υψώνοντας ταξικούς φραγμούς απροσπέλαστους για μεγάλη μερίδα των φοιτητών.

Το κατά πόσο τα πανεπιστήμια θα λειτουργούν με αυτούς τους όρους είναι και το μόνο κριτήριο της υποτιθέμενης αξιολόγησης που θέλει και καλά την «αναβάθμισή» τους. Η ίδρυση ιδιωτικών κολλεγίων συντελεί στο να διαμορφωθεί ένα «υπόδειγμα» λειτουργίας της εκπαίδευσης, με κριτήριο πάντα τα δικά τους συμφέροντα. Ένα ιδιωτικό ίδρυμα λοιπόν, αποστειρωμένο, που λειτουργεί με απόλυτη πειθαρχία και κάθε έννοια δικαιώματος και διεκδίκησης είναι ξεχασμένη, που σχεδόν τίποτα δεν είναι δωρεάν, μπορεί να αποτελέσει τον καλύτερο -γι' αυτούς- μοχλό πίεσης ως προς τη «συμμόρφωση» των δημόσιων ΑΕΙ.

Η πρώτη προσπάθεια αναθεώρησης του άρθρου και το κίνημα του '06-'07

Σχεδόν δύο δεκαετίες πριν, επιχειρείται για

πρώτη φορά από το σύστημα η συνταγματική αναθεώρηση του άρθρου. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι αφού δεν κατάφερε να το περάσει τότε, μετά από χρόνια προχωρήματος της επίθεσης, το θέτει ξανά σήμερα.

Όπως είπαμε και πιο πάνω το σύστημα βρίσκεται σε μια φάση, που δεδομένης της ύφεσης του κομμουνιστικού κινήματος, με ό,τι αυτό σημαίνει για τους λαούς και τη νεολαία σε επίπεδο δικαιωμάτων και κατακτήσεων, θέλει να επιβάλει την απόλυτη κυριαρχία του. Θέλει να αποτινάξει από πάνω του κάθε έννοια δικαίωμα στις σπουδές, στη δουλειά, στις ελευθερίες, στη ζωή.

Γιατί όλα αυτά δεν αποτελούν παραχωρήσεις του συστήματος, αλλά κατακτήσεις που με αγώνες κερδήθηκαν. Τα αναλογίζει σαν κόστη, σαν ζημιές στο πεδίο κερδοφορίας του και καθόλου δε θέλει αυτά να μας θυμίζουν πώς κατακτάμε τη ζωή μας στο σήμερα. Έχει κάνει προχωρήματα στο πετσόκομμα των δικαιωμάτων μας. Όταν όμως μιλάμε για απόλυτη ταξική κυριαρχία, αυτή πρέπει να επιβάλλεται από κάθε μηχανισμό του αστικού κράτους και να κατοχυρώνεται νομικά και συνταγματικά.

Γι' αυτό λοιπόν είναι τόσο σημαντικό το φοιτητικό κίνημα του '06-'07. Γιατί κατάφερε να μπλοκάρει την αναθεώρηση και να βάλει εμπόδια σε αυτή τους την επιδίωξη. Γιατί το σύστημα έκανε δύο δεκαετίες για να ξαναπροσπαθήσει να την περάσει. Γιατί φάνηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο το πόσο μας φοβούνται όταν οργανωνόμαστε και παλεύουμε ενάντια στην επίθεσή τους!

Όλα αυτά κατορθώθηκαν μέσα από ένα φοιτητικό κίνημα οργανωμένο. Σχεδόν κάθε φοιτητικός σύλλογος (250-300 σχολές σε όλη τη χώρα) βρίσκονταν για μήνες υπό κατάληψη, με συνεχείς και μαζικές συνελεύσεις και διαδηλώσεις. Ούτε η καταστολή, ούτε η τρομοκρατία, ούτε η κατασυκοφάντηση των αγώνων των φοιτητών από κάθε φορέα του συστήματος (αστικά κόμματα, ΜΜΕ κλπ.) δεν μπόρεσε να το σταματήσει.

Οι φοιτητές μαζικά, οργανωμένα και ανυποχώρητα πάλεψαν και κέρδισαν. Διαποτίστηκαν από τις αξίες του κινήματος, της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης. Αποτυπώθηκε στις συνειδήσεις του κόσμου ότι δεν είναι θέσφατοι οι όροι με τους οποίους μας επιβάλλουν να ζούμε, αλλά μπορούμε με την πάλη μας να τους ανατρέψουμε

Δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση: Ήταν πάντα έτσι;

Η εκπαίδευση γενικά και πιο συγκεκριμένα η τριτοβάθμια, έχει μια μακρόχρονη ιστορία. Δεν είναι το ιστορικό κομμάτι αυτό που θέλουμε να σταθούμε, αλλά είναι σημαντική η αναφορά κάποιων στοιχείων για την καλύτερη κατανόηση του πως αυτή διαμορφώνεται στο σήμερα.

Από την απαρχή τους, οι πανεπιστημιακές δομές φτιάχτηκαν για να εξυπηρετούν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο την αστική τάξη. Στα πρώτα της βήματα σαν κυρίαρχη τάξη, τα

πανεπιστήμια απαρτίζονταν -και σε επίπεδο σπουδαστών αλλά και εκπαιδευτικού προσωπικού- καθαρά από αστικά στρώματα. Είναι ουσιαστικό να τονιστεί, πως όταν μια τάξη παίρνει την εξουσία επιβάλλεται να συγκροτηθεί ιδεολογικά, πολιτικά και να διαμορφώσει τα αντίστοιχα στελέχη και τους φορείς της με βάση της «αξίες» της. Αυτόν ακριβώς τον σκοπό έρχεται να επιτελέσει το ως τα τότε, αποκλειστικά για τους αστούς πανεπιστήμιο.

Πώς όμως αρχίζει η μαζική είσοδος των λαϊκών στρωμάτων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση; Καθοριστική είναι η επίδραση και η άνοδος του κομμουνιστικού κινήματος. Όταν ο καπιταλισμός άρχισε να δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο, που είναι και θα είναι εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό, η αναπτυσσόμενη πάλη της εργατικής τάξης και των λαών κατάφερε να έχει τόσο σοβαρή επίδραση στην κοινωνία που να αντανακλάται και στην εκπαιδευτική διαδικασία.

Έτσι, οδηγούμαστε στην εκρηκτικών διαστάσεων μαζικοποίηση της σπουδάζουσας νεολαίας και κατακτιέται σε πρωτόλειο επίπεδο το δικαίωμα του λαού στις σπουδές, με ό,τι αυτό συνεπάγεται στο πως ζει και υπάρχει σ' αυτήν την κοινωνία.

Το σύστημα, όμως, αντιλαμβάνεται ότι η τόσο μαζική είσοδος της νεολαίας στα πανεπιστήμια αρχίζει να του δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, καθώς οι ανάγκες του προστάζουν η εκπαίδευση να έχει καταναμητικό ρόλο, όπως αναφέραμε και πιο πάνω. Η τόσο μαζική ροή, δεν είναι πλέον ελεγχόμενη και το σύστημα για να την αντιμετωπίσει βάζει μια σειρά φραγμούς (εξετάσεις για την είσοδο στα ΑΕΙ, εκτόπιση της νεολαίας στην τεχνική εκπαίδευση κ.α.).

Η αναπαραγωγή της αστικής ιδεολογίας σταματά να είναι απόλυτη αφού η ταξική πάλη και οι καρποί της, ιδεολογικοί και πολιτικοί, δεν μπορούν να μην εκφράζονται και στο φοιτητικό σώμα. Οι φοιτητές, που η προέλευσή τους πλέον δεν είναι μόνο αστική αλλά κατά βάση λαϊκή, αναγνωρίζουν ότι τα συμφέροντά τους έρχονται σε αντίθεση με το ίδιο το σύστημα, τόσο όσον αφορά τον χώρο της εκπαίδευσης αλλά και τη ζωή τους έξω από αυτόν. Έτσι αναπτύσσονται φοιτητικά κινήματα που με την πάλη τους πλάι στον λαό, από τότε μέχρι και σήμερα έχουν καταφέρει μια σειρά νίκες και κατακτήσεις στο επίπεδο των δικαιωμάτων μας.

Υπό την πίεση του φοιτητικού κινήματος, λοιπόν, κατοχυρώθηκε και συνταγματικά ο δημόσιος και δωρεάν χαρακτήρας της εκπαίδευσης, που καθόλου δεδομένος δεν ήταν ούτε και είναι. Ίσα ίσα χρειάζεται να τον υπερασπιζόμαστε με τους αγώνες μας, ειδικά σε μια φάση όπως η τωρινή που αυτός χτυπιέται από πάνω μέχρι κάτω.

Τι τρέχει στην εκπαίδευση σήμερα;

Η επίθεση του συστήματος μετράει σημαντικά προχωρήματα στην εκπαίδευση. Το χτύπημα στο δωρεάν πλέγμα, οι εξεταστικές και

κάθε μορφή εξέτασης, η εντατικοποίηση των σπουδών μας που μας αναγκάζει να τρέχουμε από μάθημα σε μάθημα, αποτελούν καθαρά ταξικούς φραγμούς που κάνουν τον δρόμο προς το πτυχίο όλο και πιο δύσβατο.

Βασική τομή αποτελούν οι δύο νόμοι Κεραμέως, που σε συνέχεια όλων των προηγούμενων, έρχονται να φτιάξουν ένα ακόμα πιο ταξικό πανεπιστήμιο. Οι διαγραφές, η ΕΒΕ και η τράπεζα θεμάτων για τους μαθητές, τα κλεισίματα και οι συγχωνεύσεις σχολών, η διάλυση των πτυχίων (βλ. διδακτική επάρκεια στις καθηγητικές σχολές, κατάργηση των επαγγελματικών δικαιωμάτων στις γεωπονικές σχολές) έρχονται να επικαθίσουν στους προϋπάρχοντες ταξικούς φραγμούς, κάνοντας πιο δύσκολη την πρόσβαση των φτωχών και λαϊκών στρωμάτων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση καθώς και την ολοκλήρωσή της.

Επιπλέον, τα συμβούλια ιδρύματος πλέον θα αποτελούνται από 6 ακαδημαϊκούς και 5 εξωτερικούς «τεχνοκράτες» ή ιμπεριαλιστικά στελέχη με σκοπό την απόλυτη ευθυγράμμιση της διοίκησης των πανεπιστημίων με τις επιταγές του κεφαλαίου και των ξένων κέντρων καθώς και το μπάσιμο από την πίσω πόρτα ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων.

Για να καταφέρουν λοιπόν να περάσουν όσο πιο ανώδυνα γίνεται όλα αυτά, έχουν φροντίσει να διαλύσουν το λαϊκό άσυλο, να φέρουν τα πειθαρχικά και την πανεπιστημιακή αστυνομία. Τα παραπάνω έρχονται για να χτυπήσουν τη δυνατότητα των φοιτητών να οργανωθούν και να παλέψουν ενάντια στην πολιτική που στερεί τα δικαιώματά τους, καθώς γνωρίζουν πολύ καλά ότι μόνο έτσι μπορούν να ανατραπούν τα σχέδιά τους.

Η διέξοδος στους αγώνες μας

Μόνη διέξοδος, μόνη απάντηση και μόνος δρόμος που μπορεί να αποφέρει αποτελέσματα είναι η οργανωμένη πάλη. Η οργάνωση του αγώνα μέσα από μια κατεύθυνση αντίστασης και διεκδίκησης. Αντίστασης, δηλαδή υπεράσπισης των κατακτήσεων μας και διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους.

Για να ανατραπεί αυτή η πολιτική, πρέπει να ενισχυθεί η κατεύθυνση του αγώνα. Το πολύ απλό, ότι οι μόνοι που μπορούν να βάλουν φρένο σ' αυτήν την συνολική επίθεση είμαστε οι ίδιοι οι φοιτητές. Μέσα από τις συνελεύσεις, τις διαδηλώσεις και τις καταλήψεις μας. Σε μια τέτοια πορεία θα καταλάβουμε ότι δεν είμαστε μόνοι σε αυτούς τους αγώνες, αλλά έχουμε δίπλα μας, του μαθητές, τους εκπαιδευτικούς, τον ίδιο το λαό και τους εργαζόμενους. Όπως έδειξε άλλωστε το '06-'07 και όχι μόνο, μπορούμε και οφείλουμε να οικοδομήσουμε ένα φοιτητικό κίνημα που να φέρει νίκες!

Παραπομπή: Το караβάνι προχωρά και τα σκυλιά ας σκούζουν. Η αντίσταση της νεολαίας στην επίθεση του συστήματος, Β. Σαμαράς

ΕΦΕΕ: Τι όργανα πάλης χρειάζεται το φοιτητικό κίνημα;

Τζένη Πανάγου
(Ιατρική ΕΚΠΑ)

Ίδρυση της ΕΦΕΕ: μια πολιτική αναγκαιότητα μπροστά στην αδιστακτη επίθεση του συστήματος στην νεολαία

Φέτος τον Απρίλη, συμπληρώνονται 60 χρόνια από την ίδρυση της ΕΦΕΕ (Εθνική Φοιτητική Ένωση Ελλάδος), του τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου των φοιτητών που είχε στόχο την ενιαιοποίηση της πάλης του φοιτητικού κινήματος πανελλαδικά. Η συγκρότησή της δεν ήταν τυχαία την δεδομένη χρονική περίοδο (Απρίλιος του 63') αλλά αντανάκλασε την ανάγκη οργάνωσης και ενίσχυσης του αγώνα της σπουδάζουσας νεολαίας πλάι στους λαϊκούς αγώνες που διεξάγονταν. Πρόκειται για μία περίοδο, όπου ο λαός εναντιώνεται πλατιά στην επίθεση που εξαπολύουν διαδοχικά οι κυβερνήσεις του μετεμφυλιακού κράτους, αναγνωρίζοντας ταυτόχρονα τον ρόλο του ιμπεριαλιστικού παράγοντα στα δεινά τους. Οι λαϊκές κινητοποιήσεις που ξεσπούν έχουν έντονο τον αντιφασιστικό-αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα. Λαός και νεολαία, υπερασπίζονται στο δρόμο τις δημοκρατικές ελευθερίες, απαιτούν εθνική ανεξαρτησία από τα ιμπεριαλιστικά δεσμά.

Ιστορικά η πορεία της ΕΦΕΕ- από την ίδρυσή της έως την διάλυση από την χούντα

Μέσα σε αυτόν τον αναβρασμό ξεπήδησε η ΕΦΕΕ, η οποία τα επόμενα χρόνια θα αποτελέσει «καθρέφτη» της ιστορικής πορείας που χάραξε το φοιτητικό κίνημα στην χώρα, αντανάκλωντας τους πολιτικούς συσχετισμούς που επικρατούσαν στους κόλπους του ανά περίοδο. Έτσι, ενώ η επίθεση στα λαϊκά και νεολαιίστικα δικαιώματα μπορεί να οξυνόταν την περίοδο διακυβέρνησης της Ένωσης Κέντρου (Παπανδρέου), η απάντηση της ΕΦΕΕ θα περιοριζόταν στη συνδιαλλαγή λόγω της επικράτησης συμβιβαστικών τάσεων. Αντίθετα, όταν η Ένωση Κέντρου ανατράπηκε το 65' και ακολούθησε η άνοδος της Δεξιάς μέχρι την επιβολή της δικτατορίας το 67', η ριζοσπαστικοποίηση του φοιτητικού κινήματος ήταν αναπόφευκτο να εκφραστεί και μέσα από την ΕΦΕΕ. Σπουδαία ήταν η συμβολή της στην ανάπτυξη του αντιιμπεριαλιστικού λαϊκού κινήματος, αποτελώντας μπροστάρη στην οργάνωση και πλαισίωση των αντιφασιστικών διαδηλώσεων, παρά την ισχυρή καταστολή και τις απαγορεύσεις από το κράτος. Η επιβολή της δικτατορίας σήμανε την διάλυση της ΕΦΕΕ, σε απόλυτη σύμπτωση με την γενικότερη επιδίωξη συρρίκνωσης των πολιτικών ελευθεριών. Η διάλυση ακολουθήθηκε από την «επανασύστασή» της από την ίδια τη χούντα, σε μία προσπάθεια κρατικής παρέμβασης και ελέγχου του οργάνου, ιδρύοντας την χουντική πλέον ΕΦΕΕ. Οι προσπάθειες ανασυγκρότησης της ΕΦΕΕ έκτοτε είναι αρκετές και αποτελούν άλλοτε συνέπεια της επανόδου του φοιτητικού κινήματος στο προσκήνιο και άλλοτε ρεφορμιστική κατεύθυνση και παράκαμψη της πολιτικής αναγκαιότητας της συγκρότησης των φοιτητών σε πρωτοβάθμιο επίπεδο, της ανασυγκρότησης δηλαδή των Φοιτητικών Συλλόγων

ΕΦΕΕ και Μεταπολίτευση: αντανάκλαση των δύο αντικρουόμενων τάσεων στο φοιτητικό κίνημα

Την περίοδο της μεταπολίτευσης, το φοιτητικό κίνημα που βγήκε ατσαλωμένο από την σύγκρουση με την χούντα, πρωτοστατεί για άλλη μια φορά στην μάχη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον φασισμό, πυροδοτούμενο από την επέμβαση στη γείτονα Κύπρο και την φασιστική πολιτική της Καραμανλικής Δεξιάς. Η ανάγκη διεξαγωγής ελεύθερων φοιτητικών εκλογών και ανασύστασης της ΕΦΕΕ σε ένα τέτοιο κλίμα δεν μπορούσε παρά να τεθεί ανοιχτά. Στα επόμενα Παν-

σπουδαστικά Συνέδρια που πραγματοποιήθηκαν οι δύο γραμμές που χαράσσονται ήταν σαφείς: Από την μία συνέχιση και κλιμάκωση των αντιφασιστικών-αντιιμπεριαλιστικών αγώνων με στόχο την συγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε αγωνιστική βάση, που εκφράστηκε κατά βάση από την ΠΠΣΠ (Προοδευτική Πανσπουδαστική Συνδικαλιστική Παράταξη) και την ΑΑΣΠΕ (Αντιφασιστική Αντιιμπεριαλιστική Σπουδαστική Παράταξη Ελλάδας). Από την άλλη, η γραμμή της ήττας και της υποταγής (ΠΑΣΠ, ΠΚΣ) που προσβλέπει στην ανάληψη του ρόλου της ακίνδυνης αντιπολίτευσης που κινείται στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας, έναν ρόλο που τους επέτρεπε το κράτος αλλά δεν εξέφρασε ποτέ τις ανάγκες και απαιτήσεις της νεολαίας στα Πανεπιστήμια. Την ίδια στιγμή που η μία γραμμή συσπείρωνε χιλιάδες λαού στις απαγορευμένες, αιματηρές διαδηλώσεις του 80' για την επέτειο του Πολυτεχνείου, η άλλη τασσόταν ανοιχτά κατά των φοιτητικών καταλήψεων για την κατάργηση του ν.815 που μεταξύ άλλων μείωνε τις εξεταστικές περιόδους και τα όρια σπουδών και αμφισβητούσε το λαϊκό άσυλο αγώνων (το 79' μπορεί να μοιάζει μακριά, η πολιτική όμως παραμένει ίδια!). Η ΕΦΕΕ τότε, ελεγχόμενη από τις δυνάμεις της ΠΚΣ και ΠΑΣΠ, προτείνει τροποποιήσεις στον νόμο με «μετριοπαθείς πρακτικές», κόντρα στις διαθέσεις του κόσμου που θα την ξεπεράσει και θα αποφασίσει καταλήψεις σε όλες τις σχολές!

ΠΑΣΠ και ΠΚΣ μαζί για την «αλλαγή» - παρακμή και αποσύνθεση στην ΕΦΕΕ

Την μεγαλειώδη φόρα του φοιτητικού κινήματος της μεταπολίτευσης, θα ανακόψει η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Η κυβερνητική φοιτητική παράταξη (ΠΑΣΠ) χέρι-χέρι με την φοιτητική παράταξη του ΚΚΕ που είχε αναλάβει ρόλο «ουράς» του ΠΑΣΟΚ, θα είναι οι υπεύθυνοι για την υποχώρηση αυτού του «ποταμιού». Προωθώντας την γραμμή της «αλλαγής», αφοπλίζουν το φοιτητικό κίνημα απέναντι στους νέους αντιδραστικούς νόμους που εισάγει το ΠΑΣΟΚ. Η παρακμή της ΕΦΕΕ, είναι σημείο των καιρών. Επέρχεται απομαζικοποίηση και αποπολιτικοποίηση των Πανσπουδαστικών Συνεδρίων. Παράλληλα, οι αρνητικοί συσχετισμοί που προέκυψαν από την αποδυνάμωση του αριστερού επαναστατικού κινήματος και αργότερα με την ολοκλήρωση της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στο Ανατολικό μπλοκ, ενίσχυσαν την κατεύθυνση της αποσυγκρότησης τόσο του φοιτητικού όσο και του ευρύτερου λαϊκού εργατικού κινήματος, οδηγώντας στο τελευταίο Πανσπουδαστικό Συνέδριο του 95'. Έκτοτε, η ΕΦΕΕ βρίσκεται βαθιά χωμένη στο χρονοντούλαπο της Ιστορίας, από όπου αναπόφευκτα θα βγει όταν το φοιτητικό κίνημα αφυπνιστεί και επέλθει η ανάγκη συγκρότησης των συνδικαλιστικών οργάνων για να γίνουν εργαλεία πάλης στα χέρια της σπουδάζουσας νεολαίας.

Ανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ- η «ξαναζεσταμένη σούπα» που σερβίρουν συστημικές δυνάμεις και ρεφορμισμός

Η πρόταση για ανασύσταση της ΕΦΕΕ που γίνεται σήμερα από τις δυνάμεις της ΠΚΣ δεν είναι καινούρια. Είναι πολλές οι φορές στην πορεία του φοιτητικού κινήματος που η ίδια αλλά ακόμα και συστημικές δυνάμεις όπως ΠΑΣΠ-ΔΑΠ επιχείρησαν την ανασύσταση, κινούμενοι σε άκρως αντιδραστική κατεύθυνση. Όπως το 2009, όταν οι υπεύθυνοι για την διάλυση της ΕΦΕΕ (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ) με σιγοντάρισμα από ΠΚΣ και ΑΡΕΝ, προσπαθούν να στήσουν ένα παραμάγαζο, μακριά και έξω από τις φοιτητικές μάζες. Χρησιμοποιώντας την πολιτική βαρύτητα που κουβαλάει ιστορικά η ΕΦΕΕ, προσπαθούν να αποσπάσουν την

εύνοια της νεολαίας απέναντι σε αυτό τους το εγχείρημα. Δεν μπορεί να κρυφτεί όμως ο απώτερος σκοπός τους: η υπονόμηση της ανασυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος, η οποία δεν μπορεί παρά να ξεκινήσει από την ανασυγκρότηση των Φοιτητικών Συλλόγων. Δεν είναι τυχαίο, πως η προσπάθεια αυτή γίνεται λίγες μόνο ημέρες από την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, γεγονός που μαρτυράει τον εκτονωτικό, χειριστικό ρόλο που θα έρθει να παίξει η «επανίδρυση» απέναντι στην αγωνιζόμενη νεολαία. Η στήριξη αυτής της υποκινούμενης από συστημικές δυνάμεις προσπάθειας από την ρεφορμιστική Αριστερά, αποδεικνύει για άλλη μια φορά τον ρόλο της ως ανάχωμα στα νεολαιίστικα ξεσπάσματα, τα οποία θέλει να εκτονώσει σε συνομιλίες με το ίδιο το σύστημα! Φάνηκε εξαρχής, ότι η στόχευση είναι η δημιουργία ενός οργάνου που θα φιμώσει το φοιτητικό κίνημα, θα το βγάλει από τον δρόμο και θα αναλάβει αυτό τα «παζαρέματα» των δικαιωμάτων μας στα τραπέζια της συνδιαλλαγής με τις κυβερνήσεις. Έτσι, θα μετατρέψει τους φοιτητές σε συνυπεύθυνους της βάρβαρης πολιτικής που τσακίζει τα δικαιώματά μας σε σπουδές και θα εξασφαλίσει στους «συνδικαλιστές-εκπροσώπους» των φοιτητών μια επίσημη καρέκλα διαπραγμάτευσης με το σύστημα.

Ανασύσταση στο σήμερα: ηγεμονισμοί και αδιέξοδα του ρεφορμισμού

28 χρόνια μετά παρακολουθούμε την ίδια ιστορία, με πρωταγωνιστές ΔΑΠ και ΠΚΣ-ΚΝΕ. Αυτή τη φορά η ΠΚΣ θέλει να αρπάξει την πρωτοβουλία μέσα από τα χέρια της κυβερνητικής παράταξη και να πρωτοστατήσει σε άλλη μία ανασύσταση- παρωδία της ΕΦΕΕ. Φυσικά, τον αέρα αυτόν της τον δίνει η περσινή πανελλαδική πρωτιά της στις φοιτητικές εκλογές. Αν μία φορά κυριαρχούσαν ηγεμονιστικές λογικές στους κόλπους της πριν από την εκλογική της νίκη, τώρα το φαινόμενο έχει πάρει πολλαπλάσιες διαστάσεις. Δεν έχει σημασία που η επίθεση συνεχίζεται ανεμπόδιστη και οι αντιστάσεις από πλευράς φοιτητών είναι ισχνές. Τι κι αν τον τελευταίο χρόνο οι Γενικές Συνελεύσεις πανελλαδικά μετρούνται στα δάχτυλα, τι κι αν η αποχή από τις φοιτητικές εκλογές είναι ο ελέφαντας στο δωμάτιο που επιδεικτικά η ΠΚΣ επιλέγει να αγνοεί; Η υποκρισία απέναντι στους φοιτητές για την κατάσταση που δήθεν επικρατεί στους συλλόγους (οι οποίοι αφού ανέδειξαν την ΠΚΣ πρώτη δύναμη, αυτομάτως ανασυγκροτήθηκαν!), προχωράει ένα βήμα παρακάτω, στην συγκρότηση των φοιτητών σε τριτοβάθμιο επίπεδο. Το φοιτητικό κίνημα χρειάζεται τα συνδικαλιστικά του όργανα και η ΠΚΣ είναι εδώ για να του τα δώσει!

Το σύστημα αποχωρεί από τα φοιτητικά όργανα, ο ρεφορμισμός τα απονεκρώνει

Πρώτη η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ αποκάλυψε τον Νοέμβρη του 22' τα σχέδια της για την σύσταση ενός πανελλαδικού οργάνου εκπροσώπησης των φοιτητών, το Εθνικό Φοιτητικό Κοινοβούλιο, το οποίο παρουσίασε ως «μετεξέλιξη της ΕΦΕΕ». Δεν προσπάθησε καθόλου να κρύψει πως αυτό το όργανο θα δημιουργηθεί κατ'εικόνα και καθ'ομοίωση των ξεπουλημένων οργάνων του αστικού συνδικαλισμού. Αντίθετα, ομολόγησε πως απλά επιζητά έναν «θεσμικό συνομιλητή» με το σύστημα. Προφανώς, οι ευνοϊκοί για το σύστημα συσχετισμοί που επικρατούν σήμερα στις σχολές, επιτρέπουν στην ΔΑΠ να κάνει ένα ακόμα βήμα υπονόμησης των συλλογικών οργάνων έως την πλήρη απονεκρωσή τους. Πώς γίνεται όμως αυτήν την πολιτική και οργανωτική υποχώρηση η ΠΚΣ όχι μόνο να μην την βλέπει, αλλά να την αντιμετωπίζει σαν συγκυρία κατάλληλη για την περεταίρω συγκρότηση των φοιτητικών συνδικαλιστικών οργάνων; Η απάντηση είναι πως βλέπει τα αρνητικά αυτά δεδομένα αλλά επιλέγει να τα διαστρεβλώνει, παρουσιάζοντας μια κατάσταση που απέχει μακράν από την πραγματικότητα στα πα-

νεπιστήμια. Το ίδιο επιδίωξε και με την απόφαση της τελευταίας πανελλαδικής συνάντησης του ΜΑΣ τον Δεκέμβρη του 22' για ανασύσταση της ΕΦΕΕ, την οποία έντυσε με αγωνιστικές φανφάρες σε μία προσπάθεια να αποκρύψει αυτό που όλοι οι φοιτητές μπορούν να επιβεβαιώσουν για την κατάσταση των φοιτητικών συλλόγων: την πλήρη αποσυγκρότησή τους, την αδυναμία οργάνωσης σε πρωτοβάθμιο επίπεδο και αντίστασης σε βασικές πτυχές της επίθεσης. Δεν μπορεί να κρύψει ότι θέλει τον φοιτητή σε ρόλο παρακολουθητή, γι'αυτό και καλλιεργεί τις λογικές ανάθεσης, ανάγοντας την ίδια σε «σωτήρα» που σε περίοδο κινηματικής νηνεμίας θα συγκροτήσει τάχα τα ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα που θα συντονίσουν τον αγώνα των φοιτητών πανελλαδικά. Πρόκειται σαφώς για μία ακόμα προσπάθεια καπελώματος των πρωτοβάθμιων οργάνων (όπως έχει επιχειρήσει ξανά με «συντονισμούς ΦΣ» που αποφασίστηκαν από Διοικητικά Συμβούλια χωρίς καν να έχουν προηγηθεί Γενικές Συνελεύσεις!) Και δεν πρέπει να γεννιούνται κανενός είδους αυταπάτες περί αυτού, αφού η ΠΚΣ έχει αποδείξει περίτρανα πως δεν έχει πρόθεση να ανασυγκροτήσει πραγματικά το φοιτητικό κίνημα. Είναι η δύναμη αυτή που θα «πατήσει» πάνω σε μία κατάσταση που έχει δημιουργήσει το σύστημα και οι εκπρόσωποί του στα πανεπιστήμια (γιατί αυτοί ευθύνονται για την διάλυση των συλλογικών οργάνων) και αντί να παλέψει για να την ανατρέψει, θα την πάει ένα βήμα πιο μακριά από την ανασυγκρότηση. Κι αν κάτι το αποδεικνύει με τον πιο παραστατικό τρόπο, αυτό είναι το σαμποτάρισμα των Γενικών Συνελεύσεων που είδαμε στις αρχές του Μαρτίου με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη από τις δυνάμεις της ΠΚΣ. Είναι κοινή πρακτική της, να παρεμποδίζει την διεξαγωγή ΓΣ και τις αποφάσεις τους στην πράξη όταν δεν μπορεί να τις ελέγξει πλήρως, βάζοντας το δικό της αποκλειστικό στίγμα. Το κλείσιμο των κινητοποιήσεων για τα Τέμπη μπορούμε να πούμε πως έχει και την δική τους υπογραφή, αφού από την αρχή προσπάθησαν να τις περιορίσουν σε συμβολικές εκδηλώσεις πένθους κόντρα στις αγωνιστικές διαθέσεις του λαού και τις νεολαίας.

Η ανάγκη ανασυγκρότησης ως καθήκον της βάσης – ανασύσταση μέσα από τα πρωτοβάθμια συνδικαλιστικά μας όργανα, τις Γενικές Συνελεύσεις των Φοιτητικών Συλλόγων!

Η ΕΦΕΕ, παρά την ανυπαρξία στην οποία την οδήγησαν συστημικές δυνάμεις και ρεφορμισμός, δεν παύει να είναι όργανο των φοιτητών το οποίο γεννήθηκε μέσα από μεγαλειώδεις αγώνες του φοιτητικού κινήματος πλάι στο εργατικό-λαϊκό. Εξέφραζε την ενιαιότητα των προβλημάτων των φοιτητών και άρα την ανάγκη πανελλαδικής τοποθέτησης και διαμόρφωσης των διεκδικήσεων του φοιτητικού κινήματος, στοιχείο αναγκαίο και στο σήμερα. Απέναντι στην λυσσαλέα επίθεση του συστήματος στον φοιτητικό συνδικαλισμό, την επιδίωξη μετατροπής των συνδικαλιστικών μας οργάνων με βάση τις ιμπεριαλιστικές επιταγές σε όργανα συνδιοίκησης, είναι καθήκον μας να προστατέψουμε τους Φοιτητικούς μας Συλλόγους και να επιδιώξουμε προοπτικά την ανασυγκρότηση δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων οργάνων πάλης. Η διαδικασία αυτή, δεν μπορεί να έρθει έτοιμη στην βάση αλλά να εκκινήσει από αυτήν. Στις Γενικές Συνελεύσεις πρέπει να τεθεί το ζήτημα των Πανσπουδαστικών Συνεδρίων και όχι να παρουσιαστεί από μία «αυτόκλητη πρωτοπορία» του φοιτητικού κινήματος ως κάτι για το οποίο φρόντισε η ίδια να παρέχει στους φοιτητές. Μόνο ανεμπιστοσύνη και απονομιμοποίηση μπορεί να προκαλέσει μία τέτοια κίνηση προς τα όργανα του φοιτητικού συνδικαλισμού. Τα συνδικαλιστικά όργανα ανήκουν στους φοιτητές. Δεν θα χαρίσουμε την ΕΦΕΕ ούτε στις δυνάμεις του συστήματος που θα κάνουν τα πάντα για να την κρατήσουν διαλυμένη, ούτε στις δυνάμεις του ρεφορμισμού που υπονομεύουν για ακόμα μια φορά τον βασικό στόχο: την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος που πλάι στο λαϊκό θα αναμετρηθεί με πραγματικούς όρους με το σύστημα της εκμετάλλευσης!

Μπροστά στις επερχόμενες φοιτητικές εκλογές...

Εύα Πανάγου, Δέσποινα Βλαχοπούλου
(Αρχιτεκτονική Αθήνας)

Οι φοιτητικές εκλογές είναι μία διαδικασία των φοιτητικών συλλόγων που συγκροτούν τα διοικητικά συμβούλια, ένα από τα όργανα τους. Καμία σχέση δεν έχουν με τις βουλευτικές εκλογές, πόσο μάλλον με τις ευρωεκλογές. Είναι μια διαδικασία που συγκροτήθηκε από τους φοιτητές για την οργάνωση της πάλης τους και την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους με καλύτερους όρους.

Από τις περσινές φοιτητικές εκλογές μέχρι σήμερα

Από την αρχή του έτους με την ΟΠΠΙ προ των πυλών των πανεπιστημίων και στη συνέχεια με τις μαζικές διαδηλώσεις που ακολούθησαν για το Πολυτεχνείο, την απεργία στις 9 Νοέμβρη, την 6η Δεκέμβρη και την κρατική δολοφονία του 16χρονου Φραγκούλη, φτάνοντας στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, είδαμε τη φοιτητική νεολαία να βγαίνει στο προσκήνιο του αγώνα και να εκφράζει στον δρόμο την οργή που είχε συσσωρεύσει από τη συνεχή επίθεση στα δικαιώματά της. Η μαζική της παρουσία στις κινήσεις που ξέσπασαν ήταν ελπιδοφόρα και απέδειξε ότι η νεολαία δεν θα μείνει με σταυρωμένα τα χέρια, αλλά αντιθέτως απέναντι σε αυτές τις βάρβαρες εξελίξεις μπορεί να παίξει ρόλο για να κατοχυρώσει νίκες. Απολογιστικά, ωστόσο, αναγνωρίζεται ότι οι κινητοποιήσεις αυτές δεν κατάφεραν να συνεχιστούν, γεγονός το οποίο σχετίζεται με την απουσία των απαραίτητων, για τον αγώνα των φοιτητών, πολιτικών εφοδίων. Δηλαδή δεν αποτυπώθηκε στις οργανωμένες δομές του φοιτητικού κινήματος (γενικές συνελεύσεις) αυτή η αγανάκτηση και δεν υπήρξαν συνεπώς οι απαραίτητες πολιτικές διεργασίες που θα ενίσχυαν την πάλη τους. Η γενικότερη αποσυγκρότηση - αποπολιτικοποίηση και η απομάκρυνση από τα συλλογικά όργανα είναι βασική στόχευση του συστήματος που, εδώ και χρόνια, προωθεί τη διάλυση των φοιτητικών συλλόγων, ρίχνει λάσπη στο άσυλο και τον φοιτητικό συνδικαλισμό, ενισχύει τη φασιστικοποίηση μέσα στις σχολές. Ωστόσο υπάρχουν και ευθύνες στην κυρίαρχη ρεφορμιστική αριστερά, η δράση της οποίας δεν κατευθύνεται στην ανατροπή αυτής της κατάστασης.

Συγκεκριμένα, οι περσινές φοιτητικές εκλογές ανέδειξαν την ΠΚΣ ως πρώτη δύναμη μετά από 35 χρόνια υπεροχής της ΔΑΠ. Αυτό δεν είχε κανένα αντίκρισμα στους συλλόγους και το φοιτητικό κίνημα. Όταν εκλέχθηκε θριαμβολογούσε, δημιουργώντας αυταπάτες στους φοιτητές, όμως οι πράξεις της ήρθαν σε αναντιστοιχία με τα όσα υποσχόταν. Η ΠΚΣ μπορεί να ήταν πρώτη δύναμη και να είχε αυτοδυναμία σε πολλές σχολές, παρόλ' αυτά δεν κάλεσε σε συνελεύσεις, ήδη από την αρχή της χρονιάς με τους δύο νόμους Κεραμέως ψηφισμένους. Το ίδιο παρατράγουδο συνεχίστηκε και κατά τη διάρκεια του έτους όπου δεν καλέστηκαν ή σαμποτάρονταν ανοιχτά συνελεύσεις για το έγκλημα στα Τέμπη. Πράξεις σαν αυτές ανέδειξαν την απροθυμία και την ανημπόρια της ΠΚΣ να οικοδομήσει φοιτητικό κίνημα.

Παρόμοια στάση τήρησαν και τα ΕΑΑΚ που δεν πίεζαν προς την κατεύθυνση της οργάνωσης του αγώνα μέσα από γενικές συνελεύσεις. Ενώ τα διάφορα σχήματα των ΕΑΑΚ δρουν «ανεξάρτητα» με διαφορετικές τοποθετήσεις, βρίσκουν κοινό τόπο στην στοχοποίηση των προσώπων και όχι της πολιτικής τους, στον αγώνα για τη «μη εφαρμογή» και όχι την ανατροπή των νόμων και την προτασεολογία προς το σύστημα (π.χ. κρατικοποίηση του ΟΣΕ, συνδιοίκηση). Οι διαφορές ανάμεσα στις δυνάμεις που συμμετέχουν στα ΕΑΑΚ λύνονται συχνά ακόμα και με τραμπουκισμούς και ξύλο στο εσωτερικό τους, δημιουργώντας προφανώς και προβλήματα στη λειτουργία των συλλόγων και την υλοποίηση των αποφάσεών τους (διαφορές που, από την άλλη, σε πολλές περιπτώσεις σταματούν ενόψει των φοιτητικών εκλογών, από την ανάγκη για ένα καλύτερο αποτέλεσμα). Αυτή η αντιμετώπιση των φοιτητικών εκλογών σε καμία περίπτωση δεν αρκεί για να συγκροτηθεί μια οργανωμένη δράση των φοιτητών.

Οι ρεφορμιστικές αυτές δυνάμεις δεν πιστεύουν στη δύναμη των φοιτητικών μαζών. Αντιμετωπίζουν, μάλιστα ως κήμα τους τους φοιτητικούς συλλόγους, μιας και κατεβάζουν μπλοκ «φοιτητικών συλλόγων», προερχόμενα ακόμα και από τις ίδιες σχολές. Τα πανό «Φ.Σ. Αθήνας/Θεσσαλονίκης κ.λπ.» δεν είναι παρά ένα κακό ανέκδοτο.

Οι νέες «φοιτητικές εκλογές» και ο ρόλος της κυβερνητικής παράταξης

Φοβούμενο τη δύναμη του φοιτητικού κινήματος, το σύστημα για άλλη μια φορά, περνά νόμους κατά της νεολαίας. Μία από τις πτυχές του νέου νόμου-πλαίσιο όρισε ηλεκτρονικές εκλογές με ενιαίο ψηφοδέλτιο για την ανάδειξη «συμβουλίων φοιτητών». Όργανα αντιπαραθετικά στη δράση των φοιτητικών συλλόγων, έχουν ρόλο την υποτιθέμενη μεταφορά των αιτημάτων των φοιτητών στις διοικήσεις των σχολών.

Σε αντίθεση με τις φοιτητικές εκλογές, το σύστημα προωθεί την δημιουργία συμβουλίων φοιτητών και θα ήθελε τη μαζικότερη συμμετοχή του φοιτητόκοσμου στις εκλογές για την ανάδειξή τους. Μία από τις τραγελαφικές αποδείξεις ήταν το συλλογικό email που εστάλη από τον πρόεδρο του ΕΜΠ, το οποίο εξέφραζε τη θλίψη του για την «αδιαφορία (...) ή προτίμηση 'ου μπλέξεις...', χαρακτηρίζοντάς τα συμβούλια ως «ουσιαστική εκπροσώπηση με ακαδημαϊκούς όρους».

Όπως φάνηκε, οι εκλογές αυτές ήταν ένα φιάσκο. Η συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών απείχε, ενώ δεν συγκροτήθηκαν καν εφορευτικές επιτροπές. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι όλοι όσοι απείχαν το έκαναν ως αποτέλεσμα συνειδητής πολιτικής απόφασης. Στην αποχή ρόλο έπαιξε και η αδυναμία της κυβέρνησης να βρει τον μηχανισμό που θα τις προπαγανδίσει ουσιαστικά και να τις στήσει. Φάνηκε, πάντως, ότι για τους φοιτητές ήταν μια «ξένη» διαδικασία.

Ανάλογη στάση κράτησε και η κυβερνητική παράταξη ΔΑΠ. Οι εσωτερικές διαμάχες ανάμεσα στις διαφορετικές γραμμές της, την οδήγησαν στην αποσπασματική παρουσία στους φοιτητικούς συλλόγους και την προπαγάνδα για την δημιουργία των συμβουλίων φοιτητών. Ταυτόχρονα, συστηματικά συκοφαντούσε τις γενικές συνελεύσεις, αναδεικνύοντας την απέχθειά της προς τη συλλογική πάλη των φοιτητών για τα δικαιώματά τους.

Για τι παλεύουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις στη μάχη των φοιτητικών εκλογών

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις αντιμετωπίζουμε τις φοιτητικές εκλογές ως μία διαδικασία ανασυγκρότησης των φοιτητικών συλλόγων. Στόχος μας δεν είναι να δημιουργήσουμε αυταπάτες στους φοιτητές ότι θα τους λύσουμε τα προβλήματα, δεν έχουμε άλλωστε τη δυνατότητα να κάνουμε κάτι τέτοιο. Θέλουμε να αναδείξουμε στον φοιτητόκοσμο ότι μπορεί να πάρει την κατάσταση στα χέρια του και να πετύχει νίκες όχι παρακολουθώντας τις εξελίξεις αλλά συμμετέχοντας ενεργά μέσα από τα συλλογικά όργανα πάλης. Θέλουμε οι σχολές να γίνουν εστίες αντίστασης, διεκδίκησης και αγώνα, αφού μόνο έτσι οι φοιτητές μπορούν να πάρουν πίσω όσα το σύστημα τους έχει στερήσει τις τελευταίες δεκαετίες. Παλεύουμε ενάντια:

- στον καπιταλισμό, το σύστημα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, που τσακίζει και χτυπάει το δικαίωμα στην εκπαίδευση, τη δουλειά και τις ελευθερίες

- στον ιμπεριαλισμό, το σύστημα της εξάρτησης και των πολέμων. Επιδιώκουμε τη συμμετοχή των φοιτητών στον παλλαϊκό αγώνα για διεθνιστική αλληλεγγύη, ειρήνη και φιλία των λαών, ενάντια στις επιδιώξεις του συστήματος.

- στη συνδιαχείριση, την άποψη ότι μπορεί να γίνει συνδιαλλαγή με το σύστημα που ασκεί την επίθεση σε λαό και νεολαία. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις ποτέ δε συμμετείχαμε στα όργανα συνδιοίκησης των σχολών, πράγμα που αναγράφεται και στα ψηφοδέλτιά μας. Ήταν πάντα κάτι που καταγγέλλαμε καθώς πιστεύουμε ότι φτιάχτηκαν για να κάνουν τους φοιτητές συνομιλητές και συνυπεύθυνους με το καθηγητικό κατεστημένο.

Για να γίνουν οι σχολές εστίες αντίστασης και διεκδίκησης, για να ενισχυθεί η γραμμή της ανατροπής στους φοιτητικούς συλλόγους, **στις 10 Μάη στηρίζουμε-ψηφίζουμε Αγωνιστικές Κινήσεις!**

Σχολικές εκδρομές στη Σχολή Ικάρων

Άσπα, Μάνος
(Μαθητές Β' Λυκείου, Αθήνα)

Ολοένα και περισσότερα σχολεία, στα πλαίσια του «επαγγελματικού προσανατολισμού» διοργανώνουν επισκέψεις στη Σχολή Ικάρων. Παρουσιάζεται στους μαθητές ως μια ευκαιρία να γνωρίσουν τα επαγγέλματα αυτά, να δουν τα «πλεονεκτήματά» τους και, φυσικά, να τα ακολουθήσουν. Η εκδρομή χωρίστηκε σε δύο μέρη: ένα αυτό της ξενάγησης στον χώρο της σχολής και έπειτα στην παρουσίαση του επαγγέλματος από απόφοιτους της. Καθ' όλη τη διάρκεια τη εκδρομής, παρουσιάζονταν μία ωραιοποιημένη εκδοχή των επαγγελμάτων του στρατού και η ξενάγηση στα μοντέρνα κτήρια της σχολής ήρθε να συμπληρώσει ακριβώς αυτό. Τα πολεμικά αεροπλάνα – ή αλλιώς οι δολοφονικές μηχανές του συστήματος – παρουσιάστηκαν στους μαθητές ως κάτι εντυπωσιακό και πρωτοπόρο για την εποχή και όχι ως μηχανήματα που ο μόνος τους σκοπός είναι να σκοτώσουν όσο γίνεται περισσότερους ανθρώπους. Το επάγγελμα του στρατιωτικού παρουσιάστηκε στους νέους ως ένα επάγγελμα με σίγουρα λεφτά και εύκολη επαγγελματική αποκατάσταση, που πρωτίστως επιτελεί «κοινωνικό έργο» και βοηθάει τη χώρα.

Αντιμετώπιση των μαθητών που δεν ακολούθησαν στην εκδρομή

Παρά το γεγονός πως το σχολείο πίεσε αρκετά τους μαθητές να συμμετάσχουν στην εκδρομή – ακόμα και με απειλές πως δεν θα ξαναοργανωθεί τίποτα από το σχολείο γιατί δεν στηρίζονται οι πρωτοβουλίες του – ορισμένα παιδιά αποφάσισαν να μην πάνε. Αποτέλεσμα της απόφασης αυτής ήταν αυτά τα παιδιά να στοχοποιηθούν και να νιώσουν μειονεκτικά απέναντι στους υπόλοιπους συμμαθητές τους. Είναι σημαντικό να σκεφτούμε αν θα γινόταν το ίδιο σε οποιαδήποτε άλλη εκδρομή. Οι μαθητές που δεν ακολούθησαν πέρασαν από μια διαδικασία «ανάκρισης» κατά την οποία ερωτήθηκαν ακόμα και αν είναι ιδεολογικός ο λόγος που επέλεξαν να μην ακολουθήσουν την εκδρομή.

Το σύστημα επεμβαίνει και στην εκπαίδευση!

Μας μιλάνε για ένα σχολείο «χωρίς πολιτική χροιά» αλλά είναι χαρακτηριστικό πως παρατηρούνται διαρκώς ιδεολογικές παρεμβάσεις από το σύστημα. Η εκπαίδευση είναι διαμορφωμένη με τρόπο ώστε να κυριαρχούν και να ακούγονται οι απόψεις του. Τα σχολικά βιβλία – ιδίως της ιστορίας – παρουσιάζουν γεγονότα και ιδεολογίες από την ματιά του, υποβαθμίζοντας και στοχοποιώντας οποιαδήποτε άλλη άποψη σχετικά με ένα θέμα. Με τα βιβλία διαμορφωμένα υπέρ των κυρίαρχων και με τις «προσεκτικά» επιλεγμένες εκδρομές (όπως στο Πολεμικό Μουσείο και στη Σχολή Ικάρων) ο νέος προπαγανδίζεται και εξοικειώνεται με την ιδεολογία του συστήματος που εν τέλει τον θεωρεί ως μια μονάδα που θα εργάζεται για το συμφέρον των λίγων. Επιπλέον, πέρσι πραγματοποιήθηκε εκδρομή οργανωμένη από την αμερικανική πρεσβεία με θέμα τη βοήθεια των Αμερικανών στα πρώτα χρόνια ύπαρξης του ελληνικού κράτους. Χαρακτηριστικά παραδείγματα συστημικής ιδεολογικής παρέμβασης είναι και τα βιβλία των θρησκευτικών της

Β' Λυκείου (σελ.110 «Κριτική στις απόψεις του Μαρξ»), καθώς και στο βιβλίο της ιστορίας της Γ' Γυμνασίου στο οποίο το μόνο κεφάλαιο εκτός ύλης είναι η Οκτωβριανή Επανάσταση. Γίνεται φανερό ότι με αυτό τον τρόπο είναι ακόμα πιο εύκολο να παρερμηνευτούν γεγονότα και απόψεις που συνδέονται με την ιστορία που φωτίστηκε από τους αγώνες των λαών σε όλο τον κόσμο, γεγονότα που το σύστημα παρουσιάζει με τον τρόπο που θέλει ώστε να τα ξεχάσουμε ή να μην τα μάθουμε ποτέ.

Μας ωθούν στην ανεργία και έπειτα προτείνουν ως λύση τον στρατό

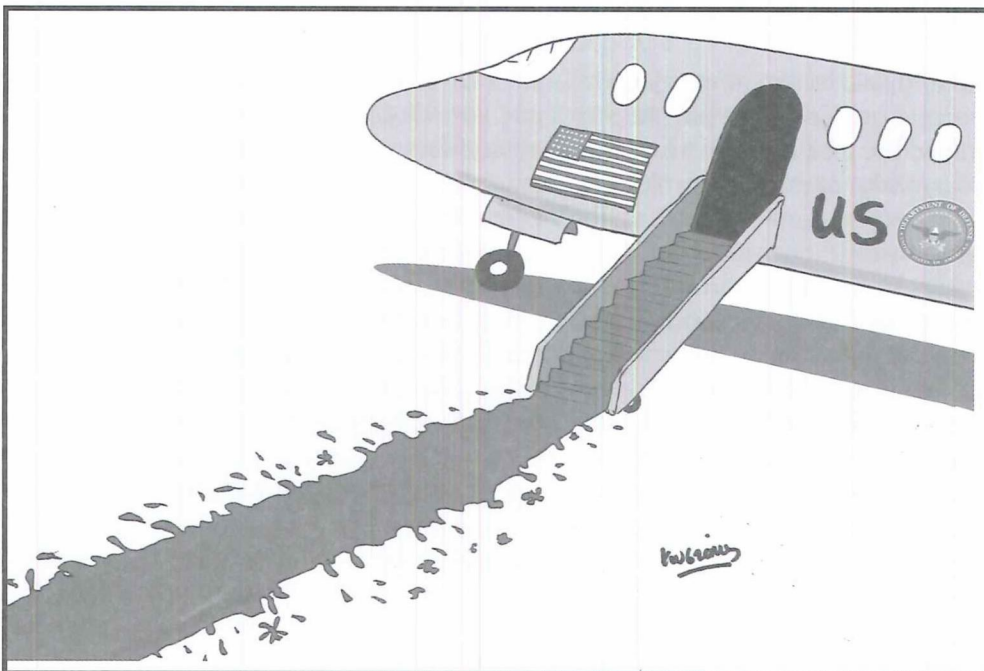
Το σύστημα δεν έχει να μας υποσχεθεί τίποτα, παρά μόνο φτώχεια, ανεργία, εκμετάλλευση, πόλεμο. Ο νέος που με νύχια και με δόντια καταφέρνει να τελειώσει το σχολείο βγαίνει στην αγορά εργασίας, καθώς η εισαγωγή σε μία σχολή είναι πλέον «προνόμιο» μόνο για λίγους. Εκεί θα αντικρίσει τον εργασιακό Μεσαίωνα και θα ετοιμαστεί για μια ζωή με μισθούς πείνας και επιδόματα. Μας στερούν βασικά δικαιώματα και καλλιεργούν ένα κλίμα ανασφάλειας. Στο κλίμα αυτό, παρουσιάζεται σαν την «ιδανική» λύση ο στρατός. Θέλουν ο νέος που δεν έχει τρόπο να καλύψει ούτε τα βασικά έξοδά του, να πέσει θύμα της προπαγάνδας του συστήματος με την οποία βομβαρδίζεται από την πρώτη στιγμή που θα ξεκινήσει το σχολείο.

Πού προορίζουν άραγε τη νέα γενιά; Μας βλέπουν ως κρέας στην πολεμική μηχανή των ιμπεριαλιστών! Με το σχολείο να αναλαμβάνει να προπαγανδίσει τις απόψεις του συστήματος από πολύ νωρίς και να καλλιεργήσει εθνικιστικό μίσος, δεν είναι καθόλου δύσκολο να συνειδητοποιήσει κανείς πόσο αναλώσιμοι είμαστε στα μάτια τους. Μας θέλουν στην πρώτη γραμμή να σκοτωθούμε για ξένα συμφέροντα. Στο ίδιο πλαίσιο, λίγο καιρό, συζητιόταν η υποχρεωτική στράτευση στα 18. Γιατί συμφέρει το σύστημα η νεολαία να είναι υποταγμένη, να μην αντιδρά και να αναπαράγει τις απόψεις του. Να τελειώνει το σχολείο ήδη ξεζουμισμένη και να μην έχει τον τρόπο να εκφράσει

την εναντίωσή της στην πολιτική του. Να πηγαίνει με σκυφτό το κεφάλι στο πόλεμο για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών.

Χρειάζεται να ενισχύσουμε το αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική φωνή στους μαθητές

Έχει περάσει πάνω από ένας χρόνος από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία και αυτό αφορά τους νέους άμεσα. Η στρατιωτική εμπλοκή της χώρας μας δεν είναι καθόλου απίθανη όταν οι ιμπεριαλιστές να προκαλούν μονίμως εντάσεις μεταξύ των λαών, όταν έχουν σπείρει νατοϊκές βάσεις σε κάθε γωνία της χώρας και τις χρησιμοποιούν για την τροφοδότηση του πολέμου στην Ουκρανία, όταν δηλητηριάζουν τους λαούς της περιοχής με εθνικισμό και εχθρότητα για να γίνουν πιο εύκολα κρέας στα κανόνια τους. Οι νέοι είναι οι πρώτοι που θα βρεθούν να υπερασπιστούν τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών αν δεν αντιδράσουμε. Πρέπει όμως η νεολαία να συνειδητοποιήσει πως οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους. Δεν θα θυσιαστούμε εμείς για τα δικά τους συμφέροντα!

Η βία του συστήματος στο σύστημα της βίας

Στέργιος
(Μαθητής Γ' Λυκείου, Ιωάννινα)
Ζωή Νίστα
(Ψυχολογία Ιωαννίνων)

Την Τετάρτη 8-3 η κυβέρνηση ψήφισε νομοσχέδιο για τη «σχολική βία» που εντάσσει στα πλαίσιά της τις μαθητικές καταλήψεις. Το νομοσχέδιο αυτό δεν ψηφίστηκε τυχαία αλλά την ίδια στιγμή που εκατοντάδες μαθητών διαδήλωναν μαζικά για το έγκλημα του συστήματος στα Τέμπη. Με περίσσιο θράσος μιλούν αυτοί για βία. Ποιοι; Οι ίδιοι που την γεννούν! Μας φοβούνται και προσπαθούν να καταστείλουν και να τρομοκρατήσουν τους αγώνες μας για αυτό και όπου πάμε να σηκώσουμε κεφάλι βρίσκουμε απέναντί μας την άγρια καταστολή. Και αυτό πλέον δεν μπορεί να κρυφτεί. Στην Πάτρα συνέλαβαν συμμαθητή μας επειδή συμμετείχε σε κατάληψη για τη δολοφονία των Τεμπών. Όλο το τελευταίο διάστημα προσπαθούν με κάθε τρόπο να χτυπήσουν τις καταλήψεις μας και αυτό γιατί ξέρουν πως μέσα από τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις μπορούμε να νικήσουμε. Δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά ούτε τα μαθητοδικεία, όπου οι διευθυντάδες στέλνουν στα δικαστήρια τους μαθητές που συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις, ούτε η χρήση της τηλεκπαίδευσης ως μέσο για να σπάσουν τις καταλήψεις μας. Όσο προσπαθούν να καταστρέψουν τα μέσα πάλης μας, τόσο πρέπει να τα ενδυναμώνουμε. Να ατσαλωθούμε απέναντι στην επίθεση και την τρομοκρατία τους!

Το τέρας που γεννά τη βία είναι το ίδιο το σύστημα

Η γενιά μας έχει μεγαλώσει μέσα στη βία, τη νιώθει στο πετσί της. Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί όσο αυτό το σύστημα σαπίζει, τόσο μας παίρνει και εμάς η μπάλα! Όλοι είμαστε μάρτυρες της βίας σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας. Από το σπίτι, το σχολείο, το πάρκο, την πλατεία, τον δρόμο... Είναι βία οι οικογένειές μας να μην έχουν να φάνε και οι γονείς μας να είναι άνεργοι. Είναι βία να αναγκαζόμαστε να είμαστε όλη μας τη μέρα πάνω από ένα βιβλίο κυνηγώντας να περάσουμε σε κάποια σχολή, που θα μοχθούμε να την βγάλουμε με φόβο τη διαγραφή μας. Και αν θέλετε να μιλήσουμε για καθαρή βία δείτε τον άστεγο στη γειτονιά σας, την οικογένεια που πέθανε από μαγκάλι επειδή δεν μπορούσε να ζεσταθεί. Ή την γυναίκα που την πετάνε έξω από το σπίτι της για ψωροδίφραγκα. Ή κοιτάξετε τον διπλανό σας που βρίζει τον πρόσφυγα, που χτυπάει τον μαύρο συμμαθητή του, που σκοτώνει ένα μικρό παιδί επειδή υποστηρίζει μια άλλη ομάδα.

Ποιος είναι όμως ο ρόλος του συστήματος σε αυτά τα φαινόμενα βίας;

Τα δημιουργεί, τα θρέφει και τα διαιωνίζει! Από μικρά παιδιά προσπαθεί να μας μάθει τις σάπιες ιδέες και πρακτικές του. Θέλει να μας πείσει, και μέσα από το ίδιο το σχολείο, ότι πρέπει να πειθαρχούμε, να συμβιβαστούμε με αυτό που μας πλασάρει σαν μέλλον, να πατάμε στα κεφάλια των συνανθρώπων μας για να ανελιχθούμε, να ακολουθούμε τα γρανάζια του μέχρι και να θυσιάσουμε για αυτό. Να πιστέψουμε ότι για τη μαυρίλα που ζούμε φταίνει άλλοι και όχι αυτό. Φταίει ο πρόσφυγας, ο μετανάστης, ο ασυμβίβαστος, αυτός που διαδηλώνει, αυτός που απεργεί και που παλεύει. Προσπαθούν να καλύψουν τις ευθύνες τους ορίζοντας σχολικές ημερίδες για το bullying και ψηφίζοντας νομοσχέδια για τη «σχολική βία» που σε καμία περίπτωση δεν έχουν ως στόχο την καταπολέμησή της. Πώς θα γινόταν άλλωστε, αφού από τη βία τρέφεται και αναπνέει αυτό το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

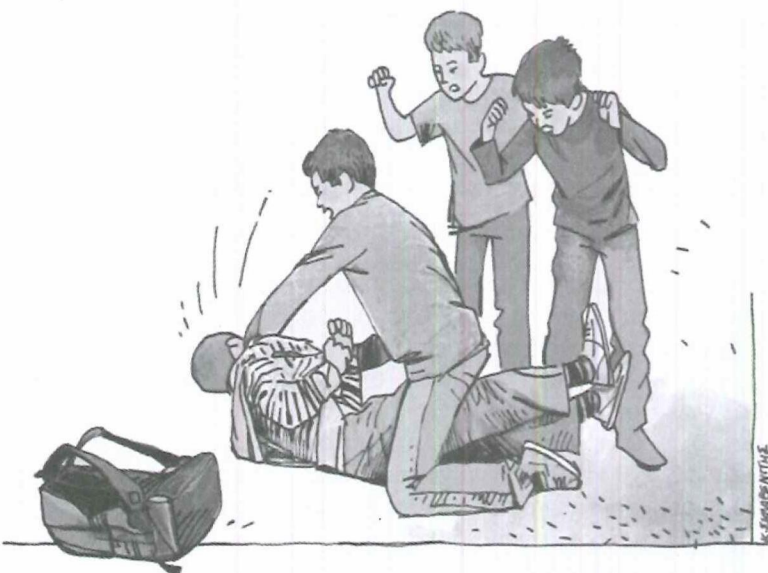
Είμαστε τελικά μια βίαιη γενιά;

Οι αξίες που μας διέπουν διαμορφώνονται από πολύ μικρή ηλικία. Η βία και η καταπίεση που δεχόμαστε, όταν δεν βρίσκουν τρόπους διεξόδου, μας κατακλύζουν και έτσι βλέπουμε περιστατικά βίας νέων απέναντι σε μειονότητες και σε πιο «αδύναμους», κατά τα πρότυπα, ανθρώπους όπως ακριβώς δηλαδή μας μαθαίνει ο καπιταλισμός. Τα φαινόμενα αυτά εντείνονται και βρίσκουν πρόσφορο έδαφος σε εποχές μεγάλων κρίσεων όπως αυτή που διανύουμε. Η φτωχοποίηση, η ανεργία, οι τραγικές συνθήκες διαβίωσης, ο πόλεμος και η φασιστικοποίηση σε συνδυασμό με την κατάσταση στην οποία βρίσκεται το λαϊκό κίνημα δυσχεραίνουν τη νέα γενιά στο να βρει αποτελεσματικές διεξόδους. Θέλουν να γίνουμε μια βίαιη γενιά όχι όμως προς αυτούς που μας καταπιέζουν. Ας τους αλλάξουμε τα σχέδια! Ας μπλοκάρουμε τους μηχανισμούς τους!

Καταδικάζουμε τη βία από όπου και αν προέρχεται;

Το σύστημα και οι κυβερνήσεις περνούν συνέχεια νόμους που χτυπάνε τη ζωή, τα δικαιώματα και το μέλλον μας. Στο σχολείο, στο Πανεπιστήμιο, στη δουλειά, στα νοσοκομεία. Δείχνουν την πλήρη αδιαφορία τους. Δεν τους νοιάζει αν ο λέβητας του σχολείου μας σκάσει και τραυματιστούμε, αν το νερό που θα πίνουμε είναι βρώμικο, αν θα πεθάνουμε από μια πανδημία, αν το τρένο που θα επιβιβαστούμε συγκρουστεί. Και όταν βγαίνουμε στους δρόμους να παλέψουμε ενάντια σε αυτήν την πολιτική, μας χτυπάνε με γκλοπ και χημικά, μας καταστέλλουν, μας συλλαμβάνουν, μας τρομοκρατούν. Αυτά λοιπόν είναι βία! Και αυτή ναι, την καταδικάζουμε. Αλλά πώς;

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος εκτός από τους αγώνες μας. Το νομοσχέδιο αυτό μας βρήκε στους δρόμους και εκεί είναι η θέση μας! Και αν αυτό μας κάνει βίαιους, ναι είμαστε! Γιατί θέλουμε ζωή με δικαιώματα, γιατί θέλουμε ένα μέλλον και αυτοί μας το στερούν. Δεν θα κάτσουμε με σταυρωμένα χέρια! Να πάρουμε πίσω ό,τι μας έχουν κλέψει! Τα σχολεία μας να γίνουν εστίες αντίστασης. Η επόμενη μέρα να μας βρει να συζητάμε συλλογικά και αγωνιστικά με τους συμμαθητές μας στις συνελεύσεις μας. Να βγούμε σαν ποτάμι που ξεχειλίζει στους δρόμους, να παλέψουμε αποφασιστικά μέχρι να ανατραπούν όλοι οι νόμοι που μας χτυπάνε. Όπως μας αρμόζει! Οι μαθητές δεν τρομοκρατούμαστε! Τους τρομοκρατούμε!

Εισαγωγική Επιμόρφωση στους εκπαιδευτικούς

Αγγελική Πισσαδάκη (Α/θμια εκπαίδευση)
Χριστίνα Λιάπη (Β/θμια εκπαίδευση)
Νεοδιόριστες, μέλη των
Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

Η εισαγωγική επιμόρφωση των εκπαιδευτικών δεν είναι κάτι καινούριο. Ο τρόπος που τέθηκε φέτος εξελίχθηκε σε άλλο ένα χτύπημα στους νεοδιόριστους εκπαιδευτικούς που σε αυτή τη φάση της επίθεσης του συστήματος στην εκπαίδευση, έχουν βρεθεί στο μάτι του κυκλώνα. Διορίστηκαν επί κυβέρνησης της ΝΔ, μετά από δέκα χρόνια μηδενικών διορισμών, αλλά δεν μονιμοποιούνται, αν δεν αξιολογηθούν ατομικά. Είναι φανερό πως η κυβέρνηση εκμεταλλεύεται στο έπακρο κάθε ευκαιρία να πειθαρχήσει εξ' αρχής τους «νέους» εργαζόμενους, προς συμμόρφωση και των «παλιών».

Έτσι, ενώ η εισαγωγική επιμόρφωση γινόταν δια ζώσης, με απαλλαγή από τα διδακτικά καθήκοντα για 2-3 μέρες, αυτή τη φορά γίνεται με τηλεκπαίδευση (σύγχρονη και ασύγχρονη), απογεύματα (5-9), σε μέρες αργίας και την περίοδο των σχολικών διακοπών του Πάσχα. Στη διάρκεια των πενήντα τεσσάρων (54) ωρών πρέπει ο κάθε εκπαιδευόμενος να παραδίνει γραπτές εργασίες σε κάθε ενότητα, να υποβάλλεται σε πολλαπλά τεστ, να έχει ανοιχτές κάμερες και να διαβάσει πολύ. Οι όροι διεξαγωγής της εισαγωγικής επιμόρφωσης είναι προφανώς το πλαίσιο με το οποίο θα προχωρήσει κάθε είδους επιμόρφωση από εδώ και πέρα. Οι μόνιμοι ήδη καλούνται σε σεμινάρια εκτός ωραρίου, προς το παρόν όχι υποχρεωτικά.

Οι νεοδιόριστοι εκπαιδευτικοί μάζευαν «προσόντα» για να μπουν στους πίνακες διορισμού βάσει του Προσοντολογίου του νόμου Γαβρόγλου, αλλά δεν αρκούν. Στα πλαίσια της «δια βίου μάθησης» πρέπει να αποδεικνύουν συνεχώς πως είναι επαρκώς επιμορφωμένοι. Γενικότερα, όλο το πλαίσιο των επιμορφώσεων, τα μεταπτυχιακά, ο ΑΣΕΠ και τα κάθε είδους σεμινάρια που γίνονται με την ελπίδα για διορισμό, συνδυάζονται με την αξιολόγηση και καταλήγουν στην αποδοχή της άποψης πως το πτυχίο δεν είναι ποτέ αρκετό, πως το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά δεν είναι αυτονόητο. Η επισφάλεια και η αίσθηση του «ποτέ δεν είμαι αρκετός» διαμορφώνουν συνειδήσεις και παραλύουν κάθε προσπάθεια διεκδίκησης. Η επιμονή του Υπουργείου να προωθήσει με άμεσο και εκβιαστικό τρόπο την εισαγωγική επιμόρφωση, συνδέεται με το προχώρημα της αξιολόγησης και μάλιστα της ατομικής. Άλλωστε σε επιμόρφωση οδηγείται όποιος κριθεί ανεπαρκής. Καθόλου τυχαίο δεν είναι το γεγονός πως η εισαγωγική επιμόρφωση προχωράει παράλληλα με τις διαδικασίες της ατομικής αξιολόγησης για τη μονιμοποίηση των νεοδιόριστων.

Πέρα από το ασφυκτικό κλίμα εντατικοποίησης και το χτύπημα στην έννοια του ωραρίου, το περιεχόμενο της εισαγωγικής επιμόρφωσης ξεδίπλωσε όλο τον μηχανισμό προπαγάνδας των πιο μαύρων και σάπιων αξιών του συστήματος της εκμετάλλευσης. Οι διάφορες ασκήσεις που υπήρχαν, παρουσίαζαν τους μαθητές «προβληματικούς και αναρχικούς», έβαζαν τον εκπαιδευτικό να αξιολογεί τους μαθητές με βάση την εμφάνισή τους, καθώς και πώς μπορούν οι εκπαιδευτικοί να «επαναφέρουν» ένα σχολείο στην κανονικότητα λόγω της φοίτησης «στιγματισμένων» μαθητών. Η επιμόρφωση είναι στην πραγματικότητα μια ιδεολογική πλύση εγκεφάλου, ένα εργαλείο συμμόρφωσης και υποταγής των εκπαιδευτικών για να αποδεχτούν τον νέο ρόλο ως παιδαγωγοί του συστήματος και ως κατασταλτικού μηχανισμού των αγώνων της νέας γενιάς.

Η εισαγωγική επιμόρφωση κουρελιάζει τα εργασιακά δικαιώματα, απαιτεί ιδεολογική συμμόρφωση, εξουθενώνει, εκβιάζει και προετοιμάζει για την αξιολόγηση, θέλει υποταγμένους εκπαιδευτικούς να διδάσκουν υποταγή. Φέρνει νέα σχολικά ωράρια και θέτει σε αμφισβήτηση το δικαίωμα στις διακοπές και αργίες. Ο εργαζόμενος που θέλει να διαμορφώσει το σύστημα, είναι υποταγμένος και υπά-

κους και δεν αντιστέκεται αλλά εφαρμόζει τις άνωθεν εντολές χωρίς αντιρρήσεις. Ο νεοδιόριστος εκπαιδευτικός, αλλά και κάθε δημόσιος υπάλληλος, οφείλει να εμπεδώσει πως θα είναι ανά πάσα στιγμή στη διάθεση της υπηρεσίας, της οποίας οι ανάγκες μπαίνουν πάνω από τα δικά του δικαιώματα!

Οι νεοδιόριστοι εκπαιδευτικοί απ' την πρώτη στιγμή που δημοσιεύτηκε όλο το πλαίσιο της εισαγωγικής επιμόρφωσης έδειξαν την οργή και την αγανάκτησή τους. Ένα τμήμα τους προσπάθησε να συντονιστεί μέσω ομάδων σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης και το Viber. Καλούσαν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να πάρουν θέση περί υποχρεωτικότητας και να κηρύξουν αποχή απ' τη διαδικασία της επιμόρφωσης. Δεν έλλειψαν και οι αυταπάτες για δικαστικές προσφυγές και εναλλακτικές λύσεις. Μετά τις πολλές αντιδράσεις των ίδιων των επιμορφούμενων, το ίδιο το υπουργείο μέσω των επιμορφωτών, αναγκάστηκε να δηλώσει ότι η διαδικασία δεν είναι υποχρεωτική εκτός αν θέλει κάποιος να κάποιος να γίνει στέλεχος. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έμειναν σ' αυτό και πέταξαν το μπαλάκι της ατομικής ευθύνης στους εκπαιδευτικούς αν θέλουν να απέχουν ή όχι. Δεν πήραν καθαρή θέση αλλά καλούσαν το υπουργείο να αποσύρει τη συγκεκριμένη επιμόρφωση ή πρότειναν επιμορφώσεις άλλου τύπου. Έτσι, η αποχή που διαρκώς μεγάλωνε δεν εκφράστηκε ως συλλογική απάντηση αλλά ως ατομική επιλογή.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών εναντιώθηκαν από την αρχή στην εισαγωγική επιμόρφωση ως άλλο ένα εργαλείο που οδηγεί στην υποταγή και τη συμμόρφωση του κλάδου. Πήραν πρωτοβουλίες, έθεσαν απ' την αρχή τη γραμμή της αποχής και κάλεσαν τους νεοδιόριστους να απέχουν μαζικά για να μην τη νομιμοποιήσουν. Τόνισαν την αναγκαιότητα να οργανώσει ο κλάδος κεντρική απεργιακή μάχη.

Για άλλη μια φορά καταγράφηκε η αντίθεση του κλάδου στην αξιολόγηση και την πολιτική της κυβέρνησης. Φάνηκε ότι οι νεοδιόριστοι εκπαιδευτικοί δεν είναι διατεθειμένοι να παίξουν τον ρόλο του παιδαγωγού του συστήματος ούτε θα παραδώσουν όλα τους τα δικαιώματα αμαχητί. Όλα δείχνουν πως ανεξάρτητα από τις εκλογές η επιμόρφωση και η αξιολόγηση θα συνεχιστούν, αφού πρόκειται για επιλογές συνολικά του συστήματος. Η ανάγκη να οργανωθεί ο κλάδος, να απαντήσει συλλογικά και να διεκδικήσει δικαιώματα, γίνεται κάθε μέρα και πιο έντονη. Η οργή που συσσωρεύεται πρέπει να γίνει αγώνας.

Με καλάθια και pass προσπαθούν να εξαγοράσουν τη λαϊκή οργή

Αντωνία Γκίοκα
(Ιατρική ΕΚΠΑ)

Market pass, fuel pass, power pass, καλάθι του νοικοκυριού, της Σαρακοστής, του Πάσχα ακόμη και καλάθι του νονού! Κάθε λίγες εβδομάδες η κυβέρνηση ανακοινώνει ένα «pass» ή ένα «καλάθι» που υποτίθεται ότι θα ελαφρύνει τις πλάτες του λαού από την ακρίβεια, την φτώχεια, την αγωνία της επιβίωσης.

Σε μια περίοδο που ο λαός καλείται να πληρώσει μια ακόμη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, η κυβέρνηση παρουσιάζει την οικονομική και ενεργειακή κρίση, τις αυξήσεις των τιμών και την εξαθλίωση σαν ένα παγκόσμιο φυσικό φαινόμενο για το οποίο ευθύνεται αποκλειστικά ο πόλεμος στην Ουκρανία. Αλλά δεν ξεχνάμε ότι οι αυξήσεις καθώς και η βαριά φορολογία σε όλα τα βασικά είδη είχαν ξεκινήσει από το φθινόπωρο πριν την έναρξη του πολέμου. Επίσης δεν ξεχνάμε τα επιδόματα εκατομμυρίων στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο για τις «ζημιές» της πανδημίας. Με τα επιδόματα-ψίχουλα στο λαό, το σύστημα προσπαθεί να κρύψει τον εκμεταλλευτικό του χαρακτήρα και να αποτινάξει τις ευθύνες του!

Η επιδοματική πολιτική δεν είναι κάτι νέο. Πρόκειται για ένα επικοινωνιακό τέχνασμα που χρόνια τώρα χρησιμοποιούν οι κυβερνήσεις χωρίς καμία πραγματική διάθεση να ικανοποιήσουν τις λαϊκές ανάγκες. Αντίθετα, αποτελεί μια ομολογία ότι η επίθεση εναντίον μας θα συνεχιστεί, ότι η ακρίβεια, η φτώχεια, η ανεργία, το τσάκισμα των δικαιωμάτων μας σε δωρεάν σπουδές και περίθαλψη δεν είναι προσωρινά αλλά η νέα κανονικότητα που μας επιφυλάσσουν. Ομολογία ότι, στο καπιταλιστικό σύστημα, θα παραμείνουμε επαίτες που θα ζητιανεύουν μια ζωή με αξιοπρέπεια.

Διαχρονικά η επιδοματική πολιτική εξυπηρετούσε την δυνατότητα της άρχουσας τάξης και των κυβερνήσεων της να μπορεί πιο εύκολα να περικόψει και να καταργήσει τμήμα των αποδοχών του λαού ανάλογα με την κατάσταση. Τα επιδόματα ως πρόσθετα εισοδήματα η εκάστοτε κυβέρνηση τα χορηγεί και τα καταργεί όποτε θέλει. Ιδιαίτερα σε προεκλογικές περιόδους, όπως αυτή που διανύουμε, χρησιμοποιούνται ως «τυράκι» προς όλο τον λαό ή συγκεκριμένες ομάδες εργαζομένων, με στόχο την υφαρπαγή ψήφων.

Η επιδοματική πολιτική είναι επικίνδυνη, γιατί αφενός δεν εξασφαλίζει τίποτα σταθερό στον λαό, αφετέρου αξιοποιείται για να κοροϊδέψει και να εξαγοράσει την οργή του, αλλά και να εκτονώσει την διάθεσή του να παλέψει και να αντισταθεί. Τα επιδόματα, τα καλάθια και τα διάφορα «pass» δεν θα πρέπει να αποπροσανατολίζουν από ουσιαστικά αιτήματα πάλης που μπορούν να φέρουν κατακτήσεις και να βελτιώσουν τις ζωές μας στο σήμερα και το αύριο.

Μόνο η κατεύθυνση της αντίστασης στην επίθεση που μαίνεται εναντίον μας και της διεκδίκησης των δικαιωμάτων μας είναι αυτή που μπορεί να φέρει νίκες. Μακριά από λογικές που υποτάσσονται στα όρια που επιβάλλει το σύστημα, να διεκδικήσουμε αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, μόνιμες και σταθερές στο κόστος της ζωής. Να αντισταθούμε στην ακρίβεια που τσακίζει τα εισοδήματά μας, στους πλειστηριασμούς που παίρνουν τα σπίτια των λαϊκών οικογενειών, στην εμπορευματοποίηση της υγείας, της παιδείας, των βασικών αγαθών. Με όρους μαζικής πάλης να αγωνιστούμε για μια αξιοπρεπή ζωή με δικαιώματα!

Κανένα σπίτι «στο σφυρί»

Βασίλης Χουδαλάκης
(ΗΜΜΥ Χανιά)

Μετά και την απόφαση του Άρειου Πάγου, που «απελευθερώνει» τη διενέργεια των πλειστηριασμών, το δικαίωμα στη στέγαση χτυπιέται πλέον και με τον νόμο. Οι πλειστηριασμοί έχουν ξεκινήσει καιρό τώρα (και με την ηλεκτρονική μορφή), και οι εξώσεις προχωρούν κανονικά όπου δε βρίσκουν αντίδραση. Η επίθεση αυτή στις λαϊκές κατοικίες έρχεται να ενισχύσει τη συνολικότερη επίθεση του συστήματος στα δικαιώματά μας σε δουλειά, σπουδές, δημοκρατικές ελευθερίες. Επίθεση που έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια, ειδικά μεταμνημονιακά και εξαπολύεται απ' όλες τις κυβερνήσεις διαχρονικά.

Ένα πρώτο θετικό δεδομένο σε διάφορες περιπτώσεις εξώσεων που είχαν την «τύχη» να γνωστοποιηθούν, είναι τα αντανεκλαστικά που υπήρξαν, με άμεσα καλέσματα συγκεντρώσεων και τη στήριξη τους τόσο από κόσμο της γειτονιάς όσο και από διάφορους πολιτικούς φορείς και οργανώσεις της αριστεράς. Αναδείχτηκαν οι διαθέσεις ενός κόσμου να αγωνιστεί ώστε καμιά λαϊκή οικογένεια να μην μείνει στο δρόμο. Αυτές τις αυθόρμητες κινήσεις αλληλεγγύης είναι ζητούμενο να τις ενισχύσουμε με τα απαραίτητα πολιτικά εφόδια ώστε να πάρουν χαρακτηριστικά κεντρικής πολιτικής αντιπαράθεσης με το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, που απαξιώνει την ανθρώπινη ζωή και το λαϊκό δικαίωμα στην στέγαση. Δεν μπορούμε να αφήσουμε ένα τόσο κρίσιμο για τη ζωή του λαού ζήτημα, στα χέρια οποιουδήποτε επίδοξου διαχειριστή της αθλιότητας που μας παρουσιάζουν ως κανονικότητα. Για το λόγο αυτό, δεν πρέπει να υποκύπτουμε σε εκλογικές αυταπάτες προσβλέποντας στα αποτελέσματα της κάλπης για να λυθούν ζητήματα όπως το στεγαστικό. Ούτε να εναποθέτουμε τις ελπίδες μας στην αστική δικαιοσύνη, αφού και το νομικό πλαίσιο έχει διαμορφωθεί βάσει των επιταγών του κεφαλαίου. Είναι πολιτικό ζήτημα που θα κριθεί στο πεδίο της πάλης του λαού ενάντια στην πολιτική που του στερεί το ένα δικαίωμα μετά το άλλο.

Κάθε τόσο, ειδικά προεκλογικά, οι κυβερνήσεις τάζουν νομοθετικές ρυθμίσεις επί του στεγαστικού που θα λειτουργήσουν δήθεν προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων, με την πρόσφατη εμπειρία να δείχνει ότι μόνο για αυτό δεν πρόκειται (πχ νόμος Κατσέλη επί ΣΥΡΙΖΑ το '15 ή με την πρόσφατη απόφαση του Άρειου Πάγου). Μια υπόσχεση που συχνά πείθει και χώρους που αναφέρονται στο κίνημα, με αποτέλεσμα η όποια αγωνιστική έκφραση να οδηγείται στην εκλογική εκτόνωση. Ακόμα προωθείται κόντρα στην ανάγκη συλλογικής καταγγελίας και αλληλεγγύης η κατεύθυνση του ατομικού δρόμου με την προτροπή προς τους ενοικιαστές που απειλούνται με έξωση να «το κυνηγήσουν δικαστικά».

Η υπεράσπιση της λαϊκής περιουσίας, είναι ζήτημα λαϊκής πάλης και μόνο έτσι μπορεί να απαντηθεί. Το κύμα αλληλεγγύης προς τους συνανθρώπους μας που διώχνονται από τα ίδια τους τα σπίτια, πρέπει να μετατραπεί σε οργανωμένη πάλη απέναντι στις πολιτικές της φτώχειας και της εξαθλίωσης και ενάντια σε αυτό το σύστημα συνολικά. Η ανατροπή των νόμων που χτυπάνε το δικαίωμα του κόσμου της δουλειάς στη ίδια την ζωή πρέπει να πάρει κεντρικά χαρακτηριστικά, για να μπορέσει τελικά να βάλει φρένο σε αυτή την ολομέτωπη επίθεση.

Τέμπη: Ένα προδιαγεγραμμένο έγκλημα

Τατιάνα Τζάλλα
Κτηνιατρική ΑΠΘ

Ένας μήνας συμπληρώθηκε από το τραγικό έγκλημα στα Τέμπη. Ένα έγκλημα που φανέρωσε την ωμότητα αυτού του συστήματος που θυσιάζει καθημερινά για τα κέρδη του τις ζωές λαού και νεολαίας. Οι κουρτίνες έπεσαν και ο λαός είδε ξεκάθαρα μπροστά του τους πραγματικούς υπαίτιους για τον άδικο χαμό των παιδιών του, για την αθλιότητα μέσα στην οποία ζει καθημερινά. Όσο και αν προσπάθησε τόσο αυτή η κυβέρνηση όσο και οι προηγούμενες κυβερνήσεις που ρήμαξαν τον ΟΣΕ να κρύψουν τις ευθύνες τους, δεν κατάφεραν να πείσουν κανέναν. Από την πρώτη στιγμή εκατοντάδες χιλιάδες λαού και νεολαίας σε όλη τη χώρα βγήκαν μαζικά στους δρόμους ενάντια στην πολιτική που τους δολοφονεί.

Το σύστημά τους δολοφονεί...

Το αφήγημα περί ατομικής ευθύνης αμέσως καταρρίφθηκε και η προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει ότι για όλα έφταιγε αποκλειστικά ο σταθμάρχης δεν έπεισε κανέναν. Άλλωστε καμία εμπιστοσύνη δεν μπορεί να έχει ο λαός και η νεολαία σε ένα πολιτικό σύστημα που τον χτυπάει σε κάθε πλευρά της ζωής του. Δεν ήταν, λοιπόν, ούτε το μοιραίο ανθρώπινο λάθος, ούτε η κακιά στιγμή, ούτε η κακιά η (χ)ώρα. Ήταν η πολιτική του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος απ' άκρη σ' άκρη του πλανήτη. Ενόσ συστήματος που από τη φύση του λειτουργεί με γνώμονα το κέρδος και όχι την ανθρώπινη ζωή. Ενόσ συστήματος του οποίου δεν ήταν η πρώτη και δεν θα είναι ούτε η τελευταία του δολοφονία. Τι να πρωτο-θυμηθούμε; Τους χιλιάδες νεκρούς που είχαμε στην πανδημία; Τα χιλιάδες παρόμοια φύσης «ατυχήματα» στα ΜΜΜ που από τύχη δεν είχαν σαν αποτέλεσμα τον θάνατο τόσων ανθρώπων; Τα τόσα εργατικά ατυχήματα που συμβαίνουν καθημερινά; Τη φωτιά στο Μάτι ή τις πλημμύρες στη Μάνδρα; Τα θύματα κρατικής καταστολής; Η λίστα μπορεί να συνεχιστεί για ώρα...

Ειδικά σε μια χώρα εξαρτημένη σαν τη δική μας, οι επιλογές της αστικής τάξης και η προώθηση της επίθεσης προχωράνε με βάση τις επιδιώξεις και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ, που, προκειμένου να μπορούν να την αξιοποιούν, θέλουν να την ελέγχουν οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά. Και τα μνημόνια ήρθαν και την πρόσδεσαν ακόμη περισσότερο, με τα αποτελέσματα να είναι λίγο-πολύ γνωστά. Το ξεπούλημα κομματιού του ΟΣΕ σε ιταλική εταιρία είναι και αυτό αποτέλεσμα του εξαρτημένου χαρακτήρα της ελληνικής αστικής τάξης, που δεν μπορεί – και δεν θέλει – να μην «κάνει τα χατίρια» στα ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά αφεντικά της.

Ήταν θέμα χρόνου...

Το ξεπούλημα της ΤΡΑΙΝΟΣΕ και τα αποτελέσματα που αυτό είχε στην ασφάλεια των σιδηροδρομικών δικτύων αποτέλεσε μόνο το τελευταίο βήμα σε μια διαδικασία που δρομολογούνταν χρόνια. Ο ενιαίος άλλοτε ΟΣΕ κατακερματίστηκε με σκοπό την ιδιωτικοποίηση των κερδοφόρων τμημάτων του και την πώληση της μεγάλης ακίνητης περιουσίας του. Η ΤΡΑΙΝΟΣΕ ήταν θυγατρική εταιρία του ΟΣΕ στην οποία ανατέθηκε η εκμετάλλευση των δρομολογίων, απαλλασσόμενη από τα έξοδα συντήρησης του δικτύου. Το 2017 επί ΣΥΡΙΖΑ, η ΤΡΑΙΝΟΣΕ ξεπουλήθηκε στην ιταλική κρατική εταιρεία FSI Group για 45 εκ. και μετονομάστηκε σε Hellenic Train. Το ελληνικό κράτος παρέμεινε υπεύθυνο για τις υποδομές και τις ράγες του σιδηροδρομικού δικτύου.

Τα αποτελέσματα του ξεπουλήματος της ΤΡΑΙΝΟΣΕ ήταν ορατά άμεσα. Τα εισπήρια αυξήθηκαν, τέθηκαν σε λειτουργία τρένα που θα έπρεπε να είχαν αποσυρθεί, οι προληπτικοί έλεγχοι καταργήθηκαν, μειώθηκαν δρομολόγια, τεράστιο μέρος του προσωπικού απολύθηκε, ενώ αυτό που παρέμεινε δούλευε υπό άθλιες και εντατικές συνθήκες. Η απαξίωση των υποδομών από το ελληνικό κράτος συνεχίστηκε. Σταθμοί έκλεισαν, τηλε-διοίκηση, σηματοδότες και φωτισήματα σε μεγάλο βαθμό δεν λειτουργούσαν, ενώ βλάβες και καθυστερήσεις ήταν πλέον καθημερινότητα για τους επιβάτες. Οι εργαζόμενοι στα τρένα όχι απλά προειδοποιούσαν γι' αυτήν την κατάσταση, αλλά επιβεβαίωναν ότι είναι ζήτημα χρόνου να συμβεί κάποια επικίνδυνη για τη ζωή των επιβατών ή των εργαζομένων βλάβη. Οι απεργίες τους, βέβαια, για τις άθλιες αυτές συνθήκες βγαίνουν παράνομες βάσει του πρόσφατου νόμου Χατζηδάκη(!).

Και αν αναρωτιόμαστε «μα γιατί ενώ ήξεραν δεν έκαναν κάτι;», η απάντηση είναι πολύ απλή. Γιατί για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν υπάρχουν ανθρώπινες ζωές, παρά μόνο κέρδη και ζημιές. Η γνώση και η τεχνολογία για να αποτρεπόταν ένα τέτοιο δυστύχημα υπήρχε. Μόνο που η τεχνολογία, η γνώση και η έρευνα δεν είναι έννοιες ουδέτερες και αταξικές. Εξυπηρετούν τα συμφέροντα του υπάρχοντος συστήματος και αξιοποιούνται εκεί που το σύστημα έχει να κερδίσει κάτι. Και το να σωθούν ζωές δεν αποτελεί κέρδος για το σύστημα, παρά μόνο κόστος. Να θυμηθούμε μήπως την κατάσταση εν μέσω πανδημίας, που η εξεύρεση εμβολίου κατά του COVID-19 αποτελούσε πεδίο έκφρασης ενδο-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών; Να θυμηθούμε τον σεισμό στην γείτονα χώρα Τουρκία, που ενώ υπάρχει η τεχνολογία να κατασκευαστούν κτήρια που να αντέχουν τέτοιου είδους σεισμικές δονήσεις (και ειδικά όταν βρίσκεσαι σε μια τόσο σεισμογενή χώρα όσο η Τουρκία), χιλιάδες κόσμου αφέθηκαν να σκοτωθούν άδικα; Να θυμηθούμε πώς ιστορικά (αλλά και σε παρόντα χρόνο στην Ουκρανία) έχει αξιοποιηθεί η επιστήμη για να κατασκευάζει φονικά όπλα στους πολέμους των ιμπεριαλιστών; Η επιστήμη και η τεχνολογία όσο είμαστε στον καπιταλισμό, δεν θα μπορεί ποτέ να υπηρετήσει τις ανάγκες του λαού – όπως λένε μια σειρά ρεφορμιστικές δυνάμεις. Και δεν πρέπει να έχουμε καμία αυταπάτη για το αντίθετο!

Οι κυβερνήσεις έρχονται και φεύγουν... οι πολιτικές τους όμως καλά κρατούν

Από την πρώτη στιγμή τα κόμματα της αντιπολίτευσης έσπευσαν να ασκήσουν κριτική στην κυβέρνηση, κρύβοντας επί της ουσίας της δικές τους ευθύνες, αλλά και την δική τους φύση – που καθόλου δεν διαφέρει από τη ΝΔ. Άλλωστε οι εκλογές πλησιάζουν και η κάθε δύναμη προσπαθεί να μαζέψει τα ασυμμάζευτα και να κερδίσει πόντους έναντι των άλλων. ΣΥΡΙΖΑ και ΜΕΡΑ-25, ένα βαθιά συστημικό και ένα ανερχόμενο αστικό κόμμα, νομίζουν ότι φορώντας έναν κόκκινο μανδύα μπορούν να πείσουν τον λαό ότι θα έπρattαν διαφορετικά. Πώς άραγε προσδεμένοι στο άρμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης θα μπορούσαν να πράξουν διαφορετικά;

Ο ΣΥΡΙΖΑ που ήταν κυβέρνηση τόσα χρόνια, πιστός δεν έμεινε και αυτός στις επαγές των «προστατών» μας; Αυτός δεν είναι που ξεπούλησε τον ΟΣΕ, ολοκληρώνοντας μια διαδικασία πολλών χρόνων; Και τι διαφορετικό έρχεται να υπερασπιστεί το ΜΕΡΑ-25 – και η ΛΑΕ που προσκολλάται από πίσω του στις επικείμενες εκλογές; Ότι όντας στην Βουλή θα μπορούνε «εν των έσω» να αλλάξουν το σύστημα; Ο Βαρουφάκης δεν ήταν αυτός που το 2015 έλεγε ότι θα πωλούσε τον ΟΣΕ έναντι ενός ευρώ... υπό προϋποθέσεις;

Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι αυτό που είναι και κανένας διαφορετικός εκφραστής του δεν μπορεί, ούτε και θέλει, να μην ακολουθήσει την ίδια αντιλαϊκή πολιτική. Πιο μαλακά ή πιο σκληρά, με το μαστίγιο ή με το καρότο – αυτήν την πολιτική θα εφαρμόσει. Και κοροϊδεύουν τον κόσμο οι δυνάμεις που τάζουν λαγούς και πετραχήλια προεκλογικά, μόνο και μόνο για να έρθει η στιγμή να μπουν στη Βουλή και να φανεί το πραγματικό... συστημικό τους πρόσωπο. Να φανεί κρυστάλλινα ότι το σύστημα – όσο και να το θέλαμε – δεν μπορεί να «αλλάξει» ή να «μετασχηματιστεί» έτσι εύκολα και απλά, αλλά μόνο η ανατροπή του μπορεί να μας βγάλει από την μαυρίλα στην οποία ζούμε. Και, μάλιστα, μιλώντας για μία εξαρτημένη χώρα όπως η Ελλάδα, που δεν έχει να λογοδοτήσει μόνο στην ντόπια αστική τάξη, αλλά και στους ιμπεριαλιστές «προστάτες» της.

Ιδιωτικοποιήσεις: Όχημα στη διάλυση των δικαιωμάτων μας

Οι ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα κάθε κοινωνικού αγαθού αποτελεί πάγια πολιτική του κεφαλαίου ώστε να διευρύνει τα πεδία του προς εκμετάλλευση. Αποτελεί ένα όχημα ώστε το κεφάλαιο να αυξάνει την κερδοφορία του και να μετακυλύει όλο και μεγαλύτερα κόστη στις πλάτες του λαού. Με θράσος μάλιστα, η κυβέρνηση λίγες εβδομάδες μετά το τραγικό έγκλημα στα Τέμπη, και ενώ ο κόσμος έβγαινε μαζικά στον δρόμο καταγγέλλοντας την ίδια αυτή εγκληματική πολιτική, προχώρησε την ιδιωτικοποίηση ακόμη ενός δημόσιου αγαθού – του νερού.

Οι ιδιωτικοποιήσεις και η εκμετάλλευση κάθε κοινωνικού αγαθού για τον πλουτισμό του κεφαλαίου αποτελούν για την ντόπια ελληνική αστική τάξη δέσμευση προς τους ιμπεριαλιστές ΗΠΑ και ΕΕ και έχουν σαν αποτέλεσμα την διαμόρφωση ακόμη χειρότερων όρων ζωής για το λαό και τη νεολαία. Ακόμη περισσότερα κόστη επιβαρύνουν το λαό, οι τιμές των αγαθών αυξάνονται, η ποιότητά τους απαξιώνεται, ενώ οι συνθήκες γίνονται ακόμη χειρότερες για τους εργαζόμενους. Απολύσεις, μείωση μισθών και ακόμη μεγαλύτερο χτύπημα στα εργασιακά τους δικαιώματα. Αποτελούν ένα ακόμη μέσο του συστήματος για να διαλύονται τα δικαιώματά μας, για να κερδίζει ακόμη περισσότερα το κεφάλαιο, φτωχοποιώντας τον λαό και καταληστευοντάς τον. Και αυτό ακριβώς είναι που συντελέστηκε στο σιδηροδρομικό δίκτυο όλα αυτά τα χρόνια, φτάνοντας στο σήμερα και στο τραγικό έγκλημα των Τεμπών.

Η ιδιωτικοποίηση είναι ένα πρόβλημα...
η κρατικοποίηση είναι η λύση του;

Το αίτημα της κρατικοποίησης υιοθετήθηκε από πολλές δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και αξίζει να κάνουμε μια αναφορά πάνω σε αυτό. Τι είναι το κράτος και ποιανού τις ανάγκες εξυπηρετεί άραγε στο δοσμένο σύστημα; Το κράτος αποτελεί τον μηχανισμό καταπίεσης μίας τάξης από μία άλλη. Το αστικό κράτος, άρα, αποτελεί το όργανο εκείνο μέσα από το οποίο η αστική τάξη στον καπιταλισμό εδραιώνει την κυριαρχία της. Αποτελεί τον «συλλογικό καπιταλιστή» και επομένως μόνο ως κάτι ουδέτερο δεν μπορούμε να το εκλάβουμε.

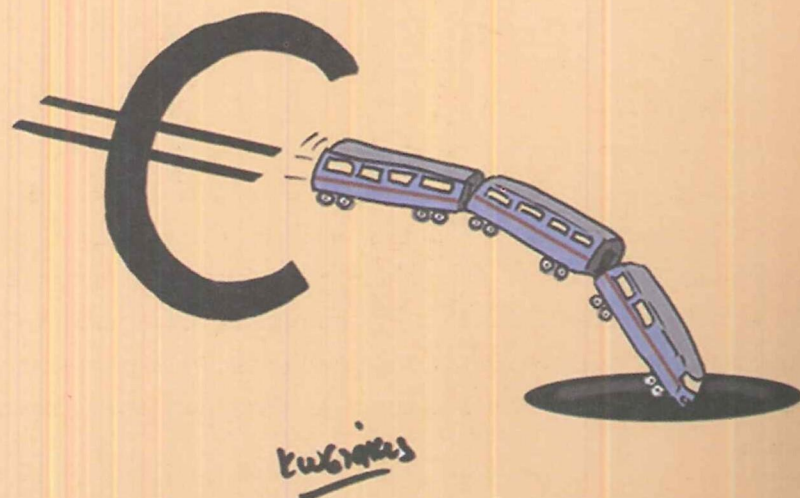
Τα αιτήματα περί κρατικοποίησης, λοιπόν, σε ποιο κράτος αναφέρονται; Στο καπιταλιστικό; Μα και αυτό μηχανισμός της αστικής τάξης είναι, πώς μπορούμε να πιστεύουμε ότι θα εξυπηρετούσε ποτέ τις δικές μας ανάγκες; Τα αιτήματα αυτά ενέχουν μεγάλες αυταπάτες για τον ρόλο του ίδιου του αστικού κράτους μέσα στον καπιταλισμό. Ενέχουν αυταπάτες για το ότι το κράτος μπορεί μέσα σε αυτό το σύστημα να είναι «φιλολαϊκό» και πως ό,τι είναι δημόσιο είναι ντε και καλά ασφαλές/δωρεάν/φθηνό. Η πραγματικότητα, βέβαια, άλλα φανερώνει. Χαρακτηριστικό αποτελεί το παράδειγμα του ΟΑΣΘ στη Θεσσαλονίκη, ο οποίος αν και κρατικοποιήθηκε μετά από κινητοποιήσεις του λαού της πόλης για τις άθλιες συνθήκες στα λεωφορεία, οι συνθήκες όχι απλά δεν βελτιώθηκαν, αλλά έγιναν ακόμη χειρότερες(!).

Για εμάς, λοιπόν, είναι κάτι τελείως διαφορετικό το κίνημα να έχει αιτήματα, και τελείως διαφορετικό να έχει προτάσεις για τη μορφή με την οποία θα υλοποιηθούν αυτά τα αιτήματα. Γιατί, αν για παράδειγμα θέλουμε «ασφαλείς συγκοινωνίες», γιατί να μας ενδιαφέρει υπό ποια μορφή θα υλοποιηθεί αυτό μας το αίτημα; Ας κόψει το σύστημα το λαιμό του και ας βρει τρόπο να το υλοποιήσει! Και αν επιλέξει την κρατικοποίηση ως τρόπο, ας είναι αυτή το παραπροϊόν της πάλης μας. Τα αιτήματα πρέπει να απευθύνονται στο κίνημα και όχι στο σύστημα (γιατί ένα τέτοιο αίτημα μορφής μόνο στο σύστημα μπορεί να αναφέρεται). Και εμείς με αυτό το σύστημα δεν μπαίνουμε στη διαδικασία να «συζητήσουμε» και να διαπραγματευτούμε τίποτα!

Εργατικός έλεγχος: από ποιον και σε ποιο σύστημα άραγε;

Το αίτημα της κρατικοποίησης συνοδεύεται από κάποιες δυνάμεις της αριστεράς (και αποτελεί σημαία της αναρχίας) από το αίτημα του «εργατικού ελέγχου». Αλήθεια, από ποιον και σε ποιο σύστημα απευθύνεται αυτό το αίτημα; Είναι σε φάση το εργατικό-λαϊκό κίνημα να απαιτήσει ή να επιβάλει τον «εργατικό έλεγχο»;

Για εμάς, τα αιτήματα που υιοθετούνται κάθε φορά πρέπει να επιλέγονται με βάση τον δοσμένο συσχετισμό και τη φάση στην οποία βρίσκεται το κίνημα. Δεν είναι έξω και πέρα από τις μάζες, αλλά πηγάζουν από τις ανάγκες τους και τη δυνατότητα που έχουν στην συγκεκριμένη φάση να τα παλέψουν και να τα υλοποιήσουν. Ο εργατικός έλεγχος, από τη στιγμή που δεν βρισκόμαστε – απ' όσο ξέρουμε τουλάχιστον – σε κάποια προ-επαναστατική περίοδο, καταλήγει σε αυτό που βλέπουμε να θέτουν οι περισσότερες ρεφορμιστικές δυνάμεις και μέσα στις σχολές: στη συνδιοίκηση. Καλλιεργεί αυταπάτες ότι εμείς με αυτούς που μας εξουσιάζουν μπορούμε να κάτσουμε στο ίδιο τραπέζι και να «συναποφασίσουμε» για το πώς η επίθεση θα διεξαχθεί με καλύτερους όρους. Η αντίπαλη πλευρά όμως έχει και το μαχαίρι και το καρπούζι. Όσο και αν συμμετέχουμε (ή νομίζουμε τέλος πάντων ότι συμμετέχουμε)... αυτή είναι που αποφασίζει!

Ο «εργατικός έλεγχος» είναι ένα αίτημα που αν απευθύνεται στο σύστημα, ενέχει μεγάλες αυταπάτες για την φύση αυτού του συστήματος. Αν, πάλι, απευθύνεται στο κίνημα, ενέχει μεγάλες αυταπάτες για το σε τι φάση βρίσκεται αυτή τη στιγμή ο κόσμος και οι συνειδήσεις του. Αν δεν είναι σε θέση ο κόσμος να παλέψει καλά-καλά ενάντια σε ένα νομοσχέδιο που περνάει ή να παλέψει για καλύτερους μισθούς, είναι άραγε σε θέση να ανατρέψει τον καπιταλισμό και να επιβάλλει τον εργατικό έλεγχο; Λίγο δύσκολο... Και δεν το λέμε αυτό για να υποτιμήσουμε τον κόσμο και τη συνείδησή του, αλλά γιατί ο αρνητικός συσχετισμός που υπάρχει πρέπει να αναγνωρίζεται ώστε να μπορέσουμε να τον ξεπεράσουμε, και όχι να κρύβεται κάτω από το χαλί. Ας αφήσουμε, λοιπόν, αυτά που φαντάζουν ως «επιθετικά» αιτήματα, και ας δούμε την πραγματικότητα όπως έχει!

Πρώτοι στις εκλογές, άφαντοι στους αγώνες

Παύση αγώνων πριν καν ξεκινήσουν κήρυξε το ΚΚΕ από την πρώτη στιγμή. Σιωπηλές διαμαρτυρίες, κεράκια και μαύρα πανιά που θύμιζαν περισσότερο θρησκευτικού τύπου τελετουργίες, παρά κινητοποιήσεις. Και όταν είδε ότι δεν μπορεί να ελέγξει τον κόσμο που συνέχιζε να βγαίνει με επιμονή στον δρόμο, τότε αποφάσισε να... συμμετέχει πιο ενεργά στις κινητοποιήσεις(!). Να συμμετέχει, βέβαια, βάζοντας τους δικούς του όρους, και προσπαθώντας άρον-άρον να τις κλείσει. Διακηρύξεις όπως το «όχι στην συγκάλυψη», «να τιμήσουμε τους νεκρούς μας» και «να διαλευκανθούν τα αίτια της δολοφονίας» ήταν για το ΚΚΕ τα «κεντρικά συνθήματα» για όσες βδομάδες κράτησαν οι κινητοποιήσεις. Μόνο που αυτές οι διακηρύξεις δεν αποτελούν συγκεκριμένα αιτήματα και δεν θέτουν στόχους πάλης για να βελτιωθούν οι όροι ζωής μας. Ενώ, όπως και το ίδιο επισημαίνει, ελέγχει μια σειρά από εργατικά κέντρα και σωματεία, μετά τις 18/3 δεν όρισε νέα απεργιακή κινητοποίηση, ούτε, έστω έναν κεντρικό συλλαλητήριο! Στις σχολές, για ακόμη μια φορά προσπάθησε να σαμποτάρει τις γενικές συνελεύσεις και να συσπειρώσει κόσμο γύρω από το «αντι-κατάληψη» - όπως χαρακτηριστικά έγινε στη Θεσσαλονίκη - και κάνοντας λόγο για πολύμορφες δράσεις και εναλλακτικούς τρόπους να αγωνιστούμε. Άλλωστε, η κατάληψη είναι κάπως παρωχημένο μέσα πάλης... σύμφωνα πάντα με το ΚΚΕ. Τα κάθε λογής τουρνουά που μπορούν να σκαρφιστούν είναι μάλλον πιο αναβαθμισμένα μέσα για να αγωνιστούμε τη σήμερον εποχή(!).

Μη τυχόν και ο λαός πολιτικοποιηθεί, θέσει αιτήματα, γίνει ο ίδιος το υποκείμενο της πάλης του και αγωνιστεί... μαύρο φίδι που τον έφαγε. Η απάντηση για το ΚΚΕ θα δοθεί στις κάλπες, ενώ τα δικαιώματα κατακτιούνται μέσα στο αστικό κοινοβούλιο. Και πριν καλά-καλά ξεφουντώσει αυτό το λαϊκό ξέσπασμα, έριξε όλες του τις δυνάμεις στις φοιτητικές, αλλά και στις βουλευτικές, εκλογές. Που αλλού; Το ρεφορμιστικό ΚΚΕ όχι απλά δεν μπορεί, αλλά δεν θέλει το κίνημα και τους αγώνες. Δεν θέλει τα πράγματα να πάρουν τροπή τέτοια που να μην μπορεί να τα ελέγξει. Γι' αυτό και στα μεγαλύτερα κινήματα στην ιστορία της χώρας (από το Πολυτεχνείο μέχρι το '10-11), αλλά και σε πιο πρόσφατα γεγονότα (πχ διαδηλώσεις ενάντια στην ΟΠΠ, δολοφονία του 16χρονου Φραγκούλη) όχι απλά απείχε, αλλά προσπαθούσε με νύχια και με δόντια να τα σαμποτάρει και να τα κλείσει. Το ζήτημα για το λαό και τη νεολαία είναι να ξεπεράσει αυτές τις απόψεις, να μπει στις διαδικασίες των σωματείων και των συλλόγων του μαζικά και οργανωμένα και να πάρει την κατάσταση στα δικά του χέρια, μακριά από τις λογικές ανάθεσης και παύσης αγώνων που καλλιεργεί... η 1η δύναμη στα Πανεπιστήμια!

Είτε στις κάλπες, είτε στο δρόμο

Μάλλιασε η γλώσσα των κυρίαρχων ρεφορμιστικών δυνάμεων να φωνάζουν

συνθήματα όπως «Κάτω η κυβέρνηση», «Κάτω οι κυβερνήσεις των δολοφόνων», «Μητσοτάκη κάθαρμα» και όποια άλλη μορφή μπορεί να πάρει το ίδιο αυτό σύνθημα. Ωστόσο, δεν μας έχουν απαντήσει στο ερώτημα που αναπόφευκτα ακολουθεί. Άντε και φύγει η κακιά ΝΔ, ποια κυβέρνηση θα έρθει στη θέση της; Και τι κυβέρνηση θα είναι αυτή; Μια καλή κυβέρνηση; Μια κυβέρνηση μέσα στον καπιταλισμό που θα είναι φιλολαϊκή και δεν θα ψηφίζει κακά νομοσχέδια; Πολύ θα το θέλαμε, αλλά η λύση δυστυχώς δεν είναι τόσο εύκολη.

Το κατά πόσο ο λαός κερδίζει πόντους έναντι του συστήματος και κατακτά δικαιώματα δεν είναι ζήτημα καλής ή κακής κυβέρνησης. Είναι ζήτημα ταξικής πάλης και ανατροπής του υπάρχοντος συσχετισμού. Και δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός ότι ο συσχετισμός για το κίνημα στην προκειμένη φάση είναι αρνητικός. Και για να ξεπεραστεί αυτό δεν χρειάζεται μια καλύτερη κυβέρνηση (γιατί κάτι τέτοιο στον καπιταλισμό έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να υπάρξει) ούτε κάποιο μαγικό κόλπο, αλλά η οργάνωση του εργατικού-λαϊκού κινήματος και η ανασυγκρότησή του. Τα αντικυβερνητικά συνθήματα (τα οποία μένουν μόνο εκεί) αποπροσανατολίζουν τον λαό από το ενάντια σε ποιον πρέπει επί της ουσίας να παλέψει. Ενάντια στο σύστημα συνολικά ή ενάντια σε κάποιον εκφραστή ή διαχειριστή του; Να δώσει την απάντηση στον δρόμο ή στις κάλπες; Γιατί αυτά τα δύο δεν πάνε σε καμία περίπτωση μαζί.

Οι απόψεις αυτές είναι που σπέρνουν αυταπάτες για μια «άλλη διαχείριση του καπιταλισμού» και το ίδιο ακριβώς έκαναν και το 2015 με τον ΣΥΡΙΖΑ και ο λαός έφαγε τα μούτρα του. Ρίχνουν νερό στο μύλο του συστήματος, που αυτό ακριβώς αποζητά. Έναν διαφορετικό κυβερνητικό σχηματισμό που θα αποτελέσει τη διέξοδο ώστε να ξεπεράσει την κρίση του και να τη φορτώσει στις πλάτες του λαού. Γιατί, λοιπόν, να του κάνουμε τη χάρη; Γιατί να μην στοχεύσουμε στην όξυνση αυτής της κρίσης, από το να βοηθήσουμε το σύστημα να την ξεπεράσει με μια απλή κυβερνητική εναλλαγή; Ο καπιταλισμός όσα πουκάμισα και αν αλλάξει, παραμένει αυτό που είναι. Θα εξακολουθεί να εκμεταλλεύεται το λαό, να κλέβει την υπεραξία του, να καταργεί λίγο-λίγο κάθε κεκτημένο δικαίωμά του. Το αν θα είναι επί ΝΔ ή επί ΣΥΡΙΖΑ ή επί όποιον άλλον εκλογικό σχηματισμό θα σκαρφιστεί το σύστημα στις εκλογές που έρχονται, ποσώς μας ενδιαφέρει. Άλλωστε οι μνήμες της «αριστερή» κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ είναι ακόμη ζωντανές για το λαό της χώρας. Είδη άραγε αλλαγή της μοίρας του; Μάλλον όχι θα λέγαμε.

Και όσο και αν λένε οι δυνάμεις αυτές ότι το αίτημα αυτό δεν πάει μόνο του αλλά συνοδεύεται από τους αγώνες στον δρόμο και πράσινα άλογα, ένα έχουμε να προσθέσουμε. Όταν εκατοντάδες χιλιάδες λαού και νεολαίας βγαίνουν στον δρόμο επίμονα και εσύ τους στρέψεις στις κάλπες, το μόνο που καταφέρνεις είναι να τους αποπροσανατολίσεις και να τους στρέψεις στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που - σωστά - βαδίζουν ήδη.

Σκουντουφλώντας σε αδιέξοδες λογικές

Στην ίδια γραμμή κινήθηκε και ο χώρος της αναρχίας/αυτονομίας, ο οποίος υιοθέτησε όλο το φάσμα των ρεφορμιστικών αιτημάτων που αναφέραμε παραπάνω, ντύνοντάς τα με έναν πιο «μαχητικό» μανδύα. Συνθήματα αμιγώς αντικρατικά και αντικατασταλτικά, που καμία σχέση με την πραγματικότητα που βιώνει ο κόσμος δεν έχουν, αλλά ούτε και του δίνουν κάποια ουσιαστική διέξοδο και απαντήσεις. Καμία κατεύθυνση πολιτικοποίησης και συνέχισης των κινητοποιήσεων με συγκεκριμένα αιτήματα και στόχους πάλης. Συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, χωρίς αυτό να γίνεται υπόθεση των μαζών, χωρίς να τίθεται ανοιχτά στις γενικές συνελεύσεις και χωρίς οι όροι συγκρότησης του

κόσμου να είναι τέτοιοι ώστε να υιοθετηθεί πλατιά από τις μάζες αυτό το αναβαθμισμένο μέσο πάλης. Άλλωστε για τον χώρο της αναρχίας/αυτονομίας οι αγώνες ποτέ δεν χρειάζονταν τον λαό για να διεξαχθούν, αλλά τους λίγους πεφωτισμένους και μάχιμους που ξέρουν και καταλαβαίνουν καλύτερα. Αυτό είναι που λέμε... από τα κάτω.

...Αγώνας να γίνει η λαϊκή οργή!

Το λαϊκό αυτό ξέσπασμα ήταν μόνο η αρχή ενός καζανιού που έβραζε και άρχισε να ξεχύνεται από οργή. Οργή και αγανάκτηση απέναντι στις αντιλαϊκές πολιτικές που δεν αφήνουν το λαό και τη νεολαία να ζήσουν με αξιοπρέπεια, αλλά τον θυσιάζουν ξανά και ξανά για τα κέρδη τους. Ήδη ο κόσμος είχε δείξει την αγανάκτησή του στις πολύ μαζικές απεργιακές διαδηλώσεις στις 9/11, στο Πολυτεχνείο αλλά και στην επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Το έγκλημα των Τεμπών ήταν μόνο η σταγόνα (μάλλον κάτι μεγαλύτερο από σταγόνα) που ξεχείλισε το ποτήρι. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις στις 8/3 κατάφεραν να πλημμυρίσουν από κόσμο κάθε πόλη – μικρή ή μεγάλη – της χώρας, φτάνοντας σε νούμερα που είχαμε να δούμε από το '10-11(!), ενώ πολύ μαζικές ήταν και οι απεργιακές διαδηλώσεις στις 16/3. Οι κινητοποιήσεις αυτές αγκαλιάστηκαν από όλα τα κομμάτια του λαού και είχαν έντονο το νεολαιίστικο στοιχείο, ενώ μεγάλη ήταν και η συμμετοχή των μαθητών σε αυτές. Οι διαδηλώσεις, μάλιστα, δέχτηκαν μεγάλη κρατική καταστολή, με αποκορύφωμα αυτές της Αθήνας, ακριβώς επειδή το σύστημα φοβήθηκε το που μπορούν να φτάσουν, φοβήθηκε τον κόσμο που κατά δεκάδες χιλιάδες έβγαινε επίμονα και μαζικά στον δρόμο!

Γιατί δεν συνεχίστηκε και γιατί ξεφούντωσε τόσο γρήγορα; Τα ερωτήματα αυτά όχι απλά πρέπει να τεθούν στους χώρους σπουδών, στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές, αλλά πρέπει να απαντηθούν πολιτικά προκειμένου να δούμε τι κάνουμε από εδώ και πέρα. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις από την πρώτη στιγμή προσπαθήσαμε να βάλουμε στους συλλόγους που παρεμβαίνουμε την κατεύθυνση της συνέχισης των κινητοποιήσεων και της πολιτικοποίησής τους. Να μην μείνουν οι τεράστιες διαδηλώσεις λαού και νεολαίας απλά και μόνο στην καταγγελία του εγκλήματος και στην τιμήση των νεκρών συμφοιτητών και συνανθρώπων μας. Να γίνουν αγώνας για δικαιώματα! Βάλαμε την κατεύθυνση του ζωντανέματος των συλλόγων μας και των σωματείων των εργαζομένων ως τον μόνο τρόπο να πάει παραπέρα αυτό το ξέσπασμα, να βάλει συγκεκριμένα αιτήματα και στόχους πάλης – κάτι που δυστυχώς δεν κατάφερε να κάνει. Και για εμάς αυτός είναι και ένας από τους λόγους που ξεφούσκωσε και δεν πήγε παραπέρα.

Να συνδεθεί, λοιπόν, με την ακρίβεια και τη φτώχεια που έχουν βαρέσει κόκκινο και ο κόσμος πλέον με το ζόρι τα βγάζει πέρα. Να συνδεθούν με τον πόλεμο στην Ουκρανία και τους μεγάλους κινδύνους που επιφυλάσσει για το λαό η πρόσδεση της χώρας μας στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Να συνδεθεί με τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη, που καταργεί το 8ωρο και βγάζει στην παρανομία τον συνδικαλισμό και τα μέσα πάλης των εργαζομένων. Να γειωθεί στις σχολές μας ενάντια στους νόμους 4777 και νόμο-πλαίσιο, που μας πετάνε εκτός σπουδών και διαλύουν τα πτυχία μας. Να γίνει αγώνας για την κατοχύρωση του δωρεάν πλέγματος (σίτιση-στέγαση-μεταφορές-συγγράμματα) που όσο πάει και χτυπιέται ακόμη περισσότερο. Αλλά και κάθε σχολή να θέσει τα δικά της συγκεκριμένα αιτήματα ανάλογα με το πώς η επίθεση εξειδικεύεται σε αυτήν. Και κάθε σχολή, κάθε χώρος δουλειάς να συμπορευτούν από κοινού, να βγουν μαζί στους δρόμους σε έναν κοινό αγώνα για δικαιώματα. Σε έναν κοινό αγώνα ενάντια στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα συνολικά, και όχι απλά ενάντια στην κακιά κυβέρνηση και στους επιμέρους διαχειριστές του.

Η οργή και η αγανάκτηση υπάρχουν ακόμα, αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Όσο και να θέλει το σύστημα, η πραγματικότητα στην οποία ζει ο κόσμος θα τον αναγκάζουν διαρκώς να αγωνιστεί και να αναζητά διέξοδο από την αθλιότητα μέσα στην οποία ζει. Το ζήτημα είναι ο κόσμος αυτός να πολιτικοποιηθεί και να αντιληφθεί ότι κανένας αγώνας δεν είναι εύκολος – το αντίθετο. Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα σε όλον τον κόσμο έχει προχωρήσει την επίθεση σε τέτοιο βαθμό που η ανατροπή αυτού του αρνητικού συσχετισμού δεν θα είναι εύκολη υπόθεση. Αποτελεί όμως τον μόνο δρόμο, την μόνη πραγματική διέξοδο ώστε να μπορέσουμε να ζήσουμε αξιοπρεπώς. Όστε να μην είμαστε εμείς οι επόμενοι που θα δολοφονηθούμε για τα κέρδη τους!

(Φωτογραφία background:
Από την τεράστια απεργιακή συγκέντρωση
της 8ης Μάρτις 2023 στη Θεσσαλονίκη)

Ένα χρόνο μετά το αιματοκύλισμα του Ουκρανικού λαού συνεχίζεται

Ελένη Καταλαγαριανάκη
(Αρχιτεκτονική Βόλου)
Κοσμάς-Δαμιανός Νικολάου
(ΗΜΜΥ Βόλου)

Τον Φλεβάρη έκλεισε ένας χρόνος από την έναρξη του πολέμου στο έδαφος της Ουκρανίας. Μία μαύρη επέτειος ενός πολέμου που έφερε και συνεχίζει να φέρνει όλους του λαούς του πλανήτη μπροστά στον κίνδυνο μίας γενικευμένης σύγκρουσης των ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων (ΗΠΑ-NATO-ΕΕ και Ρωσίας). Πλέον, οι νεκροί του ουκρανικού λαού, οι τραυματίες, πρόσφυγες και οι υλικές καταστροφές της χώρας, ξεπερνούν τους αριθμούς των θανάτων και καταστροφών, που η ανθρωπότητα μετρούσε κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η Ουκρανία αποτελεί πλέον μία διαλυμένη χώρα πάνω στην οποία συνεχίζουν να διαμάχονται ΗΠΑ-NATO και Ρωσία. Η όλο και μεγαλύτερη κλιμάκωση αγγίζει τα όρια ενός πυρηνικού ολέθρου. Οι ανοιχτές απειλές και συ-

για την συνέχιση της όξυνσης της αντιπαράθεσης. Ο στρατηγικός στόχος των ΗΠΑ να περικυκλώσουν τη Ρωσία βρίσκεται σε εφαρμογή. Η συνεχής αποστολή εξοπλισμού από τους Ευρωπαίους στο καθεστώς Ζελένσκι συμπληρώνεται με τη συσσώρευση ΑμερικανοNATOικών στρατευμάτων σε Πολωνία, Ρουμανία, Τουρκία και Ελλάδα, καθώς και με τις συμφωνίες ένταξης της Σουηδίας και της Φινλανδίας στο NATO. Ο κλοιός σφίγγει και η περιοχή θερμαίνεται επικίνδυνα. Από την άλλη, η πρόσφατη συμφωνία μεταξύ Κίνας, Σαουδικής Αραβίας και Ιράν έρχεται για να κοντράρει τα αμερικανικά συμφέροντα και να επιβεβαιώσει πως η ρευστότητα των ισορροπιών μεταξύ των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών θα παράγει συνεχώς νέα πολιτικά δεδομένα, ενώ η απει-

την Ελλάδα και την Τουρκία ο Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μπλίνκεν. Ήταν μία ξεκάθαρη επισφράγιση των αμερικανικών συμφερόντων για την ενιαιότητα του NATO στην περιοχή της ΝΑ Μεσογείου, όπου δεν χωράνε αντιμαχίες μέσα σε αυτή την λυκοσυμμαχία. Επιτυχία! Ένα μήνα μετά την επίσκεψη Μπλίνκεν, τα δημοσιεύματα για την «επίθεση φιλίας» της τουρκικής αστικής τάξης απέναντι στην ελληνική κατέκλεισαν τον εγχώριο και διεθνή τύπο. Ωστόσο, οι εξοπλιστικές ενέργειες αυξάνονται και από τις δύο πλευρές. Τα εθνικιστικά αφηγήματα βγαίνουν ξανά στο προεκλογικό προσκήνιο. Οποιαδήποτε στιγμή, τόσο η ελληνική όσο και η τούρκικη αστική τάξη μπορούν να χαλάσουν την πρόσκαιρη «φιλία» τους με νέο κύκλο θερμών επεισοδίων για να εξασφαλίσουν καλύτερη θέση στην περιοχή

ζητήσεις για τη χρήση «βρώμικων βομβών» και πυρηνικών οπλοστασίων δεν είναι αερολογίες των δύο στρατοπέδων. Αποτελούν κινήσεις που τσιγκλάνε την Ισορροπία του Τρόμου και εξετάζουν τα σενάρια για το ποιος ιμπεριαλιστής θα είναι ο νικητής μίας τέτοιας πυρηνικής σύγκρουσης

Μονόδρομος η κλιμάκωση της σύγκρουσης

Μέσα σε ένα χρόνο από τη ρωσική εισβολή και κατά την διάρκεια της ασταμάτητης γιγάντωσης της πολεμικής κρίσης, τα παγκόσμια αστικά επιτελεία των ιμπεριαλιστικών χωρών έκαναν υποτυπώδεις προσπάθειες διευθετήσεων, παύσεων και συμφωνιών. Ωστόσο, ο παρασιτισμός της ίδιας της φύσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και η όξυνση του ανταγωνισμού από κάθε πλευρά είναι παράγοντες που από την πρώτη στιγμή έθεσαν το εξής αδιέξοδο: «Οι ΗΠΑ δεν μπορούν να μην νικήσουν και η Ρωσία δεν μπορεί να ηττηθεί». Σήμερα οι αναζητήσεις για «ειρηνευτικές διεξόδους» στο εσωτερικό της αμερικανικής αστικής τάξης και των επιτελείων της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν σταματήσει. Ενισχύουν την ολομέτωπη σύγκρουση με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί το ένταλμα σύλληψης του Πούτιν από το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Μία απροκάλυπτη «δήλωση» της Δύσης

λή της γενίκευσης του πολέμου διογκώνεται.

Εκβάθυνση της εμπλοκής της εξαρτημένης ελληνικής αστικής τάξης

Από την πρώτη στιγμή, η κυβέρνηση της ΝΔ έπαιξε τον ρόλο της ως πιστότερο σκυλί των Αμερικάνων στην Ανατολική Μεσόγειο. Πέρα από την πρωτιά στην εφαρμογή οικονομικών κυρώσεων προς τη Ρωσία, η στάση της ελληνικής αστικής τάξης επικεντρώθηκε στη βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στη σύγκρουση. Παραδείγματα είναι οι δηλώσεις Μητσοτάκη ότι «βρισκόμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία», οι συμφωνίες για την αναβάθμιση των βάσεων, οι ασταμάτητες αποστολές όπλων κ.α. Στα πλαίσια της εξάρτησης, οι ντόπιοι πολιτικοί εκφραστές του συστήματος έχουν παραδώσει και ύδωρ στις αμερικανικές επιδιώξεις. Ήδη, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός έχει στοχοποιήσει τις βάσεις σε Αλεξανδρούπολη και Σούδα. Επίσης, η κατάρριψη αμερικανικού drone πάνω από την Μαύρη Θάλασσα στιγμάτισε και τη βάση στη Λάρισα, από όπου αυτό απογειώθηκε. Αυτά τα γεγονότα διαμορφώνουν την πραγματική διάσταση της επικινδυνότητας που θέτει η πολιτική της εξάρτησης από ΗΠΑ-NATO-ΕΕ για το λαό. Από την άλλη, μερικές μέρες πριν την επέτειο της ημέρας έναρξης του πολέμου, επισκέφτηκε

Αναντιστοιχία ανάμεσα στους πολεμικούς κινδύνους και την απάντηση του κινήματος

Σε αυτό, λοιπόν, το κλίμα του πολέμου, της προσφυγιάς, της φτώχειας και του συνεχούς κινδύνου η απάντηση της Αριστεράς και του κινήματος δεν είναι αντίστοιχη. Ακόμα και την ημέρα συμπλήρωσης ενός χρόνου πολέμου, οι αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις στη χώρα μας δεν ήταν μαζικές. Για αυτό ευθύνεται η κυρίαρχη Αριστερά. Από τη μία, η διαστρέβλωση της πραγματικότητας, που μιλάει για ιμπεριαλιστικό πόλεμο (ΚΚΕ), αποσιωπεί την ύπαρξη της εξάρτησης και υποτιμά αυτή τη διάσταση του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Από την άλλη, μεγάλα κομμάτια της Αριστεράς έχουν το θράσος και τις αυταπάτες σε αυτόν τον άδικο πόλεμο να επιλέγουν τον ιμπεριαλιστή που θέλουν να δουν νικητή! Αυτές οι απόψεις οδηγούν τον λαό, τη νεολαία και την εργατιά σε αδιέξοδα και υποβαθμίζουν την αναγκαιότητα συγκρότησης αντιπολεμικού μετώπου.

Να ενισχύσουμε την αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική πάλη

Για τις Αγωνιστικές Κινήσεις η ανάγκη της ενίσχυσης αυτού του μετώπου αποτελεί κύριο κομμάτι της πάλης του λαού και της νεολαίας για μία ζωή με δικαιώματα. Ενάντια στον πόλεμο και την εξάρτηση, να πάρουμε παράδειγμα από την απεργία των λιμενεργατών στη Γένοβα της Ιταλίας. Αυτή η πανεθνική διαδήλωση 10.000 λαού και νεολαίας στο λιμάνι, η άρνηση των εργατών να μεταφέρουν στρατιωτικό οπλισμό στην Ουκρανία και στην Υεμένη, το μήνυμα του σταματήματος αυτού του άδικου πολέμου, αποτελούν για εμάς την προοπτική της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης που θέλουμε να οικοδομήσουμε. Σε κάθε χώρο σπουδών, δουλειάς και ζωής, να υπερασπιστούμε την ειρήνη, τη φιλία και την αλληλεγγύη των λαών και των κοινών αγώνων τους κόντρα στους ξένους και ντόπιους καταπιεστές τους.

Απόφοιτοι Λυκείου, πρωταγωνιστές στην εργασιακή βαρβαρότητα...

Συνέντευξη
με εργαζόμενη
στον καλλιτεχνικό κλάδο

Λίγο πριν τις γιορτές των Χριστουγέννων είδαμε την κυβέρνηση να εξαγγέλλει το ΠΔ 85/2022 (ΦΕΚ 232/Α/17-12-2022) προχωρώντας στην περαιτέρω ισοπέδωση των επαγγελματικών και εργασιακών δικαιωμάτων του καλλιτεχνικού κλάδου. Οι εργαζόμενοι στα καλλιτεχνικά επαγγέλματα, διαχρονικά αντιμέτωποι με την εργασιακή επισφάλεια, την απληρωσιά, την ανασφάλιση εργασία και την ανεργία, δέχονται την αναβαθμισμένη επίθεση της κυβέρνησης με την επίσημη κατάταξή τους ως αποφοίτους δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Ο αγώνας δρόμου για την απόκτηση του πτυχίου τους -αγώνας που προϋποθέτει μεγάλο κόστος (μεταφορικά και κυριολεκτικά) για την εισαγωγή στις καλλιτεχνικές σχολές, και που συνεχίζεται με τους ιδιαίτερα απαιτητικούς και εντατικούς ρυθμούς σπουδών- απαξιώνεται πλήρως. Τα επαγγελματικά δικαιώματα του καλλιτεχνικού κλάδου γίνονται θυσία στο βωμό της κρίσης του συστήματος. Η επίθεση του κεφαλαίου απέναντι στους εργαζομένους βαθαίνει και εκφράζεται με τη διάλυση ακόμη και των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων και κατακτήσεων.

Αυτό το χτύπημα όχι απλά δεν έμεινε αναπάντητο, αλλά έφερε αντιμέτωπη την κυβέρνηση με τον αποφασιστικό και μαχητικό ξεσηκωμό του κλάδου, που επί μήνες βρέθηκε στους δρόμους και αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για τους αγώνες των εργαζομένων και του λαού της χώρας. Η οργή είναι δίκαιη. Οι σπουδαστές και οι εργαζόμενοι στον χώρο της τέχνης δεν είναι ούτε χομπίστες, ούτε αναλώσιμοι. Ο αγώνας για την κατάργηση του ΠΔ 85, δεν αφορά γενικά την «υπεράσπιση του πολιτισμού», ούτε μπορεί να προσεγγιστεί αταξικά και ξέχωρα από την επίθεση που βιώνουν οι εργαζόμενοι της χώρας. Αφορά τη διεκδίκηση των εργασιακών, επαγγελματικών και σπουδαστικών δικαιωμάτων του κλάδου, μέσα από τη συσπείρωση των εργαζομένων και των σπουδαστών στους μαζικούς τους χώρους. Με την ενίσχυση των συνδικαλιστικών οργάνων και τη συνέχιση του αγώνα, κόντρα στις συνδιαχειριστικές λογικές και τις αυταπάτες για μια «ευνοϊκή» τροποποίηση του ΠΔ, μοναδική διέξοδο μπορεί να αποτελέσει η οργανωμένη πάλη για την ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων στη ζωή και τη δουλειά!

Όλα με αγώνες κερδίζονται, αλληλεγγύη στους σπουδαστές και τους εργαζομένους στο χώρο της τέχνης!

**Συνέντευξη για το ΠΔ85 με την
Ελευθερία Καφαράκη, εργαζόμενη στον
καλλιτεχνικό κλάδο στην Αθήνα**

1. Είδαμε τους τελευταίους μήνες τους εργαζομένους στον καλλιτεχνικό κλάδο να δίνουν ένα μεγάλο και επίμονο αγώνα, καταγγέλλοντας το ΠΔ85 σε ολόκληρη τη χώρα. Πώς ερμηνεύεις αυτό το ξέσπασμα;

Στις 17/12 η κυβέρνηση εξαγγέλλει το κατάπτυστο Προεδρικό Διάταγμα ΠΔ85/22 το οποίο έρχεται να αποτελέσει τομή στο τσάκισμα τόσο των επαγγελματικών όσο και των εργασιακών δικαιωμάτων των καλλιτεχνών των παραστατικών τεχνών (θεάτρου, κινηματογράφου, χορού, μουσικής). Το ΠΔ85 φυσικά δεν ήρθε κεραυνός εν αιθρία αλλά πάτησε σε ένα προϋπάρχον πλαίσιο! Η καλλιτεχνική εκπαίδευση, που το μεγαλύτερο μέρος της ανήκει στις ιδιωτικές σχολές, από το 2003 με την κατάργηση των ΤΕΙ (Συνθήκη Μπολόνια) έμεινε αδιαβάθμητη όσον αφορά το προσοντολόγιο του Δημοσίου ενώ μέχρι τότε οι απόφοιτοι των τριετών αυτών σχολών κατατάσσονταν στην κατηγορία Τ.Ε. (Τεχνολογική Εκπαίδευση). Με την έλευση λοιπόν του ΠΔ85 όλοι οι απόφοιτοι των καλλιτεχνικών σχολών τριετούς φοίτησης δημόσιων και ιδιωτικών κατηγοριοποιούνται επισήμως πια ως Δ.Ε. (Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση) ή αλλιώς απόφοιτοι Λυκείου.

Βέβαια ο χώρος των καλλιτεχνών πλήττεται εδώ και αρκετά χρόνια τόσο εργασιακά όσο και στο επίπεδο των σπουδών. Πέραν της τεράστιας εργασιακής επισφάλειας λόγω της μη σταθερής εργασίας, του μονόδρομου της ατομικής διαπραγμάτευσης και του ανταγωνισμού (διάλυση ΣΣΕ), των ερ-

γαζόμενων διαφορετικών ταχυτήτων σε έναν ήδη εργασιακό χώρο και της μαύρης ανασφάλιστης εργασίας (απλήρωτες πρόβες) οι ίδιοι αποτέλεσαν τον κλάδο εκείνο που παρακάμφθηκε από επιδόματα εν μέσω λοκ ντάουν αναγνωρίζοντας την αδιαφορία της κυβέρνησης ως εργαζόμενο τμήμα! Οι κινητοποιήσεις τους τότε εν μέσω πανδημίας αποτέλεσε και το πρώτο σκίρτημα της κινητοποίησης τους. Οι σπουδαστές από την άλλη που αποτέλεσαν και κύριο κομμάτι τροφοδότησης και συνέχισης του αγώνα που δόθηκε το τελευταίο δίμηνο πλήττονται σημαντικά όταν οι ίδιες οι σπουδές τους απαιτούν δίδακτρα σε ιδιώτες, αλληπάλληλες εξετάσεις εισαγωγής και Διπλωματικές και εξαντλητικά εντατικοποιημένα ωράρια. Παράλληλα, σε επίπεδο δικαιωμάτων στερούνται βασικά κεκτημένα όπως το μειωμένο κόμιστρο, η σίτιση, η στέγαση ή τα συγγράμματα. Το μεγαλύτερο μέρος των σπουδαστών βρίσκεται επί τρία συνεχή έτη στα πρόθυρα εξάντλησης αφού αναγκάζεται παράλληλα να εργάζεται για να ανταποκριθεί στις σπουδές του. Είναι ένα καζάνι που έβραζε και το ΠΔ αποτέλεσε τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

2. Από ποιους στηρίχθηκαν οι κινητοποιήσεις και ποια ήταν η συμβολή των σωματείων του κλάδου σε αυτόν τον αγώνα;

Αξιοσημείωτη αποτέλεσε η έναρξη και η στήριξη των κινητοποιήσεων από την ήδη πρώτη εβδομάδα εν μέσω Χριστουγεννιάτικων διακοπών από πλατύ τμήμα των καλλιτεχνών παρόλη την έλλειψη συνδικαλιστικών οργάνων τόσο των φοιτητών όσο και των εργαζομένων. Η ύπαρξη βέβαια του Σ.Ε.Η. στους ηθοποιούς, με τα όποια χαρακτηριστικά του, βοήθησε στην πορεία ως όργανο πάλης τους ενώ συμμετείχε εξ αρχής στις κινητοποιήσεις. Κάθε εβδομάδα επί δυο μήνες υπήρχε κάλεσμα σε νέα κινητοποίηση που βδομάδα με τη βδομάδα μαζικοποιούνταν και ο κόσμος συγκροτούνταν όλο και περισσότερο γύρω από τα πανό, τα συνθήματα και τα μπλοκ. Οι καταλήψεις των σπουδαστών, με την αρχή να κάνουν οι φοιτητές του Εθνικού Θεάτρου και στην πορεία και οι υπόλοιποι δημόσιοι, συμπαρέσυραν σπουδαστικό σώμα και από ιδιωτικές για συμμετοχή στον αγώνα, ασκώντας πιέσεις στο ΣΕΗ για κήρυξη απεργίας και ουσιαστική συμμετοχή στον αγώνα. Όσον αφορά το ΣΕΗ, δυστυχώς αποτελεί το μοναδικό ενεργό σωματείο στους καλλιτέχνες και οι συνελεύσεις που πιάστηκε να καλέσει λόγω της ανάγκης του εργαζόμενου κόσμου να συμμετάσχει σε αυτές κατέγραψαν πρωτοφανή συμμετοχή. Γεγονός που οδήγησε και στην μαζικότερη 48ωρη πρώτη απεργία και στην ιστορικής σημασίας για τον κλάδο απεργία της 8ης Φλεβάρη με σχεδόν απόλυτη συμμετοχή. Η επιμονή του εργαζόμενου κόσμου να βρεθεί στο δρόμο οδήγησε στην παράκαμψη κωλυμάτων που έθετε η διοίκηση του σωματείου στηριζόμενη στο Ν.4808 (Ν. Χατζηδάκη).

Οι υπόλοιποι κλάδοι του χώρου και ειδικότερα οι κινηματογραφιστές/τεχνικοί, δυστυχώς λόγω της απουσίας συνδικαλιστικών οργάνων πάλης, στήριξαν σε μικρότερα ποσοστά τις κινητοποιήσεις συμπαρασυρόμενοι κύρια λόγω της τριβής σε εργασιακούς χώρους με τον κλάδο των ηθοποιών. Ενώ τα σωματεία Μουσικών (ΠΜΣ) και χορευτών (ΣΕΧΩΧΟ) μέσω συνελεύσεων κήρυξαν απεργίες με μικρότερη, όμως, συμμετοχή κόσμου στις διαδικασίες τους.

3. Ποια ήταν τα αιτήματα που εκφράστηκαν;

Κύριο αίτημα των καλλιτεχνών αμέσως μετά την ψήφιση του ΠΔ85 ήταν η άμεση απόσυρση του! Ένα αίτημα που φυσικά συσπείρωσε τους σπουδαστές Δραματικών Σχολών δημόσιων και ιδιωτικών, εργαζομένων και μαθητών καλλιτεχνικών σχολείων αντιλαμβανόμενοι πως θίγει ένα ολόκληρο φάσμα δικαιωμάτων και αποτελεί ευθεία επίθεση στην εργασιακή τους προοπτική. Στην πορεία, οι σπουδαστές που ασφυκτιούσαν από την οικονομική αφαίμαξη στη διάρκεια σπουδών τους συμπλήρωσαν τα αιτήματα του αγώνα τους με διεκδικήσεις γύρω από το δωρεάν πλέγμα (σίτιση-στέγαση-συγγράμματα), την περαιτέρω στελέχωση των Δημόσιων Σχολών παραστατι-

κών τεχνών με υλικοτεχνικές υποδομές και προσωπικό, ενώ τέθηκε και το αίτημα για την ίδρυση Δημόσιου και Δωρεάν Πανεπιστημίου Παραστατικών Τεχνών. Παράλληλα, οι εργαζόμενοι έθεσαν το αίτημα των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας απέναντι στην ατομική διαπραγμάτευση και τις εργασιακές συνθήκες λάστιχο που συμφέρουν την εκάστοτε παραγωγή.

Ένα επόμενο διάστημα, ωστόσο, το αίτημα για απόσυρση του ΠΔ85 μεταβλήθηκε σε τροποποίηση του και υπαγωγή στο καθεστώς Τ.Ε. που ισχύει έως το 2003. Βέβαια αυτή η μεταβολή έδωσε το περιθώριο στην κυβέρνηση και τους θεσμικούς φορείς να τροποποιήσουν το ΠΔ85 με προσθήκη παραγράφων και εξαιρέσεων θολώνοντας ακόμη περισσότερο το τοπίο σε μια προσπάθεια διάσπασης του κλάδου. Ωστόσο, ο εμπαιγμός τους αποκαλύφθηκε από την πρώτη στιγμή με την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων.

Σε σχέση με το αίτημα για την ίδρυση Δημόσιου και Δωρεάν Πανεπιστημίου Παραστατικών Τεχνών δεν χάθηκε κανένας χρόνος από την κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ στο να σπείρουν εκλογικές αυταπάτες σε μια προσπάθεια να αμβλύνουν την οργή και τις διαθέσεις του κόσμου διατηρώντας τον σε στάση αναμονής. Στην συνάντηση που πραγματοποιήθηκε με εκπροσώπους

Οι μαζικές κινητοποιήσεις και ο αγώνας που έδωσαν οι καλλιτέχνες το δίμηνο του Γενάρη Φλεβάρη αποτελούν μια σημαντική παρακαταθήκη για τον κλάδο παρόλο που δεν απέσπασαν νίκη, με το ΠΔ85 να παραμένει ενεργό. Επιπλέον, συνέβαλαν στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις που ξέσπασαν εν μέσω του αγώνα τους με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη. Είναι σημαντικό να καταγραφεί η μαζική συσπείρωση κόσμου στις συνελεύσεις του σωματίου των ηθοποιών που το αντιλήφθηκαν ως εργαλείο της πάλης τους και κατόρθωσαν να καταγράψουν τις μεγαλύτερες συμμετοχές του κλάδου σε απεργίες μέσα σε ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Να σπάσουν τον φόβο ενάντια στην τρομοκρατία της εργοδοσίας που έθετε σε black list όποιον τολμούσε να σηκώσει κεφάλι! Ταυτόχρονα, καταρρίφθηκαν στην πράξη οι επίπλαστες διασπαστικές λογικές μεταξύ εργαζόμενων διαφορετικών ταχυτήτων και σπουδαστών δημόσιων και ιδιωτικών σχολών που πρόκριναν τα κοινά τους συμφέροντα. Η συντεχνιακή λογική του κλάδου έκανε βήματα με την συνένωση της απεργιακής τους κινητοποίησης με την απεργιακή κινητοποίηση του κλάδου των εκπαιδευτικών στο δρόμο! Ενώ η πίεση που άσκησε στην κυβέρνηση αποδείχθηκε με το κάλεσμα σε δημόσιο διάλογο στο γραφείο του πρωθυπουργού. Προφανώς τα ζητήματα δεν λύνονται σε

των καλλιτεχνών με τον πρωθυπουργό, η κυβέρνηση δε δίστασε να φανερώσει τις επιδιώξεις της σε σχέση με το δικαίωμα στη Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία. Δια στόματος Μητσοτάκη τέθηκε το ζήτημα περί κατάργησης του άρθρου 16 το οποίο υπερασπίστηκε το μεγαλειώδες φοιτητικό κίνημα του '06-'07!

Τέλος, αναδείχθηκαν αιτήματα σε σχέση με το περιεχόμενο της τέχνης τόσο στην εκπαιδευτική διαδικασία όσο και σε αυτή που παράγεται αυτή τη στιγμή στην κοινωνία. Αιτήματα που παρέμειναν ως κυρίαρχα στις καταλήψεις που είχαν μείνει όταν αποκλιμακώθηκαν οι μαζικές κινητοποιήσεις.

4. Κάνοντας έναν απολογισμό, έχοντας κλείσει σε αυτή τη φάση ο κύκλος των καλλιτεχνικών κινητοποιήσεων, τι θα σχολίαζες;

κανένα πρωθυπουργικό γραφείο, αλλά στο δρόμο. Εκεί όπου θα πρέπει να βρεθούμε ξανά σπουδαστές και εργαζόμενοι στον καλλιτεχνικό χώρο, αφού τα προβλήματά μας παραμένουν.

Τα στοιχεία ανταπόκρισης που δίνονται στην συνέντευξη αφορούν κατά βάση τις κινητοποιήσεις στην Αθήνα. Παρά τις διαφοροποιήσεις που υπήρξαν στις άλλες πόλεις, κοινό στοιχείο παραμένει πανελλαδικά η σημαντική ενεργοποίηση των εργαζομένων και των σπουδαστών του καλλιτεχνικού χώρου για τη διεκδίκηση των εργασιακών, επαγγελματικών και σπουδαστικών τους δικαιωμάτων. Ένας πρώτος κύκλος κινητοποιήσεων για την κατάργηση του ΠΔ 85 έκλεισε, χωρίς να φέρει νίκη. Άφησε, όμως, πολύ σημαντική παρακαταθήκη για τους επόμενους αγώνες θα ξεσπάσουν!

Όταν «οι άθλιοι» εξεγείρονται

Γιάννης Γαλανής
(απόφοιτος Ιατρικής ΕΚΠΑ)
Ελένη Σταθοπούλου
(απόφοιτη Αρχιτεκτονικής ΔΠΘ)

Εδώ και μέρες η Γαλλία φλέγεται και οι εικόνες που μας έρχονται μας γεμίζουν με αισθήματα χαράς και αισιοδοξίας. Η ανακοίνωση για το νέο συνταξιοδοτικό νομοσχέδιο που-μεταξύ άλλων-αυξάνει το ελάχιστο όριο συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη και τα συντάξιμα χρόνια από τα 42 στα 43, αποτέλεσε αιτία και αφορμή για να βγει μαζικά ο Γαλλικός λαός στο δρόμο.

Η Γαλλία είναι από τις χώρες με το χαμηλότερο συνταξιοδοτικό όριο μεταξύ των Ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών. Οι αλλαγές στο συνταξιοδοτικό αποτέλεσαν και αποτελούν «κόκκινο πανί» για το λαό της και κάθε πρόεδρος τα τελευταία 40 χρόνια που επιχείρησε να «πειράξει» το συνταξιοδοτικό συνάντησε αντιδράσεις.

Τι συμβαίνει με τις συντάξεις;

Τους λόγους που ο γαλλικός λαός εξεγείρεται δεν χρειάζεται να τους ψάξουμε πολύ πίσω στην κινηματική ιστορία της χώρας. Τα αίτια είναι η επίθεση που όλο και κλιμακώνεται απέναντι στους λαούς, η συσσώρευση της από τα χρόνια της καραντίνας, ο κίνδυνος του πολέμου και ο πληθωρισμός, η ενεργειακή κρίση και παράλληλα η ένταση της φασιστικοποίησης. Και από την άλλη πλευρά αυτοί είναι και λόγοι που το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του επιμένουν τόσο στην επίθεση: προσπαθούν να περάσουν την κρίση στις πλάτες του λαού και να πλουτίσουν σε βάρος του και παράλληλα να χτυπήσουν και να πάρουν πίσω ό,τι δικαίωμα αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν τα προηγούμενα χρόνια.

Ο γαλλικός λαός κινητοποιήθηκε μαζικά για το δικαίωμά του σε ασφάλιση και σύνταξη, ξανά επί προεδρίας Μακρόν το 2019. Μια βασική αλλαγή που προωθούσε το νομοσχέδιο τότε «έκλεινε το μάτι» στην αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, αφού, ενώ το κατώτερο όριο συνταξιοδότησης παρέμενε τυπικά στα 62 έτη, η κατοχύρωση πλήρους σύνταξης δεν θα γινόταν στα 62, αλλά στα 64 έτη! Επιπλέον προέβλεπε την καθιέρωση ενός συνταξιοδοτικού ταμείου σε αντικατάσταση των 42 που υπάρχουν. Οι απεργίες που πραγματοποιήθηκαν τότε και αργότερα η έλευση της πανδημίας, έδωσαν παράταση στο νομοσχέδιο.

Η σύνταξη που παίρνει ένας εργαζόμενος είναι κομμάτι του μισθού του, που αντί να του δίνεται σε ενεστώτα χρόνο, κρατείται ως ασφαλιστική εισφορά και του επιστρέφεται όταν πλέον αυτός δεν μπορεί να δουλέψει άλλο. Για το καπιταλιστικό σύστημα η σύνταξη και η μέριμνα για τους ηλικιωμένους είναι κάτι άχρηστο και δεν βλέπει το λόγο να φροντίζει για την ευημερία μας όταν σταματάμε να είμαστε παραγωγικοί και άρα χρήσιμοι για την παραγωγή κέρδους. Γι αυτό και θέλει να χτυπήσει το δικαίωμα στην σύνταξη όσο και στην περίθαλψη. Κάπου εδώ παρατηρούμε ότι τα ζητήματα με τα οποία αναμετρείται ο γαλλικός λαός δεν είναι ξένα με τα δικά μας. Στη χώρας μας το όριο συνταξιοδότησης «κύλησε» στα 67 έτη

το 2013, οι συντάξεις είναι πενιχρές, το σύστημα περίθαλψης έχει το κακό του το χάλι, πολλοί νέοι ωθούνται στην μαύρη εργασία και εργάτες μέχρι και 70 χρονών πέφτουν από τις σκαλωσιές, επειδή αναγκάζονται να δουλεύουν σε τέτοια ηλικία.

Τα μέσα και οι μορφές πάλης

Τον τόνο στις κινητοποιήσεις τον δίνει η πολλή μεγάλη συμμετοχή της εργατικής τάξης και άλλων εργαζομένων. Τα εργατικά συνδικάτα είναι στην πρώτη γραμμή των κινητοποιήσεων και υπάρχει πρωτοφανής διάθεση κοινής δράσης μεταξύ τους. Επίσης, καταγράφεται μεγάλη είσοδος των εργαζομένων στα σωματεία, μετά από χρόνια πτώσης της συμμετοχής.

Μέχρι τη στιγμή που γράφεται το παρόν άρθρο έχουν κηρυχθεί 11 πανεθνικές απεργίες και απεργίες διαρκείας σε επιμέρους κλάδους. Οι εικόνες που δείχνουν το κέντρο του Παρισιού πνιγμένο στο σκουπίδι ως αποτέλεσμα της συνεχόμενης πολυήμερης απεργία των εργατών καθαριότητας είναι χαρακτηριστικές των κινητοποιήσεων!

Από την πρώτη στιγμή, οι κινητοποιήσεις δεν περιορίστηκαν στις μεγάλες πόλεις. Καλούνται μεγάλες διαδηλώσεις με την συμμετοχή εκατομμύρια κόσμου σε όλη τη Γαλλία. Μπλοκάρονται μεγάλοι δρόμοι και βιομηχανίες. Οι φοιτητές κάνουν καταλήψεις στα Πανεπιστήμια και στηρίζουν τις απεργιακές περιφρουρήσεις στα εργοστάσια, ενώ και οι μαθητές συμμετέχουν στις διαδηλώσεις!

Παράλληλα με τις κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο για το συνταξιοδοτικό και με την ώθηση που αυτές έδωσα, 25/3 στην περιοχή Σεντ Σολίν πραγματοποιήθηκε διαδήλωση περίπου 25.000 πολιτών που αφορούσε την εναντίωση στην κατασκευή υδατο-δεξαμενής που προορίζεται να εξυπηρετεί τα συμφέροντα μόνο των μεγαλο-καλλιεργητών. Σκοπός είναι να δίνεται κρατική χρηματοδότηση για ιδιωτικές υποδομές, που θα χρησιμοποιούνται μόνο από ελάχιστες αγροτικές επιχειρήσεις.

Η μαζική συμμετοχή της νεολαίας στο κίνημα

Οι πιο άμεσες προσλαμβάνουσες της νεολαίας στο ζήτημα έρχονται «εξ αντανάκλασης», δηλαδή από τους γονείς και τους παππούδες της. Βλέποντάς τους να έρχονται αντιμέτωποι με περισσότερη εκμετάλλευση, η νέα γενιά δε θα μπορούσε να μείνει άπραγη. Παράλληλα, βλέπει στον ορίζοντα και το δικό της μέλλον να γίνεται πιο μαύρο, ακόμα κι αν η συνταξιοδότηση φαντάζει μακρινό γεγονός. Όμως, τα ερεθίσματα δεν εξαντλούνται εκεί. Υπολογίζεται ότι περίπου το 1/3 των μαθητών δουλεύει το καλοκαίρι για να στηρίξει το εισόδημα της οικογένειας, ενώ ακόμα ψηλότερα είναι τα ποσοστά των εργαζομένων-φοιτητών. Έτσι, ο εργασιακός μεσαίωνας γίνεται αντιληπτός με άμεσο τρόπο στο πετσί της νεολαίας.

Ταυτόχρονα, το κίνημα του τελευταίου διαστήματος ήταν καλή αφορμή για να εκφραστεί η αγανάκτηση που είχε συσσωρευτεί το προηγούμενο διάστημα με βάση την επίθεση στη νεολαία. Το νέο σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (Parcoursup) περιορίζει τις επιλογές των υποψηφίων και υψώνει ταξικούς φραγμούς στο δρόμο για το πανεπιστήμιο. Περίπου το 10% των αιτούντων δε μπαίνει σε καμία σχολή, ενώ δεκάδες χιλιάδες είναι κάθε χρόνο οι μαθητές που δε μπαίνουν καν στον κόπο να υποβάλλουν αίτηση. Αντίστοιχο σύστημα εφαρμόζεται πλέον και για τα μεταπτυχιακά (Monmaster). Επιπλέον, ο Μακρόν επανέφερε πρόσφατα τη λεγόμενη «καθολική εθνική θητεία», με στόχο να γίνει υποχρεωτική ως το 2026. Αυτή αφορά αγόρια και κορίτσια και περιλαμβάνει ιδεολογική κατάρτιση με εθνικιστικό περιεχόμενο, προετοιμασία σε περίπτωση τρομοκρατικής επίθεσης, καθώς και πρακτική άσκηση σε ΜΚΟ, το στρατό, την αστυνομία ή την πυροσβεστική. Η υποχρεωτικότητα της θητείας θα συνδεθεί με τη δυνατότητα πρόσβασης στο πανεπιστήμιο και απόκτησης διπλώματος οδήγησης. Ακόμα, η ακρίβεια και τα πενιχρά επιδόματα, η καταστολή, η ανησυχία για την κλιματική αλλαγή οξύνουν τα αδιέξοδα που βιώνει η νεολαία, παράγοντας ένα εκρηκτικό μείγμα.

Η συμμετοχή των μαθητών ήταν μεγάλη ήδη από την πρώτη απεργία, με 200 σχολεία να είναι σε κατάληψη στις 19/1, ενώ αυτός ο αριθμός έφτασε τα 300 στα τέλη Μαρτίου. Μονοήμερες ή ολιγοήμερες καταλήψεις έχουν γίνει καθ' όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων. Στους δρόμους κατέβηκαν πολλά μπλοκ μαθητών, με συνθήματα όπως «Δουλεύουμε για να ζούμε, δε ζούμε για να δουλεύουμε!». Θετικό παράδειγμα για τους μαθητές αποτέλεσε και η μεγάλη συμμετοχή εκπαιδευτικών (περίπου 35%) στις απεργίες.

Στα πανεπιστήμια η δράση των φοιτητών ήταν πιο έντονη. Συνελεύσεις της τάξης των 500 ή 1000 φοιτητών είναι σχεδόν καθημερινό φαινόμενο και οι καταλήψεις διαδέχονται η μία την άλλη. Οι φοιτητές συχνά προχωρούν σε συντονισμούς με μαθητές, εργαζόμενους των πανεπιστημίων και άλλα τοπικά εργατικά σωματεία. Στις 28/3, μέρα γενικής απεργίας έκλεισαν 80 πανεπιστημιακά συγκροτήματα λόγω καταλήψεων ή/και απεργιών του προσωπικού. Ακόμα και ιδρύματα χωρίς κινηματική ιστορία είδαν μαζικές αποχές φοιτητών και συμμετοχή στις διαδηλώσεις όπως το «Καθολικό Πανεπιστήμιο» ή είδαν καταλήψεις για πρώτη φορά στην ιστορία τους όπως το πανεπιστήμιο «Ασσάς» που δεν είχε καταληφθεί ούτε το Μάη του '68, το Πανεπιστήμιο «Λυόν 3». Τα χτυπήματα από την αστυνομία ήταν πολλά, ιδιαίτερα σε καταλήψεις όπως στα πανεπιστήμια του Μπορντώ, της Λυόν και του Στρασβούργου. Στην προσπάθειά των φοιτητών να απαντήσουν στην εντατικοποίηση που επιβάλλεται (υποχρεωτικές παρουσίες, εργασίες εξεταστικές), ώστε να μπορούν να συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις,

ολοένα και περισσότερες συνελεύσεις υιοθετούν τη θέση του «βελτιώσιμου 10». Πρόκειται για ένα μέτρο που έχει ξανα-εφαρμοστεί στη Γαλλία και προβλέπει ότι όλοι οι φοιτητές θα περάσουν τα μαθήματά τους, παίρνοντας τη βάση (10/20). Έτσι, δε θα χρειαστεί να επαναλάβουν όλο το εξάμηνο από την αρχή.

Η απάντηση της γαλλικής κυβέρνησης

Οι απεργίες των εργατών στην βαριά βιομηχανία, στα διυλιστήρια και στον τομέα της ενέργειας έχουν δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα στην παραγωγή και στις μεταφορές. Χαρακτηριστικά, μειώθηκε η παραγωγή ενέργειας σε πυρηνικά και υδροηλεκτρικά εργοστάσια, ενώ πρατήρια βενζίνης κλείνουν προσωρινά λόγω έλλειψης καυσίμων. Οι εργάτες μαζί με την ανατροπή του νομοσχεδίου για το συνταξιοδοτικό παλεύουν και για

λώσεις αυτές συναντούν ακόμη σκληρότερη καταστολή. Αρχίζουν να πυκνώνουν οι «αδήλωτες» συγκεντρώσεις-συγκεντρώσεις, δηλαδή, που δεν ανακοινώνονται δημόσια-και μαζικές συγκεντρώσεις σε σταθμούς του μετρό που λειτουργούν ως σημείο έναρξης ή κατάληξης διαδηλώσεων

Η έλλειψη επαναστατικής αριστεράς

Τόσο ο Μακρόν, όσο και η Λεπέν, επελέγησαν από συγκεκριμένα τμήματα της γαλλικής μεγαλοαστικής τάξης ως οι δύο βασικοί υποψήφιοι για τη θέση του προέδρου στις δύο τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις (2017 και 2022). Με την αριστερά, από το Μελανσόν μέχρι... το Βαρουφάκη, να παραμένει προσκολλημένη στο ρεφορμισμό και στη λογική του μικρότερου κακού, πολλοί ήταν εκείνοι που έβαλαν πλάτη ώστε να ανέβει ο Μακρόν στην προεδρία.

σε κατάληψη μετά το πέρας της εκδήλωσης. Το NUPES διέκοψε εσπευσμένα την εκδήλωση και έφυγε, ώστε να μη συνδεθεί με την κατάληψη! Η αστυνομία εισέβαλε στο δημαρχείο προχωρώντας σε μεγάλη καταστολή και 26 συλλήψεις. Το NUPES, αντί να καταγγείλει το όργιο καταστολής, εξέδωσε ανακοίνωση καταγγελίας της κατάληψης!

Όσο κι αν φαντάζει μακρινή η Γαλλία και το κίνημά της, η κατάσταση στην αριστερά έχει πολλές ομοιότητες. Τα «Μακρόν παραιτήσου» διαδέχονται την «ανάγκη διαλόγου με την κυβέρνηση» και τα κυβερνητικά/μεταβατικά προγράμματα. Σε Ελλάδα και Γαλλία η Αριστερά είναι χρήσιμη μόνο αν επιτελεί το πραγματικό της καθήκον: την οικοδόμηση κινήματος αντίστασης και διεκδίκησης με προοπτική την αναμέτρηση με το σάπιο αυτό σύστημα!

καλύτερους μισθούς και εργασιακές συνθήκες. Η εσωτερική πίεση που δέχεται η γαλλική αστική τάξη είναι μεγάλη. Η γαλλική κυβέρνηση απαντάει με άγρια καταστολή και συλλήψεις. Δείχνει ένα σκληρό πρόσωπο και δεν κάνει πίσω. Μπροστά στην αδυναμία της να περάσει το νομοσχέδιο για το συνταξιοδοτικό μέσω κοινοβουλευτικής ψηφοφορίας, κάνει χρήση του άρθρου 49.3 του συντάγματος και το περνάει ως προεδρικό διάταγμα στις 16/3. Ο Μακρόν υπερασπίζεται το κύρος της ιμπεριαλιστικής Γαλλίας και τα συμφέροντα του γαλλικού κεφαλαίου. Η εφαρμογή του προεδρικού διατάγματος είναι αποκαλυπτική για το ότι αν το κράτος θέλει να προωθήσει για λογαριασμό της αστικής τάξης να προωθήσει την επίθεση, θα το κάνει, ακόμη και αν «παραβεί» τους όρους της δημοκρατικής λειτουργίας του ίδιου του συστήματος.

Η ανάληψη στάση της κυβέρνησης δεν πτόησε τον λαό που οργάνωσε πιο μαζικές διαδηλώσεις και νέα πανεθνική απεργία στις 28/3 με βασικό αίτημα την απόσυρση του νομοσχεδίου. Οι διαδη-

Ο ιστορικός εκφυλισμός του ΚΚ Γαλλίας μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η πολιτική ουράς στη σοσιαλδημοκρατία και η είσοδος στο ρεύμα του ευρωκομμουνισμού άφησε το κίνημα χωρίς πολιτικό υποκείμενο ικανό να αναμετρηθεί με το σύστημα. Αυτή η έλλειψη φάνηκε ξεκάθαρα και τον Μάη του '68.

Η κυριαρχία του ρεφορμισμού σήμερα εκφράζεται μέσω του NUPES, μιας συμμαχίας αριστερών και σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων (και του ΚΚΓ) υπό τον Μελανσόν. Αυτή η εκλογική ένωση σεβρίζει ξαναζεσταμένη τη σούπα του κεϋνσιανισμού και του «κοινωνικού κράτους» και μετατοπίζεται σε ολοένα πιο μετριοπαθείς θέσεις και πρακτικές για να πλασαριστεί σε καλύτερη θέση στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της Ρεν. Εκεί, μια μαζική συνέλευση στο 2ο πανεπιστήμιο αποφάσισε την κατάληψη του δημαρχείου, ενός κτιρίου με ιστορική σημασία. 200 φοιτητές πήγαν προς το σημείο και ανακοίνωσαν στα μέλη του NUPES, που έκαναν εκδήλωση εκείνη την ώρα, την απόφασή τους να προχωρήσουν

«Η ομορφιά βρίσκεται στους δρόμους»

Οι κινητοποιήσεις του γαλλικού λαού αποτελούν έμπνευση. Οι κινητοποιήσεις αυτές συνέπεσαν στην χώρα μας με τις κινητοποιήσεις που ξέσπασαν λόγω του εγκλήματος στα Τέμπη. Από την περασμένη άνοιξη η ευρωπαϊκή ήπειρος βρίσκεται σε ένα απεργιακό αναβρασμό. Η Αγγλία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Ιταλία, η Γερμανία, το Βέλγιο, η Ολλανδία. Οι λαοί της Ευρώπης βγαίνουν στο δρόμο με κοινά αιτήματα, για ελλείψεις στα συστήματα υγείας, για αυξήσεις στους μισθούς, για υπεράσπιση εργασιακών και επαγγελματικών δικαιωμάτων. Τελικά για το δικαίωμα στην ίδια τη ζωή!

Τα ρεφορμιστικά κοινοβουλευτικά κόμματα και η αντιπολίτευση στη Γαλλία θα προσπαθήσουν να κατευθύνουν το κίνημα σε ακίνδυνα για το σύστημα μονοπάτια. Ο γαλλικός λαός, όμως, δείχνει το πως γίνονται οι ανατροπές... στο δρόμο.

Ίση πλήρης δωρεάν περίθαλψη: λαϊκό δικαίωμα και όχι ευκαιρία!

Ευφροσύνη Σταυροπούλου
(Ιατρική Αλεξανδρούπολης)

Ένα κύμα αρπαγής δικαιωμάτων έχει φέρει το σύστημα και οι κυβερνήσεις του, το οποίο, με ορόσημο την πανδημία, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Δεν μιλάμε παρά για το ίδιο το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης που χρόνια τώρα στοχεύει λαϊκές κατακτήσεις και πόσο μάλλον σήμερα, με τα παρόντα αδιέξοδα που καλείται να ξεπεράσει σε παγκόσμιο επίπεδο, οξύνει την επίθεσή του απέναντι σε λαό και νεολαία. Στο στόχαστρο βρίσκεται και η περίθαλψη, ήδη τσακισμένη από τις αντιλαϊκές πολιτικές των προηγούμενων δεκαετιών και τώρα πια φορτωμένη από την εγκληματική διαχείριση της Covid-19.

Η πανδημία αποτέλεσε «ευκαιρία»

Μέσα σε αυτή τη χρονική περίοδο υλοποιήθηκαν επιδιώξεις που υπήρχαν στην πολιτική ατζέντα του συστήματος εδώ και χρόνια. Το αστικό κράτος αντί να αναλάβει την ευθύνη για τους χιλιάδες νεκρούς στα υποστελεχωμένα νοσοκομεία, πέταγε το μπαλάκι πότε στην ατομική ευθύνη και πότε στην ανεύθυνη νεολαία. Έφτασε ακόμα να σπείρει τη διχόνοια ανάμεσα στο λαό, υποθάλποντας κάθε είδους συνωμοσιολογίες που υιοθετήθηκαν από μια σειρά ακροδεξιά πολιτικά μορφώματα, υπό τον πολιτικό έλεγχο του συστήματος. Κρίσιμο σημείο μάλιστα, ήταν όταν απέλυσε μαζικά 7.000 εργαζόμενους υγειονομικούς με εργαλείο τον μη εμβολιασμό τους. Η φετινή επιστροφή τους στην εργασία, πέρα από προεκλογικό τέχνασμα, δείχνει και την τακτική ότι δεν μπορεί να ξεπερδέψει εφαρμόζοντας τη βάρβαρη πολιτική του μία και έξω, με φόβο μην φουντώσουν αντιδράσεις.

Η πολιτική της διάλυσης

Στην κατεύθυνση αντιμετώπισης της υγείας ως εμπόρευμα, το καπιταλιστικό σύστημα ρήμαξε, με μεθοδικό τρόπο και όταν οι λαϊκές αντιστάσεις ήταν μειωμένες, την ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Τόσο η υποστελέχωση όσο και οι ελλείψεις σε υλικοτεχνικό εξοπλισμό, διαρκώς πληθαίνουν. Αρκεί να σημειωθεί ότι σε πολλές περιπτώσεις ένας ή δύο νοσηλευτές αναλαμβάνουν δεκάδες ασθενείς, οι επικουρικοί έχουν φτάσει να είναι περισσότεροι από τους μόνιμους και οι ασθενείς – μετά τις ατελείωτες ώρες αναμονής – είναι ζήτημα αν θα έχουν μία κλίνη για νοσηλεία. Είναι τόση η «ανάπτυξη» και ο «εκσυγχρονισμός» της πολιτικής τους, όσα και τα ράντζα στους διαδρόμους των νοσοκομείων! Χαρακτηριστική είναι η επίμονη άρνηση της κυβέρνησης για μόνιμες προσλήψεις, που μπορούν να στελεχώσουν τα νοσοκομεία και να δώσουν ένα καλύτερο αύριο στο λαό. Το μόνο που εφαρμόζουν είναι προσωρινά μπαλώματα, με μετακινήσεις υγειονομικών ανάμεσα σε νοσοκομεία, χωρίς να καλύπτουν τα κενά, ή το πολύ συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, εκμεταλλευόμενοι τους εργαζόμενους να βγάλουν την λάντζα όσο υπάρχει ανάγκη, με προοπτική την απόλυση τους, χτυπώντας το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Όλο το προηγούμενο διάστημα νοσοκομεία μετατράπηκαν σε μίας νόσου (π.χ. Αμαλία Φλέμινγκ με απώτερο στόχο το κλείσιμό του σε δεύτερο χρόνο), με αποτέλεσμα ασθενείς με άλλες παθήσεις να μπαίνουν σε κίνδυνο επιδείνωσης της υγείας τους. Την ίδια στιγμή που ο λαός πληρώνει για την περίθαλψή του τριπλά – μέσω της δουλειάς του, της φορολόγησής του και των ασφαλιστικών εισφορών – τον καλούν να πληρώσει ξανά την ώρα της ανάγκης του. Αυτό ενισχύεται μέσω της προώθησης όλο και περισσότερων ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων (με τις συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, συμμετοχή στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αύξηση της λίστας των μη συνταγογραφούμενων φαρμάκων κοκ). Ο ολοένα και μεγαλύτερος αποκλεισμός των οικονομικά ασθενέστερων από την περίθαλψη και το τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων είναι τα μόνα που τους απασχολούν, βλέποντας λαό και νεολαία ως αναλώσιμους μπροστά στην κερδοφορία του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.

Το «νέο ΕΣΥ»

Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων είναι αυτή που έχει μπει μπροστά ως ιμάντας μεταβίβασης της επίθεσης, χωρίς βέβαια να έχουμε την αυταπάτη ότι μέσω της κρατικής διαχείρισης η περίθαλψη ανταποκρινόταν στις ανάγκες του λαού. Οι συνθήκες εργασίας δυσχεραίνουν, τα ωράρια ελαστικοποιούνται, οι απολύσεις γίνονται περισσότερες και οι ασθενείς χρειάζεται να χώσουν όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη. Το «νέο ΕΣΥ» στο οποίο αναφέρονται είναι με λίγα λόγια, προχώρημα της επίθεσης στα δικαιώματα του λαού. Από τη μία το σχέδιο κόμβος-ακτίνα που περιλαμβάνει συγχωνεύσεις και λουκέτα υγειονομικών μονάδων. Από την άλλη η καθιέρωση του προσωπικού γιατρού ως άλλος ένας φραγμός στην πρόσβαση στην περίθαλψη. Και φυσικά ο νόμος Γκάγκα. Έρχεται να χτυπήσει τα εργασιακά δικαιώματα των νέων γιατρών (foundation year, αυστηροποίηση στις εξετάσεις ειδικότητας) και να καταργήσει τη μόνιμη, πλήρη, σταθερή απασχόληση. Ακόμα, καθιερώνει την αξιολόγηση ως ένα ακόμα μέσο για να δικαιολογήσει ερχόμενες απολύσεις ή και να πειθαρχήσει τους «αντιδραστικούς» με το βούρδουλα πάνω από τα κεφάλια τους. Θεσπίζει χρηματικό ποσό για να ξεπεράσει κανείς τις λίστες αναμονής των χειρουργείων (πόσο πιο καθαρά να το πουν ότι μόνο όποιος πληρώνει θα έχει πρόσβαση);. Τέλος, προωθεί τις ΣΔΙΤ στην ίδια ακριβώς λογική κατάργησης εργασιακών δικαιωμάτων αλλά και καθιστώντας σχεδόν αδύνατη την πρόσβαση στην περίθαλψη για τα φτωχά στρώματα. Χαρακτηριστικό και το παράδειγμα του νομοσχεδίου περί ιδιωτικοποίησης της Ογκολογικής Κλινικής του Παιδών που κατέβαζαν στη Βουλή, όσο ο λαός θρηνούσε τα αδικοχαμένα παιδιά του από το έγκλημα στα Τέμπη.

Δε θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσουμε

Όταν ο λαός κινητοποιείται να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του και να αντισταθεί, από τη μία βρίσκει απέναντί του το ν. Χατζηδάκη που βγάζει παράνομη την απεργία και από την άλλη αντιμετωπίζει την ωμή καταστολή. Δεν είναι λίγες οι εικόνας με τα ΜΑΤ σε συγκεντρώσεις έξω από τα νοσοκομεία ή σε διαδηλώσεις, έτοιμα να καταπνίξουν κάθε προοδευτική φωνή που αντιτίθεται. Οι απολύσεις υγειονομικών που έγιναν σε διάφορα νοσοκομεία πανελλαδικά (πχ. Κομοτηνή, Αλεξ/πολη, Τρίκαλα) δείχνουν ότι δεν έχουν σκοπό να σταματήσουν. Ακόμα, τα κλεισίματα νοσοκομείων ήδη έχουν μπει σε τροχιά, όπως είδαμε στο Παιδών Πεντέλης και στο Γ.Ν. Ιεράπετρας, όπου σημειώθηκαν μαζικές κινητοποιήσεις για να τα αποτρέψουν. Παράλληλα, δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στην ερημοποίηση των νοσοκομείων, στην υποστελέχωση και στις ελλείψεις υπήρξαν και σε μια σειρά άλλες πόλεις, λόγου χάριν Ξάνθη, Γιαννιτσά, Γρεβενά, Κέρκυρα, Χανιά, που δείχνουν το δρόμο της πάλης ενάντια στην πολιτική του συστήματος. Οι απόψεις που βάζουν μπροστά αιτήματα υπερασπιζόμενα διάφορα συστήματα παροχής περίθαλψης και προτασεολογίες, οδηγούν στη συνδιαχείριση με τον αντίπαλο και επομένως στην υποταγή. Είναι αποπροσανατολιστικό για το λαό να απαιτεί κρατική διαχείριση και να υπερασπίζεται ένα ρημαγμένο σύστημα υγείας με την ταμπέλα του δημοσίου, αναθέτοντας την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του σε κάποια κυβέρνηση-σωτήρα. Μόνο που δεν υπάρχουν σωτήρες, ούτε μπορεί ο λαός χέρι-χέρι με αυτό το σύστημα να δει καλύτερες μέρες. Το δικαίωμα στην ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη καλείται σήμερα να υπερασπιστεί ο λαός και στο πλάι του οι υγειονομικοί, των οποίων τα εργασιακά δικαιώματα πλήττονται, αλλά και η νεολαία. Απαραίτητη για αυτό κρίνεται η διεξαγωγή μαζικών συλλογικών διαδικασιών, Γενικών Συνελεύσεων που θα οργανώσουν αυτήν την πάλη, για να δοθεί η απάντηση εκείνη που θα είναι ανάλογη των περιστάσεων να φέρει νίκες. Γιατί τελικά μόνο αν αγωνιστούμε, θα καταφέρουμε να ζήσουμε...

Για να μην πούμε το νερό νεράκι

Αθανασία Μπότσα
(Διοίκηση Επιχειρήσεων και
Οργανισμών ΕΚΠΑ)

Λίγες εβδομάδες μετά το έγκλημα στα Τέμπη, με τις δολοφονικές επιπτώσεις της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων να είναι αδιαμφισβήτητες και ενώ η λαϊκή οργή πλημμύρισε τους δρόμους όλης της χώρας, η κυβέρνηση δε διστάζει να προχωρήσει σε ψήφιση ενός ακόμη αντιλαϊκού νομοσχεδίου που αφορά την ιδιωτικοποίηση του νερού. Πρόκειται για μία ολομέτωπη επίθεση σε βάρος του λαού που αυτή την φορά βάζει στο στόχαστρο ένα βασικό αγαθό. Στόχος είναι η πλήρης ιδιωτικοποίηση στις υπηρεσίες παροχής νερού ώστε το κεφαλαίο να κερδοφορεί σε βάρος του λαού. Για τον ίδιο τον λαό αυτό σημαίνει ακριβό και χαμηλής ποιότητας νερό. Για μία ακόμη φορά τα συμφέροντα του κεφαλαίου μπαίνουν πάνω από την ανθρώπινη ζωή

Η διαχρονική πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και η σημασία τους για τον λαό

Βέβαια δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο. Στο ίδιο μοτίβο που ακολούθησαν με την περίπτωση της ιδιωτικοποίησης του ρεύματος (ΔΕΗ), προχωρούν στη «ρύθμιση» των υπηρεσιών ύδρευσης, αποχέτευσης και διαχείρισης αστικών αποβλήτων. Είναι η ίδια πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων που εφαρμόστηκε και στην ΤΡΑΙΝΟΣΕ από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με βάση τα μνημόνια που η Ευρωπαϊκή Ένωση επέβαλε στη χώρα. Αυτή τη φορά, προχωρούν στην καταστρατήγηση ενός ακόμη λαϊκού δικαιώματος μέσω της αμφισβήτησης της πρόσβασης του λαού σε ένα τόσο βασικό αγαθό όπως είναι το νερό. Μετατρέπουν σε εμπόρευμα το σημαντικότερο αγαθό για την επιβίωση του ανθρώπου, προκειμένου να αυξηθούν περαιτέρω τα κέρδη του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου. Τα δίκτυα, τα οποία έχουν μεγάλο κόστος συντήρησης, θα παραμείνουν υπό την ευθύνη του κράτους. Αυτό σημαίνει πως τα έξοδα για τη συντήρηση του δικτύου του νερού - και της ενέργειας κατά τη μεταφορά του - θα αυξάνονται, ενώ τα έσοδα θα τα απομυζούν ιδιωτικές επιχειρήσεις ή το κράτος με βάση τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια που θα έχουν οριστεί. Οι λογαριασμοί θα έχουν συνεχώς ανοδική πορεία, ενώ οι μισθοί θα παραμένουν σταθεροί ή θα μειώνονται. Αν βάλουμε όλα αυτά τα δεδομένα στην εξίσωση γίνεται εύκολα αντιληπτό πως ο μέσος εργαζόμενος δεν θα μπορεί να ανταπεξέλθει στο κόστος ζωής. Δεν αποκλείεται ως αποτέλεσμα των παραπάνω να δούμε με συνοπτικές διαδικασίες να διακόπτεται η παροχή του νερού στα νοικοκυριά, καθώς θα υπάρχουν μικρότερα περιθώρια χρέους και εξόφλησης αυτών.

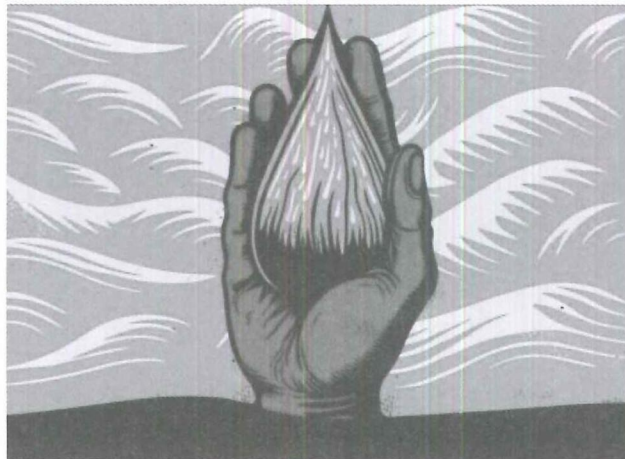
Ιδιωτικοποιήσεις και εργαζόμενος λαός

Η επίθεση όμως που εξαπολύει το σύστημα και εξειδικεύεται με τη συγκεκριμένη πράξη δεν αφορά μόνο τα νοικοκυριά, αλλά και τους εργαζόμενους της ΔΕΥΑ. Η καταπάτηση των εργασιακών τους δικαιωμάτων είναι κάτι βέβαιο, σε αντιστοιχία με αυτό που έγινε και στην ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ως απόρροια της ίδιας πολιτικής. Προμηνύονται απολύσεις, μειώσεις στους μισθούς, έλλειψη μέτρων ασφαλείας για τους εργαζόμενους. Είναι δεδομένο πως όλα αυτά συνδέονται με τον αντιλαϊκό-αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη, ο οποίος ψηφίστηκε από τη σημερινή κυβέρνηση (ΝΔ) και μεταξύ άλλων καταργεί το 5ημερο-8ωρο, χτυπάει τις συλλογικές συμβάσεις και βγάζει παράνομες τις απεργίες, δηλαδή το δικαίωμα του εργαζόμενου να διεκδικεί ανθρώπινους όρους εργασίας.

Περιβαλλοντικό κόστος για το «αυγάτισμα» των κερδών του κεφαλαίου

Στα πλαίσια «ανάπτυξης» του δικτύου ύδρευσης πρόκειται να φτιαχτούν νέες εγκαταστάσεις για την παροχή υπηρεσιών. Για την υλοποίηση αυτών των σχεδίων πρόκειται να «αξιοποιηθούν» περιοχές Natura. Το δικαίωμα «αξιοποίησης» περιβαλλοντικά ευαίσθητων περιοχών -ουσιαστικά καταστροφής του περιβάλλοντος- το παραχώρησε η κυβέρνηση μέσω του νόμου περί «εκσυγχρονισμού της περιβαλλοντικής νομοθεσίας» που ψήφισε το 2020 εν μέσω πανδημίας. Εξάλλου δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρήσεις δεν λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα προστασίας για να αποφύγουν την ρύπανση του περιβάλλοντος προκειμένου να αποκομίσουν το μέγιστο δυνατό κέρδος. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα που το αποδεικνύουν, όπως η αδειοδότηση επιχειρήσεων εξόρυξης πετρελαίου και αερίου σε ζώνες διαχείρισης οικοτόπων αλλά και η αδειοδότηση βιομηχανιών με αυξημένη εκπομπή ρύπων αφού «ελεγχθούν» από ιδιώτες αξιολογητές.

Ιδιωτικοποίηση και ξεπούλημα ως μνημονικές επιταγές

Η ιδιωτικοποίηση του νερού έρχεται ως επιταγή της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την ολοκλήρωση του έργου του Ταμείου Ανάκαμψης. Στα πλαίσια «βελτίωσης της οικονομίας», αγαθά που τόσα χρόνια διαχειρίζονταν από το κράτος, δίνονται σε ιδιώτες (ολοκληρωτικά ή μέσω ΣΔΙΤ- σύμπραξης δημοσίου και ιδιωτικού τομέα) με το πρόσχημα καλύτερης διαχείρισης των οικονομικών πόρων και δυνατότητα επίτευξης μακροοικονομικής και οικονομικής ισχύος. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ακόμη μεγαλύτερο βάθεμα της εξάρτησης της ελληνικής οικονομίας από τον Ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό, αλλά και μεγαλύτερη εκμετάλλευση του λαού από την ντόπια αστική τάξη

Αντίσταση και αγώνας: η μόνη διέξοδος για τους λαούς

Πρέπει να αναδειχτεί, ότι απέναντι σε τόσο οξυμένες φάσεις επίθεσης, μόνο μία διέξοδος μπορεί να υπάρξει και δεν είναι άλλη από τους μαζικούς λαϊκούς αγώνες. Το παράδειγμα του γαλλικού λαού που τους τελευταίους δύο μήνες δίνει το δικό του αγώνα ενάντια στην πολιτική της εκμετάλλευσης και της φτωχοποίησης και εξακολουθεί να κατεβαίνει κατά εκατοντάδες χιλιάδες στο δρόμο παρά την άγρια καταστολή που δέχεται, πρέπει να μας εμπνέει. Δεν μπορούσε σε αυτόν τον λαϊκό ξεσηκωμό, να μην αναδειχτεί και το ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων των αρδευτικών δεξαμενών, όπως έγινε με μεγαλειώδη τρόπο στο Σεντ Σολίν, όπου 25.000 λαού διαδήλωσαν -ως συνέχεια ενός κινήματος που έχει ξεκινήσει από το 2017!- ενάντια στις ιδιωτικές δεξαμενές! Να αγωνιστούμε για ζωή με δικαιώματα κόντρα στις προσπάθειες του συστήματος να μας τρομοκρατήσει, όπως έκανε απέναντι στην λαϊκή οργή που ξέσπασε με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη. Αντιθέτως, πρέπει να αξιοποιήσουμε αυτή την κατάσταση που έχει προκαλέσει πίεση στην κυβέρνηση και να δοθεί κατεύθυνση συνέχισης του δίκαιου αγώνα που έχει ξεκινήσει. Να τεθεί μέσα από αυτόν και ο στόχος της ανατροπής του νόμου για την ιδιωτικοποίηση του νερού, με γενικές συνελεύσεις, απεργίες και μαζικές διαδηλώσεις και τη νεολαία να αγωνίζεται πλάι στον εργαζόμενο λαό.

Σεισμός Τουρκίας-Συρίας-Κουρδιστάν. Δολοφονικές ευθύνες του συστήματος

Αντώνης Ταξιάρχης Παυλίδης
(Φυσικό Πάτρας)

Τα ξημερώματα της 6ης Φεβρουαρίου ένας καταστροφικός σεισμός (7,8 Ρίχτερ), άφησε πίσω του πάνω από 57 χιλιάδες νεκρούς, 120 χιλιάδες τραυματίες και έσπινε το πένθος και την δυστυχία στους λαούς της Τουρκίας, της Συρίας και της περιοχής του Κουρδιστάν. Παρόλο που ο σεισμός αποτελεί μια φυσική καταστροφή που φαινομενικά δεν επηρεάζεται από τον ανθρώπινο παράγοντα, η πολιτική της φτώχειας, της εκμετάλλευσης και των ταξικών διαχωρισμών είναι αυτή που ευθύνεται για το μέγεθος της καταστροφής!

Ποιος θα πληρώσει τα σπασμένα

Οι άνθρωποι αυτοί εκτός από τις δολοφονικές πολιτικές του συστήματος πριν το σεισμό, πλήρωσαν και την παγερή αδιαφορία του μετέπειτα. Σε πολλές περιοχές δεν έφτασε ποτέ βοήθεια, σωστικά συνεργεία ή έστω κάποιο μηχάνημα.

Οι άνθρωποι έμειναν αβοήθητοι επί μέρες προσπαθώντας με τα χέρια τους να απεγκλωβίσουν τους συνανθρώπους τους. Οι ίδιοι που έχυναν κροκοδείλια δάκρυα στις επίσημες ανακοινώσεις τους, την ίδια στιγμή άφηναν τον κόσμο αβοήθητο μέσα στο χιόνι και στο κρύο με ελλείψεις σε βασικά αγαθά όπως, νερό, φαγητό, σκηνές, κουβέρτες και φάρμακα. Μάλιστα, λίγες ώρες μετά τον δολοφονικό σεισμό το τουρκικό κράτος επέλεξε να βομβαρδίσει κουρδικές περιοχές στη Συρία! Οι ίδιοι που ψήφισαν νόμους επιτρέποντας να κατασκευαστούν αυτά

τα κτήρια και με τις πολιτικές τους καταδίκασαν τον λαό στην φτώχεια και στον θάνατο, έτρεχαν να φωτογραφηθούν δίπλα στα ερείπια την στιγμή που κάτω από αυτά κόσμος ξεψυχούσε. Οι ίδιοι που για τα μάτια του κόσμου καλούσαν για ανθρωπιστικές βοήθειες, εμπόδιζαν αριστερές και κουρδικές οργανώσεις να στείλουν ανθρωπιστικό υλικό και συνέλαβαν πολλούς αγωνιστές που έτρεξαν να βρεθούν στο τόπο της τραγωδίας για να βοηθήσουν. Όπως επίσης προέβησαν σε συλλήψεις και σε απέλαση, αλληλεγγύων Ελλήνων που ταξίδεψαν στην Τουρκία με σκοπό να βοηθήσουν του πληγέντες. Με αυτόν τον τρόπο, έγινε παραπάνω από ξεκάθαρο, ότι ακόμα και την στιγμή που υπήρχαν άνθρωποι εγκλωβισμένοι κάτω από τόνους τσιμέντων, που ακόμα και το ένα παραπάνω ανθρώπινο χέρι διασώστη μπορεί να έκανε την διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου, κύριο μέλημα του συστήματος ήταν να κυνηγήσει και να απομονώσει τον οποιοδήποτε φέρει προοδευτικές ιδέες. Περίπου 24 χρόνια πριν, στον προηγούμενο μεγάλο σεισμό της Τουρκίας το 1999 με 18.000

νεκρούς (Σεισμός στο Ιζμίτ) είχε αποδειχτεί ότι για την τραγωδία είχε μεγάλη ευθύνη η κατασκευαστική βιομηχανία της Τουρκίας. Παραβιάσεις κανονισμών, άδειες χωρίς ελέγχους, στενοί δεσμοί με την κυβέρνηση και μεγάλη διαφθορά ήταν μερικές μόνο από τις εγκληματικές πράξεις του συστήματος. Μετά την τραγωδία αυτή και εξαιτίας της λαϊκής οργής που ξέσπασε, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να εκδώσει νέους κανονισμούς για την προστασία των κτηρίων από τους σεισμούς. Ακόμα και αυτοί οι κανονισμοί όμως στην ουσία υπονομεύθηκαν αφού σύμφωνα με νόμο που ψηφίστηκε το 2018 από την κυβέρνηση Ερντογάν, το μόνο που χρειάζεται για να νομιμοποιηθεί ένα κτήριο που δεν τηρεί τις προδιαγραφές είναι να πληρώσει ένα πρόστιμο. Με αυτόν τον τρόπο νομιμοποιήθηκαν 13 εκατομμύρια κτήρια. Φτηνά κτήρια, κάποια από τα οποία στο σεισμό της 6ης Φεβρουαρίου στοί-

χησαν την ζωή σε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους. Σχολεία, νοσοκομεία, γέφυρες, δημοτικά κτήρια που εγκρίθηκαν από τις κρατικές υπηρεσίες κατέρρεαν σαν τραπουλόχαρτα. Ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα έμειναν μόνο ερείπια, κάτω από τα οποία ήταν εγκλωβισμένοι οι φτωχοί, λαϊκοί άνθρωποι που δεν είχαν την πολυτέλεια να μένουν σε ένα ακριβό ασφαλές διαμέρισμα. Στην χώρα μας, μπορεί τα ΜΜΕ να βιάστηκαν να αξιοποιήσουν το γεγονός, για να στηλιτεύσουν το τουρκικό καθεστώς, παρέλειψαν βέβαια να αναφέρουν ότι και στην Ελλάδα ο λαός έχει έρθει αντιμέτωπος με μεγάλες καταστροφές. Για παράδειγμα, ο μεγάλος σεισμός της Αθήνας το 1999 άφησε 143 νεκρούς, τραυματίες και χιλιάδες ανθρώπους άστεγους. Στην γειτονική Αλβανία, ο σεισμός που έγινε το 2019 είχε ως απολογισμό δεκάδες νεκρούς. Οι νεκροί και οι πληγέντες των σεισμών είχαν «την ατυχία» να μένουν σε σαθρές κατασκευές, με υποτυπώδη αντισεισμικό σχεδιασμό που και αυτός δεν τηρούταν. Η «ατυχία» ορίζεται από τον νόμο του κέρδους και ο κοινός παρανομαστής

των τραγωδιών αυτών είναι ότι το κόστος για την κατασκευή κτισμάτων, ασφαλών για τον λαό θα είναι πάντα ασύμφορο για τις κατασκευαστικές εταιρίες και το αστικό κράτος. "Έτσι και αλλιώς, οι περισσότεροι νεκροί σε αυτές τις περιπτώσεις είναι άνθρωποι από τα πιο φτωχά και λαϊκά στρώματα, που μένουν σε υποβαθμισμένες περιοχές και σε κτίσματα που κάνεις δεν δίνει δεκάρα για το αν τηρούνται αντισεισμικοί σχεδιασμοί αλλά και γενικότερα για την κατάσταση που βρίσκονται. Το ενδιαφέρον στοιχείο που προέκυψε στον σεισμό που έγινε στην Αλβανία, ήταν ότι τα κτίρια που άντεξαν δεν ήταν τα καινούρια, αλλά όσα είχαν κατασκευαστεί υπό το καθεστώς της Λαϊκής Δημοκρατίας της Αλβανίας!

Οι λαοί παλεύουν για το αυτονόητο

Δύο μήνες μετά το φονικό σεισμό οι πληγές είναι ακόμη ανοιχτές και τα προβλήματα κάθε άλλο παρά έχουν λυθεί. Οι λαοί καλούνται να πληρώσουν και πάλι τα σπασμένα. Γεγονότα σαν αυτά κάνουν ακόμα πιο σαφή την αξία της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Η αλληλεγγύη που έδειξαν διάφορα συνδικάτα, λαϊκές οργανώσεις και φορείς από την Ελλάδα (αλλά και από όλο τον κόσμο) είναι ένα ελπιδοφόρο μήνυμα. Αποτελεί το αντίδοτο στο δηλητήριο του εθνικισμού. Μέσα σε μια περίοδο οξυμένων σχέσεων των δύο αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας, οι λαοί των δύο χωρών όχι μόνο δεν έχουμε κάτι να χωρίσουμε, αλλά αντίθετα, έχουμε

να αντιμετωπίσουμε τα ίδια προβλήματα με κοινό αίτιο το σάπιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα και τους εκφραστές του. Οι μισαλλόδοξες ιδέες που καλλιεργούνται από τις αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας αποπροσανατολίζουν και δεν αφήνουν τους λαούς να ενωθούν και να αγωνιστούν, ενάντια στα κοινά τους προβλήματα. Μπορεί κάτω από την πίεση που προκάλεσε στο εσωτερικό της Τουρκίας ο φονικός σεισμός και με τις παρεμβάσεις των ΗΠΑ, οι σχέσεις των δύο αστικών τάξεων να φαίνονται βελτιωμένες, ωστόσο ξέρουμε ότι αυτό δεν θα κρατήσει για πολύ. Χρειάζεται να χτιστούν σχέσεις αλληλεγγύης και συντροφικότητας ανάμεσα στους λαούς, για να καταφέρουν να αγωνιστούν από κοινού ενάντια στον πόλεμο, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Ο θεσμός της Βασιλείας στην Ελλάδα

Πάνος Σουρλίγκας
(ΗΜΜΥ Ξάνθη)

«Ω, ευγενικοί μου άνθρωποι, η ζωή είναι σύντομη...
Αν ζούμε, ζούμε για να πατήσουμε πάνω στα κεφάλια των βασιλιάδων.»
Ερρίκος Δ΄, Ουίλλιαμ Σαίξπηρ.

Η βασιλεία στην Ελλάδα ξεκίνησε ως θεσμός μετά την ίδρυση του πρώτου ελληνικού κράτους όταν οι μεγάλες δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία και Ρωσία) υπέδειξαν τον Όθωνα, δεύτερο γιο του βασιλιά της Βαυαρίας, ως Βασιλιά των Ελλήνων το 1832. Η βασιλεία του διήρκεσε μέχρι το 1862 που λόγω κοινωνικών αναταραχών αναγκάστηκε να φύγει από την χώρα. Τότε έγινε δημοψήφισμα για την εύρεση του επόμενου μονάρχη. Όπως το 1832 οι μεγάλες δυνάμεις, και συγκεκριμένα η Μεγάλη Βρετανία, επενέβησαν στο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος και μετά από αδυναμία εύρεσης του νέου μονάρχη η Ελληνική κυβέρνηση έκανε την πρόταση στον Δανό

Γουλιέλμο, του οίκου των Γλύξμπουργκ ο οποίος δέχθηκε και ονομάστηκε Γεώργιος Α΄ Βασιλεύς των Ελλήνων. Έτσι ξεκίνησε η μακρά βασιλεία των Γλύξμπουργκ στην χώρα. Το 1924 με δημοψήφισμα καταργήθηκε η μοναρχία στην Ελλάδα, ενώ με νέο δημοψήφισμα επανήλθε το 1935 μέχρι να καταργηθεί οριστικά το 1974.

Ο ρόλος της Βασιλείας στην χώρα

Η μοναρχία στην Ελλάδα αποτελούσε το μακρύ χέρι των μεγάλων δυνάμεων για την επιβολή των επιταγών τους στην χώρα. Είναι χαρακτηριστικό το πώς οι μεγάλες δυνάμεις «διόριζαν» τον εκάστοτε βασιλιά ανάλογα με τα συμφέροντα τους. Ο βασιλιάς ήταν αυτός που έλεγχε τον στρατό και είχε καθοριστικό λόγο στο πολιτικό σκηνικό της χώρας. Ήταν ο ίδιος που άλλες φορές συνέντιζε και έφερνε ενότητα στην αστική τάξη της χώρας και άλλες φορές ενέτεινε του ενδοαστικούς ανταγωνισμούς, πάντα προς το συμφέρον των ιμπεριαλιστών. Στο όνομα του βασιλιά πραγματοποιούνταν δαπάνες τεράστιων ποσών για γάμους, βαφτίσια ακόμα και για τις προίκες των απογόνων τους. Όλα αυτά βέβαια στις πλάτες του φτωχού ελληνικού λαού, που ζούσε κάτω από εξευτελιστικές συνθήκες, ενώ οι βασιλιάδες απολάμβαναν πλούτη και ανέσεις. Η Βασιλεία ήταν ξεκάθαρα ένας αντιλαϊκός θεσμός, που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και της αστικής τάξης, εις βάρος του λαού.

Η θητεία του έκπτωτου Κωνσταντίνου Β΄

Τον Μάρτιο του 1964 ανέβηκε στον θρόνο ο Κωνσταντίνος Β΄ στην ηλικία των 24 χρονών. Όντας αρκετά νεαρός, την βασιλεία του επηρέασε η μητέρα του Φρειδερίκη. Στην διάρκεια της ζωής της είχε ιδρύσει διάφορες παιδουπόλεις στην Ελλάδα, σαν στρατόπεδα συγκέντρωσης για τα παιδομαζώματά της. Σε αυτές τις παιδουπόλεις μάζευε χιλιάδες παιδιά κομμουνιστών όπου τα υποχρέωναν να δουλεύουν απλήρωτα, τα κακοποιούσαν, τα βίαζαν, ενώ παράλληλα τα υπέβαλλαν σε υποχρεωτική «αναμόρφωση». Ο εν λόγω μηχανισμός που είχε στηθεί πραγματοποιούσε παράνομες υιοθεσίες και «παζάρευε» τα ανήλικα σε αστές οικογένειες του εξωτερικού. Πέραν τούτου, χαρακτηριστική υπήρξε η επίσκεψη της φιλοναζί βασιλομήτωρ στην Μακρόνησο όπου συνεχάρη την κυβέρνηση για το «σωφρονιστικό έργο» που συντελούσε, ενώ ήταν η ίδια που κίνησε τα νήματα για την δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη. Θα έλεγε κανείς ότι της ταιριάζει το όνομα «Φρίκη» που της δόθηκε από τον ελληνικό λαό που βασάνιζε κατ' εξακολούθηση.

Από την άλλη ο Κωνσταντίνος Β΄ δεν ήταν καλύτερος. Έκανε μια σειρά από βασιλικά πραξικοπήματα, με αποκορύφωμα το δικτατορικό καθεστώς της 21ης Απριλίου 1967, το οποίο όρκισε μετά χαράς παρά την υποτιθέμενη δυσανεμία του. Σε εκείνη την προσπάθεια, επιδίωξε να πάρει τον στρατό με το μέρος του και να ανατρέψει το καθεστώς επειδή δεν εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του, γεγονός το οποίο απέτυχε και ο μεγάλος «πατριώτης» διέφυγε στο εξωτερικό. Βέβαια, και από το εξωτερικό, μέσω Αμερικάνων και Γερμανών διπλωματών, ζητούσε τη συνεργασία των χουντικών προκειμένου να επιστρέψει στην χώρα και να «αποκατασταθεί» η εικόνα της Ελλάδας. Ακόμη και μετά το δημοψήφισμα που τον καθαίρεσε, ζητούσε μια περιουσία από το ελληνικό κράτος, την οποία κατάφερε να πάρει δικαστικά. Το ξεζούμισμα του λαού στις μέρες του ήταν άνευ προηγουμένου, και αποτέλεσε κινητήρια δύναμη στην προσπάθεια των ιμπεριαλιστών να καταστείλουν αριστερούς και προοδευτικούς ανθρώπους.

Θάνατος και κηδεία του Κωνσταντίνου Γλύξμπουργκ

Με αφορμή τον θάνατο του Κωνσταντίνου και τη συζήτηση που άνοιξε ειδικότερα την ημέρα της κηδείας, βγήκε στην επιφάνεια η «αφρόκρεμα» της ελληνικής κοινωνίας. Φιλοβασιλικοί και καθωσπρεπιστές άρχισαν να αναπαράγουν τις σκοταδιστικές απόψεις που στηρίζουν την βασιλεία και ότι αυτή επιφέρει με την στήριξη των ΜΜΕ και των δήθεν ανθρωπιστών - πολιτικών εκπροσώπων του συστήματος. Από την άλλη η κυβέρνηση ανακοίνωσε πως η κηδεία θα είναι ιδιωτική, χρηματοδοτώντας παράλληλα τις εργασίες στο Τατόι, και πολλά από τα έξοδα που χρειάστηκαν. Επίσης, χαρακτηριστική είναι και η στάση των θεσμών του αστικού κράτους απέναντι στην μοναρχία, με το κεφάλι σκυμμένο ως ένδειξη σεβασμού απέναντι στην δυναστεία των Γλύξμπουργκ, που αφαίμαξε τον ελληνικό λαό για πολλές δεκαετίες και βάθυνη την εξάρτηση της χώρας από τους ιμπεριαλιστές. Στην μεγαλειώδη λοιπόν κηδεία, ουκ ολίγοι ήταν οι μονάρχες άλλων χωρών, αλλά και οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης, της εκκλησίας και άλλων θεσμών που έδωσαν φόρο τιμής στον μονάρχη. Ο θάνατος του έκπτωτου Βασιλιά άνοιξε μια ολόκληρη κουβέντα γύρω από τον θεσμό και την αντιμετώπιση που έχει ο λαός απέναντι του. Το ουσιαστικό είναι ωστόσο ότι η μοναρχία ως θεσμός στην Ελλάδα δεν έφερε τίποτα άλλο πέρα από φτώχεια, θυσίες του λαού και βάθεμα την εξάρτησης από τους ιμπεριαλιστές. Με βάση αυτά λοιπόν ο λαός και η νεολαία πρέπει να γυρίσει την πλάτη σε τέτοιους θεσμούς, σε όποιον τους εκπροσωπεί και σε όποιον τους στηρίζει και να μην υποκύπτει σε μαύρες, συντηρητικές και σκοταδιστικές απόψεις που η πάλη του λαού προσπαθεί να αποβάλει μια και καλή από την ελληνική κοινωνία.

80 χρόνια μετά, οι αγώνες της ΕΠΟΝ εμπνέουν ακόμα.

Χρήστος Κατρινάκης
(απόφοιτος Μαθηματικού Ηρακλείου)

Η Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) ήταν η μαζικότερη νεολαιίστικη οργάνωση που γνώρισε ποτέ η Ελλάδα, φτάνοντας τις παραμονές της απελευθέρωσης περίπου 640.000 μέλη. Συγκροτήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου του 1943 με απόφαση της ΟΚΝΕ ως συγχώνευση πολλών οργανώσεων που συμμετείχαν στο ΕΑΜΝ (Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο Νέων), με σκοπό την εθνική απελευθέρωση, την αντιφασιστική πάλη και τη λαϊκή κυριαρχία, ώστε όλες οι εξουσίες να απορρέουν από τη κυρίαρχη θέληση του λαού. Επίσης πάλευε ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, υπερασπιζόμενη την ειρήνη με βασική αρχή την αυτοδιάθεση των λαών. Μέλημά της ήταν, ακόμη, η υπεράσπιση των οικονομικών, πολιτικών, εκπαιδευτικών και μορφωτικών δικαιωμάτων και επιδιώξεις της νέας γενιάς. Πλάι στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ έπαιξε ιδιαίτερο ρόλο στον αγώνα της ελληνικής νεολαίας και πρωτοστάτησε στους μικρούς και μεγάλους αγώνες του λαού μας για την απελευθέρωση. Την επόμενη μέρα της ίδρυσης της, η ΕΠΟΝ

παίρνει το βάπτισμα του πυρός κατεβάζοντας τη νεολαία σε μαζικές διαδηλώσεις κατά της πολιτικής επιστράτευσης. Σε όλη τη διάρκεια της Κατοχής, δίνει το παρόν στις διαδηλώσεις που, μεταξύ άλλων, πετυχαίνουν και την ακύρωση της παραχώρησης της Μακεδονίας και της Θράκης από τους Γερμανούς κατακτητές στους Βούλγαρους συνεργάτες τους. Μέσα στις πόλεις δίνει μάχη κατά της πείνας, για τη προστασία των μικρών παιδιών και αποτελεί παράδειγμα αλληλεγγύης μεταξύ των νέων. Εκδίδει το περιοδικό «Νέα Γενιά» και πλήθος βιβλίων. Ιδρύει πολιτιστικές λέσχες για τους νέους και τους μαθαίνει για την αξία της τέχνης και του αθλητισμού.

Συμμετοχή στον ένοπλο αγώνα

Μέσα από τους σχηματισμούς του ΕΛΑΣ, η ΕΠΟΝ έπαιξε σημαντικό ρόλο στον ένοπλο αγώνα. Εκτός από την συμμετοχή των νέων στο αντάρτικο στα βουνά, μέσα στις πόλεις έδωσαν μάχη κατά των Γερμανών αλλά και των ντόπιων ταγματα ασφαλείας. Αποκορύφωμα αποτέλεσε η συμβολή της ΕΠΟΝ στις μάχες του Δεκέμβρη του '44 ενάντια στην επέμβαση των Άγγλων και στους ντόπιους υποτακτικούς τους. Πρώτοι ήταν οι ΕΠΟΝίτες στις διαδηλώσεις που η αστυνομία έβαψε στο αίμα. Πρώτοι και στις ένοπλες συγκρούσεις με τους Άγγλους μέσα στην Αθήνα. Η συνεισφορά της όμως δεν τελειώνει στον στρατιωτικό τομέα. Επιδόθηκε με ζήλο στη μάχη κατά της πείνας, σε διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις στις πόλεις (ανάμεσά τους και τις διαδηλώσεις για τις εθνικές επετείους που τόνωναν το ηθικό του ελληνικού λαού) και στον εκπαιδευτικό αγώνα.

Δουλειά σε όλα τα μέτωπα

Μάχη κατά της πείνας

Μία ιστορική μάχη που έχει μείνει χαραγμένη στη μνήμη του τόπου μας, είναι αυτή που δόθηκε από το ΕΑΜ για να αντιμετωπίσει την πείνα, με την ΕΠΟΝ να παίζει σημαντικό ρόλο. Η πείνα είχε προκληθεί από την ληστρική επιδρομή των κατακτητών στον πλούτο του ελληνικού λαού και είχε στοιχίσει τη ζωή σε 300.000 παιδιά και ενήλικες. Ο αγώνας αυτός άρχισε άμεσα να ορίζει ως στόχο τη διοργάνωση συσσιτίων. Η ΕΠΟΝ αγωνίστηκε για την προστασία των μικρών παιδιών και διοργάνωσε δραστηριότητες ψυχαγωγίας και αλληλεγγύης μεταξύ των νέων. Σε αστικές περιοχές μόνο, οργανώθηκαν 220 συσσίτια για 65.000 παιδιά.

Πολιτιστικό έργο

Ενώ ο πόλεμος μαινεται, η οργάνωση επιδίδεται πυρετωδώς σε μία προσφορά πολιτιστικού χαρακτήρα. Πάλεψε συνεχόμενα για τη μόρφωση της νεολαίας, χτίζοντας και λειτουργώντας σχολεία εκεί που είχαν καταστραφεί ή δεν υπήρχαν. Με δική της πρωτοβουλία, όποια είχαν μετατραπεί σε στρατώνες, φυλακές ή αχούρια, επαναλειτούργησαν με δασκάλους τους ίδιους τους ΕΠΟΝίτες, όπου αυτό χρειάστηκε. Δημιουργήθηκαν πέντε γεωργικές σχολές σε Ρούμελη και Θεσσαλία. Μελετήθηκε και εφαρμόστηκε εκπαιδευτικό πρόγραμμα και γράφτηκαν βιβλία με προοδευτικό χαρακτήρα, τα οποία -για πρώτη φορά στο ελληνικό κράτος- μοιράστηκαν δωρεάν σε όλους του μαθητές της ελεύθερης Ελλάδας. Σε μια εποχή που η νεολαία δεν είχε πρόσβαση σε νέους ορίζοντες, αναπτύσσεται μία κουλτούρα γύρω από λέσχες με τμήματα ποίησης, θεάτρου, κλπ. Καλλιεργείται ένας νέος τύπος συλλογικού ανθρώπου, εμψυώνονται νέα ιδανικά στη νεολαία. Εκατοντάδες θέατρα δημιουργού-

νται σε όλη την επικράτεια. Λαός και νεολαία νιώθουν τη χαρά της τέχνης, που ανακουφίζει αυτούς που μάχονται για τη λευτεριά μέχρι και στο πιο ξεκομμένο ορεινό χωριό. Το πολιτιστικό έργο της ΕΠΟΝ αποτελεί φάρος ως το σήμερα

Μάχη κατά των ναρκωτικών

Τα ναρκωτικά ανέκαθεν λειτουργούσαν κατασταλτικά για το λαό και την νεολαία και για αυτό αποτελούν όπλο του συστήματος. Η ΕΠΟΝ, λοιπόν, δεν θα μπορούσε να μην το αναγνωρίσει ως τέτοιο και να μην πράξει αναλόγως. Μέσα από τις σελίδες της «Νέας Γενιάς» θα αναδείξει το αδιέξοδο στο οποίο οδηγεί ο δρόμος αυτός, και ταυτόχρονα θα δώσει διέξοδο μέσα από την πλούσια πολιτιστική δουλειά και τον αγώνα.

Φορέας γυναικείας χειραφέτησης

Πριν την συγκρότηση της ΕΠΟΝ, λειτουργούσε η «Λεύτερη Νέα», η οποία αυτοδιαλύθηκε προσχωρώντας σ' αυτήν. Η Ηλέκτρα Αποστόλου, που διετέλεσε γραμματέας της ΛΝ διακήρυξε ότι οι γυναίκες θα κερδίσουν τη λευτεριά όχι με λόγια και διακηρύξεις, αλλά συμμετέχοντας στους κοινωνικούς αγώνες. Οι κοπέλες της συμμετέχουν στις διαδηλώσεις, χάνοντας μέχρι και τη ζωή τους, παίρνουν μέρος στη δημιουργία και τη διάδοση της προπαγάνδας στις πόλεις. Οργανωμένες νέες σε κάθε χωριό συμβάλλουν γράφοντας σε εφημερίδες, βγάζοντας λόγους και ξεσηκώνοντας το κόσμο, εμπλέκονται ενεργά στο πολιτικό αναβρασμό. Με την καθοριστική τους συμβολή στην πάλη, οι γυναίκες απελευθερώθηκαν από τα δεσμά του παρελθόντος που τις ήθελε κλεισμένες στο σπίτι να υπηρετούν την οικογένεια τους. Παίρνουν μέρος στον ένοπλο αγώνα με τη προοπτική της λαοκρατίας.

Το τέλος και η παρακαταθήκη

Η επίδραση που είχε η ΕΠΟΝ στην ελληνική νεολαία έκανε την ντόπια αστική τάξη και τα ξένα αφεντικά της να την κυνηγήσουν μετά την απελευθέρωση, όπως και τους υπόλοιπους εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ. Χιλιάδες δολοφονήθηκαν, συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν ή εξορίστηκαν. Παρόλα αυτά, δεν διαλύθηκε και συνέχισε τον αγώνα της στην παρανομία, με τους νέους της έπειτα να αποτελούν απαραίτητο κομμάτι του ΔΣΕ όταν αυτός συγκροτήθηκε από το ΚΚΕ για την πάλη ενάντια στον αγγλικό και αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ο αγώνας της ΕΠΟΝ αποτελεί μεγάλη παρακαταθήκη για το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα. Ο δρόμος της οργανωμένης πάλης, με αυτά τα ιδανικά και τις αξίες βάζει την προοπτική και το όραμα για μια άλλη κοινωνία. Το όραμα που χρειάζεται να εμποτιστεί στους αγώνες του σήμερα. Το όραμα που είναι ικανό να οδηγήσει και να εμπνεύσει την πάλη της νεολαίας για ζωή με δικαιώματα.

Η ΟΡΥΓΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΞΕΧΕΙΛΙΖΕΙ ΜΕ ΟΨΥΡΜΗ

ΤΟ ΝΕΟ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Η νεολαία και ο λαός πρωτοστατούν.

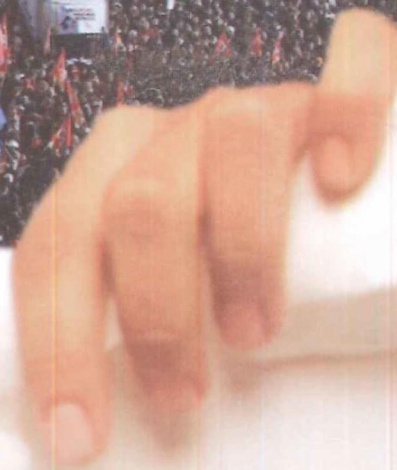
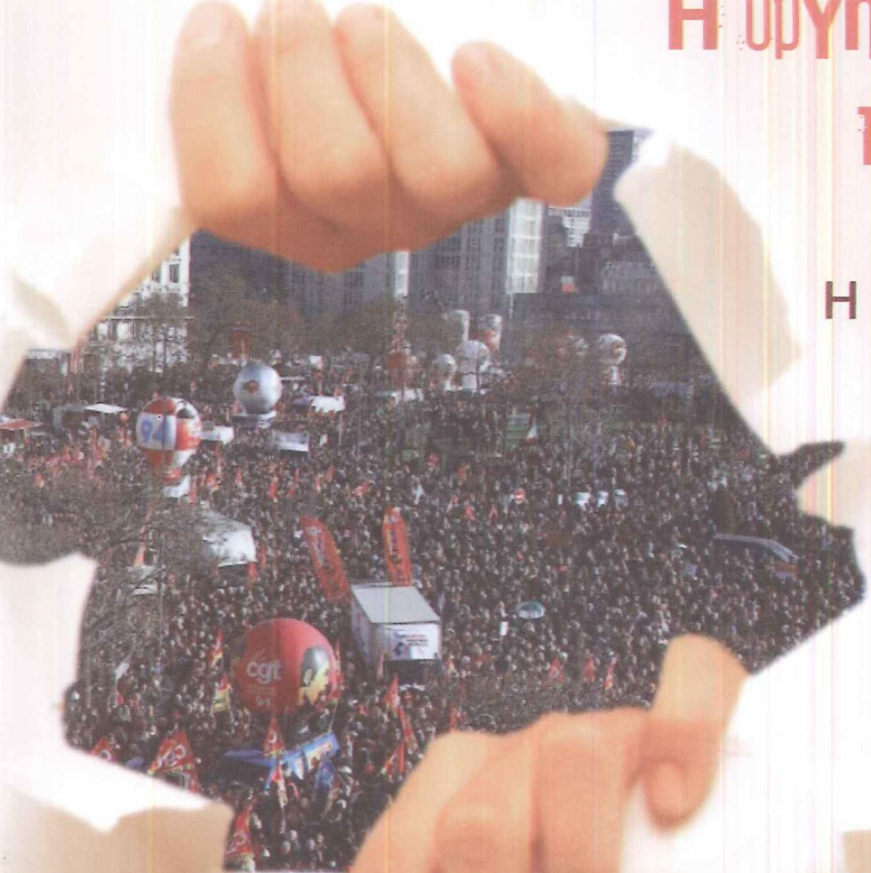
Με πανεθνικές απεργίες,

καταλήψεις στα Πανεπιστήμια

και τα σχολεία, μαζικές και μαχητικές

διαδηλώσεις, κόντρα στην σκληρή

κρατική καταστολή, η χώρα παραλύει!

**ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ
ΟΛΑ ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΙ!**

**ΤΟ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ.
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ!**

Το νομοσχέδιο για τη Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑΑΕΥ), προμηνύει

• ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ - ΤΑΧΥΤΕΡΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΩΝ ΠΑΡΟΧΗΣ ΝΕΡΟΥ ΣΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ

• ΠΕΡΑΝΤΕΡΟ ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΗ ΣΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗ ΔΕΥΑ

• ΠΕΡΙΒΑΛΟΝΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΗ ΖΩΩΝ ΝΑΤΥΡΑ

• ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΝΕΡΟΥ